

ΜΑΡΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 13^{ON}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΑΡ24-(641)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΗΣ ΑΡΛΕΤΤΑΣ ΝΤΕ ΠΙΤΡΑΙ

Ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσε μέσα σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας. Ὁ ἀλήτης γάντζωσε μὲ τὰ δάχτυλά του τὸν λαιμὸ τῆς γρηᾶς, τὸν ἔσφιξε λίγο καὶ ὕστερα πῶς δυνατά, γιὰ νὰ μὴν ἀκούη πειὰ τὸν ἐκνευριστικὸ ρόγχο ποὺ ἔβγαине ἀπὸ τὸν λάρυγγα τοῦ θύματός του. Κατόπιν, ἄφηρε τὸ ἄψυχο πειὰ σῶμα νὰ ἱκανοποιηθῇ σὰν δέμα στὸ κρεβάτι. Καὶ ἂν τὰ δύο κοκκαλιάρικα χέρια τῆς νεκρῆς δὲν ἦσαν συνεσπασμένα πάνω στὸ σεντόνι, ἂν ὁ σκοῦφος ποὺ φοροῦσε στὸ κεφάλι τῆς δὲν εἶχε μετακινηθῇ λίγο, θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς ἡ γρηᾶ ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμάται, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς παραμορφωμένα λίγο ἀπὸ ἓνα κακὸ ὄνειρο.

Ὁ ἀλήτης τριγυρνοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα ἔξω ἀπὸ τὸ ἀπόμερο σπιτί, προσπαθώντας νὰ καταλάβῃ ἂν θὰ μπορούσε νὰ «δουλέψῃ» ἐκεῖ μέσα. Ὡχρὸς, ἀναμαλλιασμένος, μὲ μάτια φλογισμένα ἀπὸ τὸν πυρετὸ, μὲ τὸ μυαλὸ θολωμένο ἀπὸ τὴν πείνα, ἀποφασισμένος γιὰ ὅλα προκειμένου νὰ ἔρῃ λίγα χρήματα, ὅταν βεβαιώθηκε ὅτι σὲ κείνο τὸ σπιτί ἔμεινε μόλις μιά γρηᾶ, ἀποφάσισε νὰ τὸ «πατήσῃ» τὴ νύχτα. Ἡ σκέψις ὅτι θὰ μπορούσε ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὥρες νὰ φάῃ, ἔκαμε ν' ἀντίβῃ στὸ ἀποκρουστικὸ στόμα τοῦ ἓνα γέλιο ποὺ δὲν διέφερε ἀπὸ μορφασμὸ θηρίου.

Ἡ γρηᾶ, ἀφοῦ ἔβαλε τὶς κόττες στὸ κοττέτσι, κατὰ τὸ σούρουπο, κάθησε λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Σκοτείνιαζε σιγὰ-σιγὰ. Οἱ ἱσκιοὶ ἔπεφταν ἐλαφρά, σκεπαζοντας μ' ἓνα σκοῦρο χρῶμα τὰ πάντα. Ἡ γρηᾶ ἀποκοιμήθηκε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, μὲ τὸ κεφάλι πεσμένο στὸ στήθος. Τότε ὁ ἀλήτης πλησίασε σιγὰ-σιγὰ, μὲ μύριες προφυλάξεις, τὴν ὁδὸν ἀθόρυβα ἀπὸ τὸν φραχτὴ, μ' εὐκινησία

— καὶ ὕστερα, τολμήσας ὅπως ἓνας πεινασμένος λύκος, γλύστηρε μέσα στὸ σπιτί, περνώντας σὰν σκιά ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν ἀποκοιμισμένη γρηᾶ. Ἀλλ' ἡ νυχτερινὴ δροσιά ἔκαμε τὴν ἰδιοκτιήτοια τοῦ σπιτιοῦ νὰ ἐμπνέσῃ ἀπότομα. Ἐτρίψε τὰ μάτια τῆς, ἀναστένανε δύο-τρὶς φορές, ἔκαμε τὸ σταυρὸ τῆς καὶ, σέροντας μὲ δυσκολία τὰ ἀγκυλωμένα μέλη τῆς, μπήκε στὸ μεγάλο καὶ μοναχικὸ δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ τῆς, ποὺ χρησίμευε γιὰ κρεβάτο-κάμαρα καὶ κουζίνα.

Ὁ ἀλήτης δὲν περιμενε νὰ ἐμπνέσῃ τόσο γρήγορα ἡ γρηᾶ.

Τρελλὸς ἀπὸ τὸν φόβο του, ἔτρεξε καὶ κρυφτικὴ πίσω ἀπὸ ἓνα ἔρμαρι. Στὸ μέρος ἐκεῖνο τὸν προσηλάσθη ὅπως οἱ ποταμοὶ τὸν ὁρμητικὸν ποταμὸν. Ἀκίνητος, ἀναπνέοντας μὲ δυσκολία, παρακολούθησε τὴ γρηᾶ ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ ἄρχισε νὰ γδύνεται μὲ ἀργεὶς κινήσεις ὡς τὴ στιγμή ποὺ ἔπεσε στὸ κρεβάτι τῆς, θογγώντας ἀπὸ τὴν κούρασι.

Ὁ ἀλήτης περίμενε λίγο ἀκόμα.

Περίμενε ν' ἀποκοιμηθῇ ἡ γρηᾶ, γιατί δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τὴν σκοτώσῃ. Δὲν ἦταν δολοφόνος. Ἡ σκέψις ὅτι μπορούσε νὰ χύσῃ αἷμα, τὸν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσῃ ἀπὸ φρίκη καὶ ἀηδία... Ἦταν, ἀπλούστατα, ἓνας ἄνθρωπος ποὺ εἶχε νὰ φάῃ τρεῖς μέρες...

Τέλος, ἡ γρηᾶ ἔσθυσε τὸ λαδολύχναρο, ποὺ ἦταν τοποθετημένο σ' ἓνα τραπεζάκι, δίπλα στὸ κρεβάτι τῆς.

Τὸ κρεβάτι ἔτριξε δύο-τρὶς φορές. Καὶ ὕστερα, θαθεῖα σιωπὴ ἀπλώθηκε στὸ δωμάτιο, ποὺ τὸ ἐφώτιζαν μονάχα ἡ ἄχρὲς ἀχτίνες τῆς σελήνης, μπαίνοντας ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τότε ὁ ἀλήτης ἔγρηκε ἀπὸ τὸν κρυψώνα του. Καὶ προχώρησε ἀθόρυβα, μὲ ἀπλωμένα τὰ χέρια, πρὸς ἓνα μικρὸ σεντόνι ποὺ τὸ εἶχε δὴ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ἡ γρηᾶ ἐκεῖ θὰ ἔβαζε τὸ κομπόδεμά τῆς.

Τὰ χέρια τοῦ ὅμως ἔτρεμαν ἀπὸ τὴν πείνα καὶ δὲν τὰ κατάφερε νὰ τραβήξῃ τὸ σεντόνι χωρὶς νὰ κάμῃ θόρυβο. Τὸ τρίξιμο αὐτὸ, ὅσο καὶ ἂν ἦταν ἐλαφρὸ, ἔφτασε γιὰ νὰ ἐμπνέσῃ τὴ γρηᾶ, ἡ ὁποία ἀνασηκώθηκε στὸ κρεβάτι τῆς καὶ ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ φόβο:

— Ποῖός εἶνε αὐτοῦ;...

Πρὶν ἀκόμη προφτάσῃ ν' ἀποτελειώσῃ τὴν φράσι τῆς, ὁ ἀλήτης, ποὺ ἦταν γονατισμένος ὡς τότε μπρὸς στὸ κρεβάτι, θρέθηκε μ' ἓνα πήδημα ὀρθίος. Καὶ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ τί κάνει, ἄρπαξε τὸν λαιμὸ τῆς γρηᾶς μὲ τὰ δύο τοῦ χέρια — καὶ ἄρχισε νὰ τὸν σφίγγῃ ὀλοένα καὶ πῶς δυνατά...

Ὅταν κατάλαβε ὅτι ἡ γρηᾶ δὲν ζοῦσε πειὰ, ἔμεινε κάμποσες στιγμὲς ἀκίνητος, κυριολεκτικὰ ἀποβλακωμένος, μὲ ἰ-

δρωμένο μέτωπο, μὲ τὰ χέρια πεσμένα ἀπὸ τὸν φόβο, μὲ τὸ σῶμα σκυμμένο λίγο πρὸς τὰ ἑμπρός, σὰν νὰ ἦταν ἑτοιμὸς νὰ χυμῇ καὶ πάλι ἀπάνω στὸ θῆμα τοῦ.

Τέλος, σκούπισε μὴχανικὰ, μὲ τὸ μανίκι τοῦ, τὸν ἰδρώτα ποὺ ἔσταζε ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Ἐναθέρθηκε τὴν νυχταίμια τοῦ. Μιά πνιγμένη θοισιὰ ἔβγαλε ἀπὸ τὰ σφίγματα τῶν δακτύλων τοῦ. Καὶ βέβαιος πειὰ τὴν φορὰ αὐτὴν ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ κανεὶς, ἀναγνώτισε καὶ τραβήξῃ ἀπὸ τὸ σεντόνι κατὰ τὸ κρεβάτι, χωρὶς νὰ πολεσοῦνται ἂν θὰ κάμῃ θόρυβο.

Τὰ γὰρ φιλὰ καὶ ἡ ἀσκέτης εὐαίσθησαν τὸν κῆπο, ὅταν ὁ ἀλήτης ἀναβῇ ἀπὸ τὸ σπιτί τοῦ θύματός του. Τὴ στιγμή ποὺ περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ τὴν στέγη, ἓνας ὕψιλος πῆδησε στὸ χορτάρι, σὰν μηχανικὸ παιχνίδι. Ὁ ἀλήτης κοιτοῦσθαι τρομαγμένος. Ἡ καρδιά τοῦ χτυποῦσε δυνατά. Ὁ παραμικρὸς θόρυβος, καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἀνάλαφρο θρόισμα τῶν δέν-

Ἀρπαξε τὸν λαιμὸ τῆς γρηᾶς μὲ τὰ δύο τοῦ χέρια...

τρων, έκαμε την αναπνοή του να κόβεται. Περπατώντας σιγά-σιγά, με προφυλάξεις, με τεντωμένα αυτιά, σαν κυνηγημένο ζώο, μπήκε σ' ένα μονοπάτι που έβγαζε στον δημόσιο δρόμο.

Μιά μονάχα σκέψις τον κατείχε: να θαδίξη όλη τη νύχτα για να θρεθί όσο το δυνατό πιο μακριά από τον τόπο του εγκλημάτος του.

Έτάχυνε το βήμα του. Ξαφνικά, σταμάτησε. Στην καμπή ενός άλλου μονοπατιού, εκεί κάτω, είδε ένα φως ανάμεσα στα δέντρα. Ένα σπίτι... Τι έπρεπε να κάμη ο αλήτης; Νό ξαναγυρισή πίσω; Όχι, όχι...

Και συνέχισε το δρόμο του, έχοντας σημειμένο το αυτό του και στον παραμικρό θόρυβο. "Υστερ' από λίγο, θρικότανε κοντά σ' έναν άσπροαμμένο φράχτη, που έβγανε το φωτισμένο σπίτι... Έτοιμαζότανε να τον προσπεράση, — όταν, ξαφνικά, μέσα στη θαθεία νυχτερινή γαλήνη, ακούστηκε με τραγική ένταση μιά φωνή παλλομένη από αγωνία:

— Στάσου, δολοφόνε!...

Ο αλήτης ένοιωσε το μυαλό του να σαλεύη. Τα γόνατά του άρχισαν να τρέμουν. Δεν μπορούσε πειά να κάμη ένα βήμα μπροστά. Κρύος ιδρώς έσταξε από το μέτωπό του.

Και η φωνή ακούστηκε και πάλι, θαρεία κι' επίσημη.

— Δεν θά' μού γλυτώσης, δολοφόνε! Ασφαλώς δεν θά' το

περίμενες να με συναντήσης μπροστά σου! Νόμιζες ότι θά' μπορούσες να αποφύγης την τιμωρία! Μά' δεν ήξερες ότι κανένα εγκλημα μεχρι σήμερα δεν έμεινε άτιμώρητο;

Ο αλήτης, θουτηγμένος στον ιδρώτα, με τα πόδια καρφωμένα στο έδαφος, άκουε την μυστηριώδη αότη φωνή χωρίς να μπορή να κάμη την παραμικρά κίνηση, χωρίς να μπορή ούτε το κεφάλι του να γυρίση. Τα μάτια του, πεταγμένα έξω από τις κόγχες, κούταζαν τα δέντρα σαν να ήσαν θλοσυροί δικαστάι, ντυμένοι στα μαύρα.

— Τρέμεις τώρα! έξακολουθήσε η φωνή. Φοβάσαι τώρα! Μετανοείς ίσως για το εγκλημά σου! Μά' είναι πολύ άργά πειά. Σέ κρατώ, και κανέναν δεν θά' μπορέση να σε γλυτώση από την εκδίκησή μου! Θά' σε σκοτώσω, κακοθύρε, όπως έσκοτώσες κι' εσύ ένα άνυπεράσπιστο πλάσμα...

Ο αλήτης δεν μπόρεσε να υποφέρη άλλο το μαρτύριο αυτό.

Τα νεύρα του, χαλαρωμένα ήδη από τις στερήσεις, την πείνα και την αγωνία που δοκίμασε πριν από λίγη ώρα, όταν έστραγγάλιζε την γρηά, δεν μπόρεσαν ν' ανθέξουν στην καινούργια αυτή δοκιμασία.

Και ο αλήτης, τρελλός πειά, γελώντας σαν δαίμονας, άρχισε να τρέχη, χωρίς να βλέπη που πηγαίνει, πέφτοντας πάνω στα δέντρα και στους θάμνους. Και μέσα στην νύχτα, τα ούρλιασματά του άντηχούσανε άγρια, πένθιμα

— Βοήθεια! Βοήθεια! Με σκοτώνουν!

... Αν ο αλήτης έμενε λίγα ακόμη δευτερόλεπτα μπρός στο φωτισμένο εκείνο σπίτι, θ' άκουγε την απειλητική φωνή που τόσο τον τρόμαξε, να σταματά και να την διαδέχεται μιά άλλη φωνή, ψυχραιμη και άπαθης:

— Ακούσατε, αγαπητοί άκροατάι, την δεύτερα πράξι από το καινούργιο δράμα του κ. Χ. Σε λίγο θ' άρχισή και η τρίτη πράξι.

Μέσα στο φωτισμένο εκείνο σπίτι διάβαζαν άπλούστατα ένα τρίπρακτο δράμα.

Υστερ' από τρείς ώρες, οι κάτοικοι ενός γειτονικού χωριού ξύπνησαν τρομαγμένοι από τα ξεφωνητά ενός τρελλού, ο οποίος έτρεχε μέσα στην νύχτα ούρλιάζοντας:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Με σκοτώνουν!

Στις τσέπες του παράφρονος αυτού θρέθηκαν εκατό χρυ-

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Κάθε φορά που αγαπά κανείς, του φαίνεται πως αγαπά για πρώτη φορά. Γιατί κάθε φορά που αγαπά, η ψυχή του ξαναβρίσκει την πρώτη της αγνότητα, την πρώτη της παιδικής νεότητας.

Η γυναίκα είναι τόσο φιλάρεσκη που προτιμά να της φιλοδητήσουν την άρετή της παρά την ωμορφιά της.

Η ωμορφη, αλλά ψυχρή γυναίκα, μοιάζει με λουλούδι χωρίς άρωμα.

Ο άνθρωπος που δεν ξέρει τί θά' πη ζήλεια, δεν αγαπά ποτέ του.

Η ωραιότερη γυναίκα είναι η γυναίκα που αγαπάται.

Όποιος δεν αγαπήσε, δεν ξέρει τον εαυτό του.

Η αληθινή γυναίκα είναι αγαπώ, θέλει να είναι σκεπτό του αγαπημένου της.

Η γυναίκα είναι τόσο φιλάρεσκη, που και στις χειρότερες ακόμα λύπες της προτιμά να την ωμορφιά της.

Πού βρίσκεται λοιπόν η ευτυχία; Αφού ούτε στον έρωτα μπόρεσε να την βρει κανείς; Τότε πού άλλο μπορεί να υπάρχει;

Ο έρωας δεν είναι τόσο φλύος όπως τον παρουσιάζουν. Η παραμικρότερα έλεγχος, κάποτε, το πιο άσχημο λάττωμα, μπορεί να τον υπολογιστεί, να τον άναυδο ρύνη.

Όταν προσπαθήτε να προσέτε τον εαυτό σας σε ένα αγαπάτε, τότε να είστε έτοιμοι πως έσθε πράγματι άτυχε.

Το θέλημα της αγαπώ γυναίκας μάς κάνει άπληστους. Ακόμα και την άπιστία της.

Ο Μπαλζάκ γράφει κάπου: «Πολλές φορές άκουσα μερικά έλεεινά όνταρια να λυπούνται γιατί ήσαν γυναίκες και να λένε πως θά' ήθελαν να ήσαν άνδρες. Πάντοτε τα έβλεπα να λένε αυτά. Έγώ αν μπορούσα να έκλεξω, θά' προτιμούσα να ήμουν γυναίκα. Ναί μόν' εινε μεγάλη ευχαρίστηση να τους άνδρες να αισθάνονται ότι οι θρίαμβοί των όφελουνται στη δύναμη που τους δίνουνε νόμοι άπ' τους ίδιους τους άνδρες. Αλλά τί άπερίγραπτη ήδονή και για την γυναίκα να έβλεπε την άνδρα της να περπατάει με την άνδρα της και να κάνουν άνοησίες προς χάριν της, και να αισθάνονται ότι θά' ήθελαν να ήσαν άνδρες...»

Η γυναίκες σαν τους βασιλείς, νομίζουν ότι όλα είναι δικά τους.

σά ναπαλεόνια και άρκετές όμολογίες. Μά' όταν τον μαντέψαν που θά' ήρθε τόσο χρήματα, αυτός, ο κουρελιάρης, δεν μπορούσε να δώση μιά σωστή άπάντησι.

Και επανελάμβανε διαρκώς:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Με σκοτώνουν!

ΑΡΛΕΤΤΑ ΝΤΕ ΠΙΤΡΑ

Βοήθεια! Βοήθεια! Με σκοτώνουν!

ΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“

ΕΚΕΙ ΠΟΥ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΞΕΡΡΙΖΩΝΟΥΝ ΚΑΡΔΙΕΣ

Στά πανεπιστημιακά εργαστήρια στο Γουδί. Θεάματα ανατριχιαστικά και θεάματα ευχάριστα. Πτώματα και θήλεα. Καρδιές ξερριζωμένες και καρδιές γεμάτες φωτιά και λαύρα. Τι λένε ή νεαρές φοιτήτριες κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΑΠΟ μιά μοιραία σύμπτωση, θρέθηκα κάποιον ήλιόλουστο πρωινό της περασμένης εβδομάδος στα νέα, τα πραγματικά μεγαλοπρεπή πανεπιστημιακά εργαστήρια, που κτισθήκαν τώρα τελευταία στο Γουδί και ειδικά στο περίπτερο που ο κ. Δοντάς, με ύψηλητή τον κ. Κουτσούπη, διδάσκει Φυσιολογία.

Ένα φτωχό κουνέλι, με άνοιγμένο το στήθος και διαλυμένη την καρδιά — που μόλις έπαλλε — και γύρω άπ' το οποίο ήσαν μαζεμένοι, κутτάζοντας μ' έντεταμένη την προσοχή ένα σωρό φοιτητάι και άρκετές ωραιότατες φοιτήτριες, τραβήξε την προσοχή μου.

Πλησίασα με προσοχή και... συγκίνησι και ρώτησα τον κ. Νίκο Κοϊτσάνο, που χρόνια τώρα, όπως με πληροφορήσε, παρασκευάζει όλα τα χρειώδη για τα διάφορα πειράματα κι' έχει γίνει — μολονότι έπιστάτης — αληθινό ξεφτέρι στην παθολογική ανατομία:

— Τι γίνεται αυτή τη στιγμή, σάς παρακαλώ;

— Πειράματα εξαγωγής της καρδιάς εκ του σώματος και τεχνικής κυκλοφορίας του αίματος, διά ειδικής συσκευής...

— Και όλες αυτές ή δεσποινίδες δεν συχαίνονται τα αίματα και δεν λυπούνται το φτωχό αυτό ζώο, που τα κρουσταλισμένα ματάκια του δείχνουν όλο το σπαραγμό της καρδιάς του; Ασφαλώς θά' εινε τέρατα σκληρότητος και... άναίσθη-

— Άπεναντίας, είναι τέρατα... χαριτος και ευαισθησίας — έξω απόδο, έννοείται — και μπορούν να λιποθυμήσουν στη θέα ενός λαβωμένου πουλιού...

— Όχι δά!... Όστόσο δεν βλέπω να συσπάται ούτε ένας μύς του προσώπου τους στη θέα του σκυλού με την άνοιγμένη κοιλία εκεί κάτω ή του κοινελλιού με την ξερριζωμένη καρδιά εδώ. Για κутτάζει με τι περιέργεια και προσήλωσι παρακολουθούν!

— Μά κάνουν μελέτη της πέψης και άπομυζήσεως...

— Και... άπομυζάται έτσι ή ευαισθησία τους; Όστόσο, για θέστε μερικούς άπ' τους φοιτητάς: Η συγκίνησις είναι καταφανής επί του προσώπου τους και φαίνονται έτοιμοι να λιποθυμήσουν στη θέα των φτωχών ζώων, επί των οποίων πειραματίζονται. Δεν σάς φαίνεται πως είναι περισσότερο ευαίσθητοι από τα κορίτσια;

— Είναι άπλως πρωτάρεις... που θά' συνηθίσουν. Άλλως θά'πρεπε να μεταγραφούν στη... Θεολογία, μάς λέγει ο κ. Κοϊτσάνος και άπερίγραπτη διά να προσκομίση ένα ήνδικο χοιρίδιο, του οποίου πρόκειται ν' αφαιρεθούν μερικοί άδένες και να τεθή υπό παρατήρησιν.

Όμολογώ, ότι στην ιδέα πως θά' παρακολουθήσω σχιζόμενο... άπανθρώπως και άλλο πτωχό ζώο, νοιώθω τα γόνατά μου να παραλύουν από συγκίνησι και άπερχομαι της αίσθησης, γεμάτος από μιά άκατανίκητη περιέργεια: Νά μάθω πως μπορεί τα όρατα αυτά κορίτσια των 19-22 χρόνων, τα χαριότατα και θελκτικώτατα στη μορφή, να μη συγκινούνται καθόλου, μπρός στα σκληρότατα αυτά πειράματα, επί ζώντων πλασμάτων.

Έτσι άποτραβιέμαι προς στιγμήν στο προσάυλιο για να περιμένω την περάτωσι του μαθήματος.

Ένώ όμως σουλατσάρω άδημονώντας, την προσοχή μου

τραβά ένας φαεινός βόμβος άνδρικών και γυναικών φωνών, που έρχεται από το άντικρυνό οικημα, όπου το τμήμα της Παθολογικής Φυσιολογίας, που διευθύνει ο κ. Κατσάρας. Άνέρχομαι τα σκαλιά και βρίσκομαι σε μιά μεγάλη, όλοφώτεινη αίθουσα, γεμάτη γυάλες, γυαλάκια, γυάλινους κώδωνας, σωληνάκια, φύσιγκας, μπουκάλια με πολύχρωμα υγρά και σκόνες, κάτι μεταξύ φαρμακείου και αλχημιστικού εργαστηρίου.

— Τι γίνεται εδώ; έρωτώ τον κ. Θεοχάρη Καραπλή, ιατρό-παθολόγο, έπιμελητή του τμήματος.

— Αναλύσεις και μικροσκοπικά εξετάσεις ούρων, αίματος, πτυέλων, κοπράνων κτλ., προς διδασκαλίαν των φοιτητών, μου άπαντά ο κ. έπιμελητής.

— Και ή φοιτήτριες, λέγω, δείχνοντας δυο ωραιότατες κοπέλλες, που θράζουν την ώρα εκείνη κάτι έντός μικρών στενών σωληναρίων, δεν φοβούνται τα μικρόβια και δεν συχαίνονται;

— Όλα τα πράγματα είναι μιά συνήθεια, με διακόπτει ή δρις Ειρήνη Χατζηκωστή. Στην άρχή, φυσικά, έβλέπαμε όλα αυτά τα πράγματα μετά φόβου Θεού, πίστεως... Τώρα όμως ή άγάπη στην έπιστήμη και ή

ανάγκη να γίνουμε κάτι, μάς άλλαξε το χαρακτήρα και παίζουμε με όλ' αυτά, τα ως χθες άηδιστικά για μάς πράγματα, όπως με τις κούκλες μας, σαν είμαστε μικρούλες.

— Και να σημειώσετε, μάς λέγει ο κ. Καραπλή, ότι ή φοιτήτριες είναι μελετηρότερες και πιο έπιτήδειες από τους φοιτητάς στο μάθημα της Φυσιολογίας...

— Χαρά στο κορμάκι τους! άπαντά.

— Α, όσο γι' αυτό θά' το δείτε στο μάθημα της Ανατομίας του κ. Σκαλθούρου... Έκεί, όπου γίνεται μελέτη όλων των οργάνων του σώματος από μικροσκοπικής και μικροσκοπικής άπόψεως, επί πτωμάτων άνθρώπων, θησκότων εις τα διάφορα νοσοκομεία, θά' δείτε τι κορμάκια έχουν τα κορίτσια μάς, μάς λέγει έπιμεθώνων ένας συμπαθητικός νέος.

Και μάς συνιστάται:

Δημ. Πετρόχειλος, τελειόφοιτος της Ιατρικής, διατηρών φροντιστήριον Φυσιολογίας επί της οδοϋ Ακαδημίας 56.

— Όστε, παίζουν και με τα πτώματα, όπως με τις κούκλες τους; τον ρωτά.

— Θέλετε να σάς οδηγήσω ως εκεί και να σάς εξηγήσω;

— Άς λείπη. Δεν είμαι πλάσματος για ν' άντικρύω τόσο μακάθρια θεάματα, όπως ή τεμαχισμός πτωμάτων. Άλλά αν θέλατε να με συστήσετε σε μερικές από τις δεσποινίδες, να μιλήσω λίγο μαζί τους και να τις φωτογραφίσω, αν είναι δυνατόν, θά' σάς ήμουν υπόχρεος.

— Ευχαρίστως... Άλλωστε να, το μάθημα του κ. Δοντά τελειώνει και θά' φύγουν...

Πράγματι, σε λίγο, βρίσκομαι ανάμεσα σ' έναν έσμο φοιτητριών και φοιτητών, όπως ή διδεις Πηνελόπη Ζαχαρίου, Αικατερίνη Τσιγγουνη, Έλλη Ζαϊνίδου, Κ. Βιολάκη, Ζαχ. Κομνηνού, Δημ. Θεοδωροπούλου κ. ά.

Άπευθύνομαι σ' όλες μαζί και εις ρωτά:

— Έξηγήστε μου, σάς παρακαλώ, πως μπορείτε και μενετε άπαθείς μπροστά στο άνοιγμα του στήθους και στο ξε-

(Συνέχεια εις την σελίδα 64)

Ένα γκροπύ φοιτητών και φοιτητριών της Ιατρικής. Αί δεσποινίδες: Άντασσία Δάλη, Ειρήνη Χατζηκωστή, Σοφία Καπετανάκη και Μαγδαληνή Σαρηγιάννη και οι κ. κ.: Ιωάννης Στεφανίδης, Γεώργ. Βελέντζας, Έμμ. Φανδρίδης, Σωληναρέας, Κωνστ. Ανδρινόπουλος, Κωνστ. Τούντας, Παύλος Παυλίδης και Άναστ. Κατωπίδης. Είς το κέντρον ο κ. Δ. Πετρόχειλος, διευθυντής Φροντιστηρίου Φυσιολογίας.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Αμέσως ή Ναδίνια έβγαλε μιά δυνατή κραυγή και τρέχοντας προς την πενήθοροδσα κυρία, την αγκάλιασε κι' άρχισε να τη γεμίζει φιλήματα.

— «Ω Νουνά μου!... Νουνά μου!... έπανελάμβανε ολούζοντας.

«Η Παυλίνα Γιάκομπσεν, γιατί αυτή ήταν ή περιπατήτρια, φαινόταν κυριευμένη από την πιο δυνατή συγκίνησι κι' άρχισε κι' εκείνη να αποδίδη στην θαπτιστικά της τά φιλήματά της.

«Ένας πάγκος ήταν λίγο πιο πέρα.

«Ήσυχα-ήσυχα ή θαρώνη — γιατί είχε προσέξει την ένδιαφέρουσα κατάσταση στην οποία θριασκόταν ή νέα γυναίκα — την ώδηγησε προς τά εκεί και την έβαλε να καθήση με άπειρες προφυλάξεις.

Κάθισε κ' ή ίδια κοντά της, ένω από διάκρισι ή μίς Σίμπουλ άπομακρύνονταν.

— «Ασφαλώς, κόρη μου, άρχισε να λήη ή Παυλίνα, θά έχης πολλά παράπονα μαζί μου. Άλλά πρέπει να με συχωρέσης... Ήμουν και είμαι ακόμα τόσο δυστυχής...

Και άμέσως, χωρίς να δώση καιρό στην Ναδίνια ν' άπαντήση, έπρόσθεσε:

— «Ήμουν τρελλή έναν ολόκληρο χρόνο... «Α! εκείνοι που μου ξανάδωσαν τό λογικό μου, μου προσέφεραν μιά πολύ άσχημη ύπηρεσία.

Και άρχισε πάλι να κλαίη.

«Η Ναδίνια, στηριζόμενη σ' αυτήν, την έμιμήθηκε, έπανελαμβάνοντας πάντοτε:

— Νουνά μου, χρυσή μου νουνά, γιατί να μ'ην είμαι κοντά σου να σε περιποιηθώ;

Και ή θαρώνη Γιάκομπσεν εξακολούθησε:

— «Όταν μου έπετράπη τέλος ν' άσχοληθώ πάλι με τίς υποθέσεις μου, θρήκα τίς έπιστολές που μου έγραψες άμέσως μετά τό δυστύχημά μου... Πόσο συγκινήθηκα από την καλωσύνη σου, έγώ που τίποτε πειά δεν με συγκινεί!... «Ήθελες να γίνης κόρη μου, άγαπημένη μου μικρούλα... Και λημονούσες την άνεξήγητη άπιστία του 'Ολιθιέ για ν' άφιερωθής σέ μένα... Ξέρεις πόσο ωραία και ύψηλή ήταν ή απόφασί σου αυτή, Ναδίνια μου;... Κ' ήμουν έτοιμη, όχι μόνο να τη δεχθώ, αλλά να φύγω άμέσως και νάρθω να σε συναντήσω. Τη στιγμή όμως που έτοιμαζόμουν να πραγματοποιήσω τό σχέδιό μου, έμαθα τυχαίως πώς είχες παντρευτή και ήσουν πειά μητέρα... Τότε ευθιστήκα στη μοναξιά μου και οτήν άπελπισία, μη νοιώθοντας τόν έαυτό μου ίκανό να διαταράξω έστω και με μιά άναμνηστική λέξι την οικογενειακή σου εύτυχία...

«Η Παυλίνα έγειρε τό κεφάλι της και τά δάκρυά της άρχισαν και πάλι να κυλούν άφθονα.

«Η Ναδίνια, με τό ένα της χέρι μέσα στο χέρι της θαρώνης και με τό άλλο στά μάτια της, έκλαιγε κι'αυτή, συγκινημένη θαύτατα από την άπελπισία της γυναίκας αυτής,

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

που την θεωρούσε σάν δεύτερη μητέρα της.

«Έξαφνα, ή Παυλίνα σκούπισε τά μάτια της και τη ρώτησε:

— «Εσύ είσαι τουλάχιστον εύτυχισμένη;

«Η Ναδίνια χαμήλωσε τό κεφάλι της και ψιθύρισε με σιγανή φωνή:

— «Άλλοίμονο!... «Η καρδιά μου που δούθηκε μιά φορά, δεν μπόρεσε να δώσει και πάλι. «Έτσι, είτε γιατί δεν θρήκε σέ μένα τόν έρωτα που έπιθυμούσε να θρή στη σύζυγό του, είτε για άλλους

λόγους, ο σύζυγός μου δεν μ' άγάπησε...

Και γρήγορα έσπευσε να προσέθει:

— «Άλλά έχω μιά κόρη, την Τερέζα, την οποία λατρεύω... Σε λίγο μάλιστα θ' άποκτήσω και άλλο παιδί... Μιά γιοκά, όταν ο Θεός της στέλνη τέτοιες εύτυχίες, πρέπει να είν' εύχαριστημένη από την τύχη της.

«Η κ. Γιάκομπσεν, καταλαβαίνοντας ότι θριασκόταν μπρός σέ μιά γυναίκα άπελπισμένη, αλλά πολύ γενναία στην άπελπισία της, δεν άπάντησε τίποτε.

Και ή Ναδίνια εξακολούθησε:

— «Θά μου έπιτρέπετε νάρχωμαι καμιά φορά και να σε φέρνω και την κόρη μου; Πόσο θά χαϊρόμουν, νουνά μου, αν έθλεπα ότι την άγαπάτε λίγο!...

— Νόμιζα ότι ή καρδιά μου ήταν νεκρή πειά για όλα τά ανθρώπινα, άποκρίθηκε ή Παυλίνα. Μά ή χαρά που ένιωσα, όταν σε φίλησα πρό ολίγου, μ' έκανε να καταλάβω την πλάνη μου... Φέρε μου την κόρη σου... Κι' έσένα, που δεν καταράστηκες εκείνον, ο οποίος συνέτριψε τη ζωή σου, θα σ' άγαπάω όπως θά σ' άγαπούσα αν ο Θεός με είχε άξιώσει να σε κάνω κόρη μου...

«Από τη στιγμή εκείνη, ή Ναδίνια δεν ένιωθε πειά τον έαυτό της έρμη και μόνο, αν και ο σύζυγός της την παραμελούσε ολόένα και πιο πολύ.

Μά τώρα, ή νέα γυναίκα ένιωθε πώς είχε κοντά της την Παυλίνα, τη γυναίκα με την πληγωμένη, μά μεγάλη καρδιά...

Ο τοκετός της Ναδίνιας ήταν πολύ έπίπονος, αν και ο έρχομός του δεύτερου παιδιού της — της Φράγκας — λίγο έλειψε να της στοιχίση τη ζωή.

Και όμως ο σύζυγός της ο Χριστιανός υποδέχτηκε τη γέννησι της δεύτερης κόρης του μ' αυτά τά λόγια:

— «Νά ήταν τουλάχιστον γόρι!... Αυτή ή κόμηση δεν άξίζει τίποτε... Δεν είνε να παρμένη κανείς τίποτε καλό από αυτή...

Και τά λόγια του αυτά έάκουσε ή Ναδίνια!

Δέν την έτάραξαν όμως πολύ, ούτε και χειροτέρευαν την κατάσταση της ύγείας της. Άλλά από τότε, μεταξύ αυτής και τού συζύγου της, άνοιξε μιά θαθεία τάφρος διάδωτη...

«Από την εποχή εκείνη, ή κόμησησα Ναδίνια ντε Ροσβέλ άπόγευγε να θλέπη πολύ κόσμο. Είχε άφιερωθή ολόκληρη στο παιδιά της και θαύτουσε την μίς Σίμπουλ που είνε άναλάθει την άνατροφή τους.

— «Εσύ είσαι τουλάχιστον εύτυχισμένη;

Δέν έθλεπε παρά μόνο την Παυλίνα Γιάκομπσεν. «Η τελευταία πήγαινε και την έπισκεφτόταν μονάχα σέ ώρες που ήξερε ότι δεν θά συναντούσε εκεί τόν Χριστιανό ντε Ροσβέλ, για τόν οποίο ένιωθε μιά άκατανίκητη κι' άνεξήγητη άποστροφή.

«Έξ άλλου, ή δυστυχίες της την είχαν κάνει πολύ εύερεθιστη κι' αυτή, ή οποία δεν είχε συνθίσει να έκφράξη ποτέ με πολλές λέξεις τά αισθήματά της, έμενε τώρα σιωπηλή σαν άγαλμα.

Τά δύο κορίτσια της Ναδίνιας τά άγαπούσε μέχρι λατρείας και πρό πάντων την Φράγκα. Προσπαθούσε όμως να μη γίνεται φανερή στους άλλους ή προτίμησίς της.

Φανταζόταν, ότι τίποτε πειά δεν μπορούσε να την ένδιαφέρει, ότι καμιά εύχαρίστησις δεν την περίμενε στη ζωή. Κι' όμως, μόλις μάθαινε μιά καλή πράξι που φανέρωνε ύψηλά αισθήματα, συνεικνείτο μέχρι δακρύων.

«Έκανε άπειρες άγαθοεργίες, φροντίζοντας ώστε να μη τις μάθαινη κανείς. «Η οικογένεια της κυράς Μπερτιέ, ή οποία τόση καλωσύνη της είχε δείξει όταν έζούσε κοντά στον πατέρα της, εύρισκε μι' άνεξάντηλη ύποστηρίξι από την Παυλίνα. «Ο υιός Μπερτιέ, που δεν ήταν άρκετά έξυπνος, άποτύγχανε σέ ό,τι έπιχειρούσε. Και όμως ή Παυλίνα πλήρωνε κάθε φορά όλα τά χρεη του και τού κατέβαλλε νέα ποσά για να έπιδωθί σέ καινούργιες έπιχειρήσεις.

«Εκτός αυτού, είχε φροντίσει για την εκπαίδευσι και την άποκατάστασι όλων των παιδιών τών Μπερτιέ.

Πολλές φορές, τά πρωινά φορώντας ρούχα κάτω άπ' τό οποίο δύσκολα θά την άναγνώριζε κανείς, έπισκεφτόταν τους φτωχούς και τούς άρρωστούς στις άθλιες κατοικίες τους και τούς ένίσχυε πλουσιονόμην.

Τά έκανε μάλιστα όταν κανείς την άναγνώριζε σ' αυτές τίς φιλανθρωπικές έκδρομές της και της τ' έλεγε κατόπιν:

Μιά μέρα, μιά άπρόοπτη έλθση έφτασε στο μέγαρο τών ντε Ροσβέλ: μιά θυέλλα τρομακτικής έντάσεως είχε καταστρέψει ένα μεγάλο μέρος των κτιμμάτων τους στην «Αθόνα κ' ήταν άνάγκη να πάη άμέσως εκεί ο Χριστιανός για να λάθι τά κατάλληλα μέτρα. Μά έπειδή ο Χριστιανός ούτε έξυπνος ήταν, ούτε δραστήριος, ή Παυλίνα συμβούλευσε την Ναδίνια να τόν συνοδεύσει κι' αυτή στο ταξίδι του.

«Έχεις παιδιά, της είπε. Για τό συμφέρον τους λουπόν πρέπει να πās και σύ. Τό πολύ θά λείψετε τρείς μήνες μόνο... Για τά παιδιά, είνε άρκετή ή Σίμπουλ. Έξ άλλου, αν παρουσιαστή καμιά άνάγκη, θά είμαι κι' έγώ κοντά τους.

«Η Ναδίνια έπέισθη, άκούγοντας τά λόγια αυτά κι' έφυγε μαζί με τό σύζυγό της. «Όπως είπαμε, ή άπουσία τους που έπρόκειτο να θαστήξη τρείς μήνες μόνο, παρέτάθη δύο ολόκληρα χρόνια.

II

Η ΥΠΟΤΑΓΗ ΤΗΣ ΦΡΑΓΚΑΣ

Στό άπέραντο μέγαρο της οδού Πουασσονιέ, όπου ήταν από έτών ο τραπεζιτικός οίκος τών Γιάκομπσεν, τά γραφεία είχαν άνοίξει εκείνο τό πρωί κ' οι υπάλληλοι είχαν άρχισει να φάνουν.

«Ο Ντεσάν θριασκόταν στο γραφείο του, τού γενικού διευθυντού, τό οποίο έπικοινωνούσε με ένα άλλο μεγαλοπρεπές γραφείο, πολυτελέστατα έπιλωμένο.

«Εκεί καθόταν ή Παυλίνα κι' άνοιγε τό ταχυδρομείο της ήμέρας.

«Έξαφνα παρουσιάστηκε ο Ντεσάν και της είπε:

— Κυρία θαρώνη, ήλθε ή μίς Σίμπουλ. Άντρίου. Φαίνεται πως έχει κάτι σοβαρό να σάς άναγγείλη.

«Η Παυλίνα, ή οποία από καιρό φρόντιζε να κρύβη τίς έντυπώσεις της, άπάντησε με άπάθεια:

— «Ας έλθι άμέσως.

Μόλις όμως είδε τη Σίμπουλ, που ήταν κατάχλωμη και καταταραγμένη, συνωφρυνώθηκε κάπως και τη ρώτησε:

— Σίμπουλ!... Τι είνε, κόρη μου;... Γιατί φαίνεσαι τόσο ταραγμένη;

— Κυρία θαρώνη, συμβαίνει στο σπίτι μας κάτι τρομακτικό...

— Τι;

— «Η Ναδίνια έπέστρεψε πρό δεκαπέντε ήμερών.

— «Ω! Και δεν ήρθε ακόμα να με δη... Μου φαίνεται πολύ παράξενο αυτό...

— Αυτό μόνο; Έκανε ή μίς Σίμπουλ.

— Τι; Έχουμε κι' άλλα;...

— «Ακούστε... «Η Φράγκα, ή ποία, όπως ξέρετε, είχε άρρωστήσει από τη λύπη της για την άπουσία της μητέρας της, όταν την ξαναείδε δεν την άναγνώρισε. «Δέν είν' αυτή ή μαμά!» φώναξε.

— Τι λες, Σίμπουλ; Έκανε ή κ. Γιάκομπσεν κατάπληκτη. «Η Φράγκα δεν άναγνώρισε τη μητέρα της;... Πώς γίνεται αυτό; Αυτή που ξαναγύρισε από την «Αθόνα είνε ή Ναδίνια;... Ναι ή όχι;...

— «Ως την περασμένη νύχτα, άπάντησε ή μίς Σίμπουλ, πίστευα κι' έγώ άδιστάκτως, πώς είνε ή Ναδίνια. Τώρα όμως δεν μπορώ να καταλάβω πειά τίποτε άπ' όσα συμβαίνουν στο σπίτι μας και φοβάμαι, σ' αλήθεια, μήπως τρελλάθω...

«Η κ. Γιάκομπσεν την άκούγε με άπορία. Έβαλε τη μίς Σίμπουλ να καθήση κοντά της και της είπε:

«Δηγήσου μου λεπτομερώς τί συμβαίνει... Θά σ' άκούσω ως τό τέλος χωρίς να σε διακόψω... Έπειτα θά σε φθοθω μαζί και θά δούμε τί πρέπει να κάνουμε.

— «Ακούστε, άρχισε να λήη τότε ή μίς Σίμπουλ. «Η Ναδίνια με τόν σύζυγό της έφτασαν άπροσδόκητα ένα είκοσιτετράωρο πρό της ώρας που μ'ας είχαν άναγγείλει για την έπιστροφή τους. Έγώ και ή

Φράγκα λείπαμε από τό μέγαρο και μόνο ή Τερέζα θριασκόταν εκεί.

— Και την άναγνώρισε τη μητέρα της ή Τερέζα;

— Την άναγνώρισε από την πρώτη στιγμή, όπως κι' όλοι οι υπηρέτες, και αυτοί ακόμη οι γεροντότεροι που είχαμε φέριε μαζί μας από την Κουβάν.

— Έξακολούθησε.

— «Όταν σέ λίγο ξαναγύρισα στο σπίτι μαζί με την Φράγκα, έτυχε να ιδώ πρώτη έγώ τη Ναδίνια... Έννοείται ότι ριχτήκαμε άμέσως ή μιά στην άγκυλιά της άλλης σαν τρελλές από τη χαρά μας. Φαντασθήτε όμως την έκπληξι μας, όταν, γυρίζοντας λίγο τό κεφάλι μας, είδαμε τη Φράγκα χλωμή σαν πεθαμένη, σέ μιά κατάσταση τέτοια που φοβήθηκα μήπως πεθάνη.

»Τρέξαμε άμέσως κοντά της και ή Ναδίνια κι' έγώ. Άλλά όταν ή Ναδίνια θέλησε να την πάρη στην άγκυλιά της, ή Φράγκα άπομακρύνθηκε και την έσπρωξε με όλη της τη δύναμη, φωνάζοντας:

»— Δεν είσαι σύ ή μαμά!... Έσύ είσαι μιά ξένη!...

»Η Τερέζα, που ήταν κι' αυτή παρούσα στη σηνή, κι' έγώ

«Η Ναδίνια είχε άφιερωθή στα παιδιά της

κατατρομάξαμε και φοβηθήκαμε μήπως η Φράγκα τρελλάθηκε ξαφνικά.

«Ο κ. ντέ Ροσθέλ θέλησε να επέμβη και τότε η Φράγκα σωριάστηκε κάτω ανάσπαστη... Σε λίγο της εξεδηλώθη εγκεφαλικός πυρετός κι' επί δεκαπέντε μέρες πάλασε μεταξύ ζωής και θανάτου.

— Ποιος την περιποιήθηκε κατά τη διάρκεια της αρρώστιας της; ρώτησε η Παυλίνα.

— Η Ναδίνα κι' εγώ, σύμφωνα με τις οδηγίες του γιατρού Ντεζορμού.

— Ο γιατρός άκουσε την Φράγκα να παραληρή, την άκουσε να λέει ότι αυτή που έπέστρεψε δεν ήταν η αληθινή της μητέρα;

— Ασφαλώς θα την άκουσε... Καθ' όλη τη διάρκεια της αρρώστιας της, μόλις έβλεπε τη Ναδίνα ή όταν νόμιζε πως βρίσκεται στο δωμάτιό της, φώναζε: «Φύγε! Φύγε!... Δεν είσαι συ ή μαμά!...»

— Και τι φρονεί ο δόκτωρ Ντεζορμού;

— Στην αρχή του έκαναν μεγάλη εντύπωση τα λόγια αυτά της Φράγκας και παρακολουθούσε με μεγάλη προσοχή την Ναδίνα. Φαίνεται όμως ότι σιγά-σιγά η άμφιβολία του διαλύθηκε.

— Κι' εσύ; ρώτησε η θωρώνη. Τι φρονείς σχετικώς εσύ;

— Άκουστε: Έγώ, μόλις είδα την Ναδίνα, δεν μου πέρασε από το μυαλό ούτε η παραμικρή άμφιβολία ότι δεν είναι αυτή η Ναδίνα. Όταν όμως η Φράγκα αρνήθηκε να την αναγνωρίσει, άρχισα να την προσέχω περισσότερο. Μά ούτε για μια στιγμή δεν διέκρινα το παραμικρό ύποπτο στη φυσιογνωμία της ή στην συμπεριφορά της.

«Όχι μόνο περιποιήθηκε τη Φράγκα με μητρική πραγματικότητα ύπομνη και άφοβη, αλλά και στις ιδιαίτερες συνομιλίες μας, που άφορούσαν διάφορα περιστατικά της κοινής μας ζωής στην Κούβα, ήμουν βέβαιη πως είχα μπροστά μου την αληθινή Ναδίνα, γιατί αυτή μονάχα στον κόσμο ήξερε όλες αυτές τις ασημαντες λεπτομέρειες που μου ανέφερε.

— Τότε, είπε η θωρώνη Γιάκομπσον, κάθε ύποψια είναι έντελως άδύναμη. Η Φράγκα, η οποία είχε δυο δλόκληρα χρόνια να διηγηθεί τη μητέρα της, έσχασε τα χαρακτηριστικά της. Το πράγμα είναι απλούστατο.

Ωστόσο, η αγωνία εξακολουθούσε να είναι ακόμη ζωγραφισμένη στο πρόσωπο της μίς Σίμπυλ. Η Παυλίνα το άντελειψή αυτό και πρόσθεσε:

— Δεν μου τά είπες όλα... Τι συμβαίνει ακόμα;

— Χθές ακόμα, άπάντησε η μίς Σίμπυλ, ήμουν της ίδιας γνώμης με σάς... Την περασμένη νύχτα όμως συνέβη ένα περιστατικό που με άναστατάωσε...

— Άς ακούσουμε τι συνέβη...

— Χθές το θράδυ, ο δόκτωρ Ντεζορμού είπε ότι ήταν ακόμη άπαραίτητο ν' άγρυπνήσει κάποιος κοντά στη μικρή μας άρρωστη και η Ναδίνα άμέσως εδήλωσε πως θ' άγρυπνούσε αυτή. «Εμεινε λοιπόν μόνη της τη νύχτα κοντά στο κρεβάτι της Φράγκας κι' εγώ κοιμόμουν στη διπλανή κάμαρη, όταν ξάφανα, μέσα στον ύπνο άκουσα κάποιο θόρυβο, προερχόμενο από το δωμάτιο της Φράγκας. Νομίζοντας ότι παρουσιάστηκε κάποια έκτακτη ανάγκη, πετάχτηκα άμέσως από το κρεβάτι μου. Φανταστήτε όμως την κατάπληξι μου, όταν φτάνοντας στην πόρτα που χωρίζει τα δυο δωμάτια, είδα, όρθια μπρός στο κρεβάτι της Φράγκας μια Ναδίνα, την οποία ούτε εγώ, ούτε σεις έχουμε δι-

ποτέ έτοι...

«Ήταν έντελως άλλος άνθρωπος...

Κατάχλωμη, άγριεμένη, μαιώδης, όμοια με ζωντανό γόαλμα του μίσους, έρχινη τρομερά θλέμματα στην κοιμισμένη Φράγκα. Κι' έπειτα πρόφερε μερικά λόγια που μ' έκαναν ν' ανατριχιάσω δλόκληρη...

— Τι είπε;

— Έσκυψε πάνω άπ' την Φράγκα και πρόφερε με φωνή θαυμάσια κι' επιτακτική αυτές τις φράσεις: «Καταράμενη!... Έσύ που δεν θέλεις να πής ότι είμαι μητέρα σου... που μου δημιουργείς έτσι τρομερούς κινδύνους... Άύριο να πής ότι μ' αναγνωρίζεις!... Το θέλω!... Πρέπει!...» Τότε με κυριέσκει μια τρομερή άμφιβολία — εξακολούθησε η μίς Σίμπυλ — κι' άρχισα να σκέφτωμαι ότι ίσως η Φράγκα είχε δικαίωμα. Ένα είδος τρέλλας μου ήρθε, γιατί μου φαινόταν τη στιγμή εκείνη ότι μόνο το σώμα της Ναδίνας είχε ξαναγυρίσει στο σπίτι κι' ότι η ψυχή της, ο νους της ήσαν άλλοι.

Η θωρώνη Γιάκομπσον άκουγε την μίς Σίμπυλ χωρίς να την διακόπτει και συγχρόνως σκεφτόταν.

— Δεν ξέρω πειά κι' εγώ τι να πω και τι να σκεφτώ, έτα- βόμαι, κυρία θωρώνη, κάτω άπ' όλη αυτά κρύβεται κάποιο τρομερό μυστήριο. Άκούστε και κατι άλλο, που δεν σας το είπα ακόμη: Ξερετε ποια άδύναμος χώριζε τη Ναδίνα από το σύζυγό της προ της αναχωρήσεώς τους για την Αθήνα...

«Ε, λοιπόν, τώρα ο κόμης Χριστιανός ντε Ροσθέλ άγαπή μεχρι τρελλίας το σύζυγό του, την άγαπή όπως ένας μαθητής δεκαοχτώ χρόνων άγαπά την πρώτη του έρωμένη. Στέκεται έκστατος μπροστά της και όταν την άγγίζει, τά μάτια του λυμ- πουν από πάθος.

— «Όλ' αυτά είναι σί' αλήθεια παράδοξα, είπε η θωρώνη Γιάκομπσον, αλλά μπορεί κανείς να δει και να τους δώσει μια εξήγηση. Η Φράγκα, στην ηλικία της, είναι δυνατόν να μην αναγνωρίσει, έπειτα από δυο έτων άπουσία, τη μητέρα της, γιατί σιγά-σιγά σχηματίσε μέσα στη φαντασία της μια εικόνα της διαφορετική από την πραγματική.

«Επίσης είναι δυνατόν στην Αθήνα, κατά το διαστήμα των δυο έτων που έμειναν μόνοι, ο κ. ντέ Ροσθέλ να πρόσθεξε ότι η γυναίκα του είναι χίλιες φορές πιο όμορφη και πιο επιθυμητή, άπ' τις άλλες γυναίκες με την τεχνητή όμορφη που προσ- μούνε στο Παρίσι. Η Ναδίνα πάλι, που επί τόσο χρόνο είχε περιφρονηθεί και παραγνωρισθεί, θά δέχτηκε τη λατρεία του ψυχρά και περήφανα, και σ' αυτό άκρίβως άφάλλεται το πάθος του κ. ντέ Ροσθέλ. Οι άντρες είναι τόσο άλόκοι! Δεν επιθυμούν παρά μόνο εκείνο που δεν μπορούν να έχουν...

«Όσο για σένα, Σίμπυλ, η παράδοξη στάσις της Φράγκας σου έκανε μεγάλη εντύπωση και σε τάρανε τόσο, ώστε ίσως στο άμφιβολο φάος του καντηλιού και είδες πράγματα που δεν συνέβησαν στην πραγματικότητα.

— Μά, κυρία θωρώνη, άκούστε και το τέλος... Βλέποντας την Ναδίνα τόσο τρομερή, με την έκφραση της γεμάτη μίσος, τραβήχτηκα πίσω τρομαγμένη και ξαναπαλάγισα με καρδιά που την έσφιγγε η άγωνία. Τότε εκείνη ήρθε στην κάμαρή μου, έσκυψε πάνω από το κρεβάτι μου κι' άφογκρόσθηκε να διηγήσει κοιμάμαι... Μου φαίνεται μάλιστα ότι πρόφερε και τόνομά μου...

— Και ου της άποκρίθηκες;

— Όχι... Προσποιόμουν ότι κοιμόμουν θαυμάσια.

(Άκολουθεί)

— Δεν είσαι ή μαμά μου!...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΚΙ' ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΑ

II

ΣΤΟ «ΥΔΡΕΪΚΟ»

Λίγα βήματα πιο κοντά από το Παρθενάγωγείο, υπήρχε και υπάρχει το δημοτικόν σχολείον των άρρένων, που το ήξεραμε εκείνη την εποχή με το όνομα το «Υδρείκο». Μ' έφηρε ο πατέρας μου ένα ώραίο πρωί και με παρέδωσε στο δάσκαλο τον μπάρμπα-Χαράλαμπον, όπως ήκουσα να τον προσφωνή, τον Καμπουρή, όπως τον έπαρτσούκλιζαν.

Στην εξώθυρα του σχολείου επί της λεωφόρου Σαχτούρη υπήρχαν δύο κίονες, ο ένας χαμηλός που ήμπορούσα ν' ανεβαίνα στην κορφή του με μιά μικρή άναρρίχησι, και ο άλλος ύψηλός, που μόνο οι πιο μεγάλοι κατόρθωναν ν' ανεβούν.

Με πήρε ο δάσκαλος και μ' έβαλε στο πρώτο θρανίο. Οι περισσότεροι συμμαθηταί μου μιλούσαν άρβανίτικα. Ήταν τότε πραγματικά ύδρείκο σχολείο, άφου κι' όλη εκείνη ή πλευρά του Πειραιώς από το Τελωνείο έως την Πειραική Χερσόνησο είχε συνοικισθεί από Υδραίους.

Οι τοίχοι έκρομοούντο από εικόνες της παλαιάς και της νέας Διοθήκης. Από όλες τις εικόνες αυτές μου έπροκάλεσε την μεγαλύτερη εντύπωση ή θυσία του Αθράαμ. Έβλεπα με θαυμασμό τον Ισαάκ κάτω από το μαχαίρι του πατέρα του και το κριάρι, που είχε έμφανισθεί ξαφνικά διά ν' άντικαταστήσει το θύμα.

Στο διάλειμμα μου έδωκε ο δάσκαλος συντομία για να παίξω, ένα συμμαθητή, μακαρίτη τώρα, που έφοιτήσαμε μαζί ως το τέλος του γυμνασίου και στο Πανεπιστήμιο κι' έδικηγώρησάμε μαζί. Ήταν από τους δλίγους που άμυλυν μόνον έλληνικά.

Βρέθηκα επί τέλους στο στοιχείο μου. Δεν είχα κοντά μου πειά ούτε τους ξυπόλυτους άρσενικούς, ούτε τα κορίτσια με τις γαλέτες που είχα στη Σίφνο. Δεν μ' έδασάνιζε το μάζευμα των κοριτσιών που μ' έπολιόρκησε στο Παρθενάγωγείο της Τσιτσίνης. Όλοι ήσαν άγόρια. Κι' έτσι δεν υπήρχε φόβος να παίξωμε πειά τα γύρω-γύρω όλοι, στη μέση ο Μανώλης.

Τα παιχνίδια μας ήσαν άγοριστικά κι' αυτά: το κυνήγι, το κρυφτό. Όταν σχολούσαμε, έκόναμε σωρό τις σάκες μας και τις άφήναμε υπό την επίβλεψη ενός κι' έπαιζαμε άμπαρίζα ή το «κατέβα μαυροστάφυλο και βάραι την καμπάνα». Οι δρόμοι τότε δεν είχαν τους κινδύνους των αυτοκινήτων, της μοτοσυκλέτας και των τράκν. Κάπου-κάπου έκανε την εμφάνισή του κανένας μανάβης με το ναϊβουράκι του, που δεν έφουδούεθα μήπως μάς παρουσιάσει. Μάλλον ήμεις είμαθα επικίνδυνοι σ' αυτόν, γιατί συ- νήα οι μεγαλύτεροι του άντρέπαν τα πανέρια και οι μικρότεροι τά λεηλατούσαν.

Τις γωνίες του σχολείου κατείχαν οι στραγαλάδες, οι κουλουρατζήδες, οι καστανάδες και ένας με ένα καλάμι, που πάλυσε μελένιο-ζαχαρένιο, ένα σακχαρόπηκτη, το όποιον μάς έπώλει τραβώντας το με τά χέρια του, που είχαν να επικοινωνήσουν με το νερό από την εποχή της βε- πτίας του και που ήσαν σκεπασμένο από μυίγες. Δεν υπήρχαν, βλέπετε, τότε μικρόβια. Είχε και την ιδιαιτερότητα ο έδωλγμένος αυτός, πριν μαλδή το μελένιο για να το δώσει στον άγοραστή, ν' άπασχολήται και με τη μύτη του και με το περιεχόμενό της.

Ιδιαίτερως έτιμώντο και τά ξερολοκούκια. Το πύσσα- τιμπο ήταν άγνωστο την εποχή εκείνη.

Αν υπήρχε πραγματικά παράδεισος, έχουν το πρώτον δικαίωμα εισόδου εις αυτόν όλοι αυτοί οι άτυχεις πωλη- ται και πρό πάντων οι στραγαλάδες και οι καστανάδες.

Οι μεγαλύτεροι, προσποιόμουν ότι διαλέγουν κάστανά, τραβούσαν τον σάκκο, που τά έτύλιγε μέσα σ' έπιπεράκι του, έσκρόπι- ζαν τά κάστανά και έπη- κολούθι έδωλγ μεταξί- καστανά και παιδιών. Ο δάσκαλός μας, ο μπάρμπα-Χαράλαμπος, άρκετά γέ- ρος με μάτια κόκκινα

και με καμπούρα, που τον άσχήμιζε πολύ, έχρησιμοποίη- με πεπειθισιν διά τά άποτελέσματά της την μέθοδο της βέργας. Όταν τον έθύμωναν οι πιο μεγάλοι, που κατεί- χον τά τελευταία θρανία, χτυπούσε τη βέργα στην έδρα και στο τέλος με ταχύτητα δυσανάλογον προς το γήρας του, πηδούσε ως ατλουρος, έφθανε στους ταράξιας και τους αλώνιζε. Έννοείται ότι κατά το διάστημα που έδερνε τους μεγάλους, έμεις οι μικροί που κατείχομεν τά πρώτα θρανία, έπηδούσαμε, έθουρβούσαμε, έχαλούσαμε τον κό- σμο. Και ο δυστυχισμένος ο δάσκαλος λαχανιασμένος έ- πέστρεφε στην έδρα του και μάς έλεγε:

— Έσείς δεν είσθε παιδιά, είσθε θηρία!

Όταν τελείωνε το μάθημα και χτυπούσε το κουδούνι, έσημειούτο μία εξόρμησις τόσο άγρία, ώστε νομίζω ότι θα μπορούσαμε να τρομοκρατήσουμε και άγριους άκούη. Στη στιγμή ήσαν εις χρήσιν ή σφεντόνες, το λάστιχο με τη χαρχάλα για τά πουλιά, ή δεκάρα του Όθωνος — ο πα- λιάτσος, όπως την έλέγαμε — για το στριφτό, ή πεντάρες για το τοικάκι και άλλα άρκετά ήθικοπλαστικά παιχνίδια.

Κανείς δεν κατόρθωνε ν' άπασχολήθι μαζί μας για να μάς έμποδίσω από αυτή την τακτική.

Μόνο στον πετροπόλεμο έκανε την εμφάνισή του ο άστυ- φύλακας με το κόκκινο άμπέχνο. Οι μεγαλύτεροι όμως που διηύθυναν τάς έπιχειρήσεις, είχαν λάθει τά μέτρα των. Οι άνιχνευταί κατείχον θέσιν στον άνεμόμυλο που υπήρχε στην όδον Τομπάζη, ή στην Πηγάδα, και όταν έβλεπαν να κάνει την εμφάνισή του από κάπου ο άστυφύλακας με το κόκκινο άμπέχνο, έφώ- νάζε:

— Παπαρούνα κόκκινη...

Τά άντιμαχόμενα στρατόπεδα διελύοντο τότε έν ριπή όφθαλμού, ή σφεντόνες μετεβάλλοντο σ' είρηνικωτάτους ζωστήρες και ήουχώτεροι και ά- πό προσευχομένους ίερομονάχους έπηγαίναμε σ'α σπία μας, για να συνεχίσουμε τον πετροπόλε- μο σ' άλλη εύκαιρία.

Από τους πολέμους αυτούς δεν έλειπαν και οι τραυματία. Την περισσότερη συμφορά όμως επάθαιναν τά τζάμια των σπιτιών, που ήσαν στην άκτίνα των όμηρικων αυτών μαχών.

Η δράσις μου στους πετροπόλεμους έτεματίσθη άδύ- ξως. Σε μιά μάχη που είχαν έπιστρατευθεί τά ύδρείκα και έπολέμησαν κατά του Παρσαλιμανίου συμμαχήσαντος με την Λάικα του Βάβουλα, είχαν λάθει και εγώ μέρος. Έ- κευθαλόσασ πέτρες διά τους μαχητάς, έπεισθ δει ήμουν ικανός ακόμη διά μάχιμον όπληρείαν. Μία πέτρα, όμως, πασσαλιμανιώτικη έτεματίσθη την δράσιν μου αυτήν. Έ- σπασε το κεφάλι μου και άμόφορτος μετεφέρθη στο σπίτι μεν από τους τραυματισμούς.

Και το πάθημά μου, αλλά και σ' ή πεινά εις τάς όποιās υπεβλήθη, έγιναν άφορμή ν' άποχωρήσω άμέσως από την μάχη: δύναμιν των ύδρεϊκών. Ούτε και ως άτλήσει θεο- τής δεν έκαμά πειά την εμφάνισίν μου σ'ε πετροπόλεμο.

Η σφεντόνα μου ήχρηάτευσθη. Το λάστιχο με την χαρ- χάλα και με τους ψηρούς για τά πουλιά έγκατελείφθη. Τώρα πειά έπεδόθη στο σπίτι, το όποιο κι' αν έχτυπούσε κάποτε στο κεφάλι δει προκαλούσε ζημιές.

Δεν κατόρθωσα ποτε να γίνω και άσκαυτής. Οι μεγα- λύτεροι, όταν έσκολάγαμε πτήγαντα στον στραγαλά και έπαίζαν το μασούρι και το κουλούρι.

Ο στραγαλάς έπολεμούσε στο σωρό των στραγαλών μια καραμέλλα μονοκόμια και μακρότα και στην κορφή της μιά καραμέλα σχηματός κουλουριού. Ο σκαυτής χτυπούσε με στραγαλι και όταν έσπυσε το μασούρι έ- παίρνε και το μασούρι και το κουλούρι ως έπαθλον. Όταν άτείνιγαν εις όρισηνέας βούλας, επλήρυνε χωρίς να πά- ρη τίποτα. Κατά κανόνα όμως, ο στραγαλάς ή- ταν πάντοτε ζημιωμένος, όστι στην περίπτωση της γασούρας του παίκτη, έπηκολούθει ή ρεμούλα και τότε ή κατάστασις μετεβάλλετο εις τραγι- κήν διά τον άτυχή στρα-

την άποκρίθηκες; Όχι... Προσποιόμουν ότι κοιμόμουν θαυμάσια.

κρεβάτι της επιθανάτιας αγωνίας του... Ντυμένη όμοια με αυτόν, απαράλλαχτη στην άερνη σιλουέττα της με αυτόν, γυρίζει δώ κι' εκεί μέσα στο σπίτι του, και τελειώνει αυτή δόση δουλειές δεν μπορεί πειά να τελειώσει αυτός ο έτοιμο-θανάτος!... "Ω, είνε πολύ στοργική αυτή η Μιλλοραίν, είνε πολύ στοργικό αυτό το φάντασμα του 'Εγώ μας!... 'Ισως να ρθή και ν' ανάψη Αυτή το καντήλι απόψε, αντίς για... μένα!!"

Ολόκληρο το κορμί μου είχε φρικιάσει. 'Ωστόσο ή για-γιά μου, δίχως να νοιώθη την τρεμούλα και τον φόβο μου, και σαν να ζούσε σε άλλους κόσμους πειά, έξακολούθησε να σιγομουρμουρίζει:

— "Ω, είνε καλή η Μιλλοραίν του καθενός μας!... Την ημέρα χάνεται... Μά μόλις ξαναθαυάσει, εμφανίζεται και πάλι στο σπίτι του έτοιμοθανάτου, και κάνει ακούραστα ένα σωρό δουλειές... Μερικοί απ' τούς συγγενείς ή τούς γνω-στόν του, έχουν καμιά φορά το χάρισμα και μπορούν να Την θλέπουν... Νά, η καμαριέρα μου ή Μαριέττα, μπόρεσε πέρυσι να δή τη Μιλλοραίν της έτοιμοθανάτου γυναίκας του κηπουρού μας... Να!... Τη στιγμή που αγωνιούσε ή δυστυ-χισμένη απάνω στο επιθανάτιο κρεβάτι της, ή Μιλλοραίν της — άερνη σαν φάντασμα — θρικόταν στο πλαϊνό δωμά-τιο και κουνούσε την κούνια του μωρού, το όποιο έκλαιγε λυπητερά σαν να προαισθανόταν το θάνατο της μητερούλας του!... Κι' όπως μου ώρκίστηκε ή Μαριέττα, το μωρό έπαψε να κλαίη, μόλις το κούνησε μερικές φορές ή Μιλλοραίν, ή στοργική Μιλλοραίν της μητερούλας του!... 'Αλλά θλέπεις, καλή μου Λιλιάν, αν κ' είνε στοργική ή Μιλλοραίν, αν και προσφέρει πρόθυμα τις έκδουλεύσεις της, οι χωρικοί μας την τρέμουν και την φοβούνται: Είνε αλάνθαστος προάγγε-λος του Θανάτου, και μόλις φανή αυτή, ο άρρωστος πεθαί-νει σίγουρα σε λίγο!"

Δέν μπόρεσα πειά να κρατηθώ. Και φώναξα με άγωνία: — Μά τί έπαθες απόψε, γιαγιά;... Για ποιο λόγο θυμήθη-κες, όλες αυτές τις μαύρες προλήψεις;... "Ωστε πιστεύεις κι' εσύ σ' αυτές τις άνοη-τες δεισιδαιμονίες των χωρι-κών μας;

— Τις πιστεύω άπόλυτα, σαν γνήσια κόρη της Βρετά-νης που είμαι κι' εγώ! ά-ιαντησε σταθερά ή γιαγιά μου. 'Αλλωστε, δέν με τρο-μάζει καθόλου ο θάνατος, στην ήλικία που θρικόμαι πειά... Ταχτοποίησα ήδη ό-λες τις υποθέσεις μου, έκα-να τη διαθήκη μου, κι' άφη-νω σε σένα την περιουσία μου και τον πύργο του Καρ-δεκ!... Κι' όταν πεθάνω, θέ-λω να μου φορέσετε εκείνη τη μαύρη δαντελλένια τουα-λέττα, που μούκανε για στερνό του δώρο ο αγαπη-μένος μου γυιός, ο πατέρας σου!"

— Γιαγιά, τρέμω! Ξεφώνι-σα άνατριχιασμένη. Πάψε πειά να μιλάς, για τόσο ά-παίσια και πένθιμα πράγμα-τα... Κύτταζε τί άγρια δει-παίρνει ο πύργος κ' ή νε-κρική έκκλησίτσα μας, μέ-σα σ' αυτή τη συννεφιασμέ-νη σκοτεινιά!

— Συχώρεσέ με, μικρούλα μου! ψιθύρισε τότε άχνά, ή γιαγιά μου. Φαίνεται ότι με χτύπησε στά νεύρα, ή θυε-λα που πλησιάζει!

Εύτυχως, μπαιναμε πειά στον σιωπηλό πύργο. Στο παληό κι' άρχοντικό μεγά-λο σαλόνι, ή γιαγιά μου ξά-πλωσε με άνακούφισι σε μία πολυθρόνα.

— Ούφ! στέναξε. Κουρά-στηκα, σε σημείο που δυσκο-λεύομαι και να μιλήσω...

"Ενα απόγευμα γύριζα απ' τον περίπατο στον πύργο, με τη γιαγιά μου..."

Χτύπα το κουδούνι, κόρη μου, να ρθή ο Ζοζέφ... Και πές του ν' ανάψη τα κεριά του πολυελαίου, και μία καλή φωτιά στο τζάκι, γιατί τρέμω απ' το κρύο... "Αχ, πόσο ήθελα να ρίξω μία ματιά, στην κουζίνα και στην άποθήκη των τροφίμων!... 'Αλλά είμαι τόσο κουρασμένη πειά, ώστε θ' άναθάω για αύριο αυτή την επιθεώρησή μου, την όποια από ημέρες με-λειώ να κάνω, δίχως και να το κατορθώνω όμως!"

— Αυτό δά έλειπε, να τρέχης στην κουζίνα και στις άπο-θήκες απόψε! είπα.

Και χτυπώντας το κουδούνι, κάθησα άντικρύ της. 'Ο Ζο-ζέφ άργούσε να φανή. 'Η σκοτεινιά γέμιζε τώρα το σαλόνι. "Εξω, ή θροχή άρχισε να πέφτη ραγδαία, κι' ο άέρας σφι-ριζε λυπητερά ανάμεσα στα κλαδιά των δένδρων. 'Η στα-λαγματιές της θροχής, χονδρές και δυνατές, μαστίγωναν τα τζάκια του κρυερού σαλονιού. 'Ηταν μία νύχτα θαραλή πένθιμη, άνατριχιαστική..."

— Νά πάρη ή ευχή, έξασα τη γλάστρα με τον φίκο, στην ταράτσα! Έκανε ξαφνικά ή γιαγιά μου. Φοβάμαι, μήπως μου τόν σπάση ο άέρας κ' ή θροχή!... "Αν πεταχθώ με στιγμή να πάρω μέσα τη γλάστρα;

— Με τέτοιον σκυλόκαιρο να θυγής στην ξέσκεπη ταράτ-σα; φώναξε έντονα. Μά τί είνε αυτά που λές;

Τη στιγμή εκείνη, μπήκε επιτέλους στο σαλόνι ο Ζοζέφ. Το έβπα ν' ανάψη τα φωτά και το τζάκι. Κι' όταν τελείωσε αυτές τις δουλειές, έκανε να θυγή πάλι έξω, άμλητος και κατοουφιασμένος...

— Τί έχεις κ' είσαι έτσι, Ζοζέφ; τόν ρώτησε ή γιαγιά μου, παραξενεμένη όσο κι' εγώ με την άσυνήθιστη αυτή και σκο-θρωπή στάση του.

— Λυπούμαι, κυρία μαρκησία! μουρμούρισε δυσανεκτή-νος ο γεροϋπηρέτης μας αυτός. Μά φαίνεται, πως παύετε πειά να έχετε έμπιστοσύνη στους πιστούς κι' άφωτισμένους ανθρώπους σας!... Μας επιθέλεπε κρυφά, και κάνετε αίνι-διαστικές κι' άθόρυβες έπισκέψεις στα τρόφιμα και στην κουζίνα, σαν να θέλετε να μας τσακώσετε για κλαρτές!

Και πιο παραπονετικά τό-ρα, πρόσθεσε:

— Γιατί μας προσβάλλετε έτσι, κυρία μαρκησία;

"Εκθαμβή ή γιαγιά μου, μουρμούρισε:

— Δέν καταλαβαίνω, Ζο-ζέφ!... Μήπως παραμύλας, φτωχέ μου;

— Συγχωρήστε με, κυρία μαρκησία, μά δέν παραμυ-λάω!... Νά, πρό όλίγου, κι' ένω ακόμα σάς νομίζαμε ό-λοι έξω στον περίπατο, έ-σεις κάνατε μία γρήγορη κι' άξαφνη επιθεώρησι στην κουζίνα και στην άποθήκη των τροφίμων!... Γλυστρου-σατε άθόρυβα και φευγαλέα στους διαδρόμους, για να μη σάς αντίληφθ ή κανένας μας! Κι' όμως εγώ, κυρία, και ή σιλουέττα σας πρόλαβε να δώ καλά, και το φρού-φρού του φορέματός σας ν' άκου-σω!"

Και χωρίς να προσθέσει άλλα, ύποκλιθηκε και θύη-κε έξω.

'Η γιαγιά μου δέν μιλού-σε πειά, αλλά είχε γίνει κα-τάλωμη, όσο καταλωμή ή-μουν κι' εγώ. Ούτε εκείνη τόλμησε να μου πη τις κρυ-φές της σκέψεις, ούτε κι' ε-γώ σ' εκείνη. Τα αλλόκοτα κι' αίνιγματικά λόγια του Ζοζέφ, μάς είχαν ρίξει και τις δυο σε άνέκφραστη άγω-νία...

Πρώτη ή γιαγιά μου, έέ-λοντας να καθησυχάση την άνατριχίλα μου, μίλησε και μου είπε:

— 'Ο Ζοζέφ είνε άνόητος...

Πολυέρασε πειά, και δέν ξέρει τί λείει!... Μή δίνεις προσοχή στα παραμύθιά του, κόρη μου... 'Εγώ θ' άνεβώ μία στιγμή στο δωμάτιό μου ν' αλλάξω τουαλέττα... Και μόλις σημάνη το κουδούνι για φαγητό, θά κατεβώ πάλι στην τραπεζαρία!

— Κι' εγώ, γιαγιά, θ' άνεβώ στην κάμαρά μου! μουρμού-ρισα άπονα. 'Εχω να γράψω μερικές έπιστολές, ως την ώρα που δείπνου!

Βγήκαμε απ' το σαλόνι κι' άνεθήκαμε σιωπηλές τη σκά-λα. Κλεισμένη πειά στο δωμάτιό μου, και με άναμμένα όλα τα φωτά, άρχισα να τρέμω από φόβο κι' από φρίκη.

— 'Εξάπατος ή Μιλλοραίν της γιαγιάς μου θά είδε ο Ζοζέφ! ψιθύριζα. "Ωστε ο θάνατος της άρχισε κιόλας να τρυγυρίζει τη φταχτή γιαγιά μου... "Ωστε την ώρα που λει-παμε στον περίπατο, ή Μιλλοραίν, ή άερνη σιλουέττα του 'Αλλου 'Εγώ' της γιαγιάς μου, έκανε την επιθεώρησή της άθόρυβα στην κουζίνα!... "Ω Θεέ μου!... Μήπως θγούν άλη-θινές ή προλήψεις εκείνες;... Μήπως πρόκειται να πεθάνη απόψε ή γιαγιά μου, μία που φάνηκε το φάντασμά της;

Γρήγορα όμως ένοιωσα ότι οι φόβοι μου αυτοί ήσαν ά-νόητοι. Δέν ταίριαζε σ' έμένα, την τόσο μορφωμένη και κο-σμική άριστοκράτιδα, να δίνω σημασία σε τέτοιες προλη-ψεις άφελών κι' άμόρφωτων άγροτών.

"Εξω, ο άέρας κ' ή θροχή λυσσομανούσαν. Πήγα στο παράθυρο, άκούμησα το φλογισμένο μέτωπό μου στο κρύο τζάμι, και βύθισα τη ματιά μου στα πηχτά κ' ύγρα σκατά-δια της νύχτας.

Ξαφνικά σκίρτησα. 'Εκεί στην ταράτσα, τη φωτισμένη απ' το αντιφάγισμα των παραθύρων της γιαγιάς μου και των δικών μου, είδα την κορμοστασιά της να τρέχη θιασι-τική προς την ξεχασμένη γλάστρα, για να την συμμαζέψη μέσα!

'Ανηύχισα, αλλά και θύμωσα, με την άπρονόητη αυτή άνηψή μου της γιαγιάς μου. "Α-νίστα το παράθυρο και φώ-ναξά:

— Θα μουσκέψης απ' τη θρο-χή και θα κρυώσης, γιαγιά!...

Προσποθήκε ότι δέν με ά-κουσε. Χωρίς ούτε να στρέψη καν το κεφάλι της σε μένα, πή-ρε τη γλάστρα στα χέρια της, και θιαστικά κατόπιν ξεαναχώ-θηκε στο δωμάτιό της. 'Εκείνη τη στιγμή χτύπησε και το κου-δούνι για το δείπνο...

Κατέβηκα στην τραπεζαρία, χωρίς ν' άργοπορήσω. Παραξε-νιμένη όμως, είδα ότι ή γιαγιά μου θρικόταν κιόλας εκεί, με όλοσεννη τουαλέττα. Πότε πρόλαβε ν' αλλάξη την θρεγμέ-νη απ' τη θροχή της ταράτσας τουαλέττα της;

— "Αχ! γιαγιά! της είπα επι-ληπτικά, θλέποντας ότι με κύταζε χαμογελαστή να μπεί-νω. Ούτε προσέχεις καν τον έ-αυτό σου, τώρα τελευταία... Μά εγώ θά σε μαλώσω, παρ' όλο το χαρούμενο ύφος σου!"

— Γιατί; Έκανε ή γιαγιά μου με άπορία, ή όποια μου φάνηκε θαυμάσια προσποιημένη. Τί θέ-λεις να πής;

— Και τό ρωτάς; άπάντησα. Για να με ξεγελήσης, αλλάδες γοργά-γοργά το φόρεμά σου!... Νομίζεις πως δέν σ' είδα στην ταράτσα, να συμμαζεύης μέσα τις γλάστρες σου μ' αυτή την κοσμογλασιά;

— Όχι δά!... Ούτε φόρεμα άλλαξα, ούτε και στην ταράτσα βγήκα! μουρμούρισε. Κι' όμως λές ότι με είδες!

Μου φάνηκε τόσο ταραγμέ-νη, ώστε άνατριχίασα κι' εγώ άπλά μου. Κρύβοντας όμως παρεύθους την ταραχή μου, ά-παντήσα με προσποιητό χαμό-

γελο:

— Συχώρεσέ με, καλή γιαγιά!... 'Η Μαριέττα θά ήταν έ-κείνη που θγίκε για τη γλάστρα, και νόμισα ότι ήσουν εσύ!... Πάντως, έχω δίκαιο που σε μαλλώνω καμιά φορά... Καθόλου δέν προσέχεις την ύγεια σου και τον έαυτό σου!

'Η γιαγιά μου όμως, άπασχολημένη απ' την κρυφή της σκέψη, κάτι πήγε να με ρωτήσει. 'Αλλά τη στιγμή εκείνη μπήκαν μέσα ο Ζοζέφ, ή Μαριέττα και μία ακόμα ύππρε-τρια, για να σερβίρουν το φαγητό...

— Δέν μου λές, Μαριέττα, έσύ ήσουν πριν στην ταράτσα για τη γλάστρα; ρώτησε ξαφνικά ή γιαγιά μου, κυττάζον-τάς με κατάμματα και προσεχτικά.

Δέν μπόρεσα να γνέψω στη Μαριέττα να πη «ναί», κι' έ-τοι άνυποπτη εκείνη άπάντησε:

— Τί λές, κυρία μαρκησία;... Με τέτοιον κατακλυσμό έ-ξω, ποιος τρελλάθηκε να θυγή στην ταράτσα;

Κανένας μας δέν έθγαλε μιλή, πειά. Το φαγητό σερβιρί-στηκε, κι' άρχισαμε να τρώμε άνδρεχτα και βουβά. "Εξω μουγκρίζε λυπητερά ο θορηάς, και πάφλαζε ή νεροποντή. Κι' εγώ κ' ή γιαγιά μου κατάχλωμες στην τραπεζαρία, θυ-θισμένες ή καθεμιά μας στις άνατριχιαστικές σκέψεις μας, νοιώθαμε τις ψυχές μας σφιγμένες όδυνηρά απ' το σκοτεινό μυστήριο του 'Αγνώστου και του Θανάτου...

Ξαφνικά, μέσα στην πένθιμη αυτή κοσμογλασιά που μας τρυγύριζε, ή γιαγιά μου σήκωσε επιτέλους το κεφάλι της κι' έλεπε άχνά και γαλήνια:

— 'Απόψε, με τέτοιον χαλασμό κόσμου έξω, ή ψυχές των πεθαμένων πλανιούνται χιλιουραυτισμένες... Οι γεροντότε-ροι βεβαιώνουν, ότι μονάχα ή φλόγα μίας άναμμένης λαμ-πάδας — μπρός σε εικόνισμα, ή μπρός σε σταυρό τάφου — μπορεί να ζεσάνη λίγο, και ν' άνακουφίση αυτές τις φτωχές κι' άνεμοδαρμένες ψυχές των πεθαμένων μας, σε κάτι τέτοιες θυελλώδεις νύχτες!... "Αναψε, άρα γε, κανένας απ' τούς ύππρε-ρέτες, το νεκροκάντηλο του καυμένου του πατέρα σου; ά-πόψε;

Μισοπνιγμένη απ' την άνατρι-χίλα μου, κρυφotρέμοντας απ' τα λόγια κι' απ' την πένθιμη γαλήνη της φωνής της, κατώρ-θωσα να ψιθυρίσω:

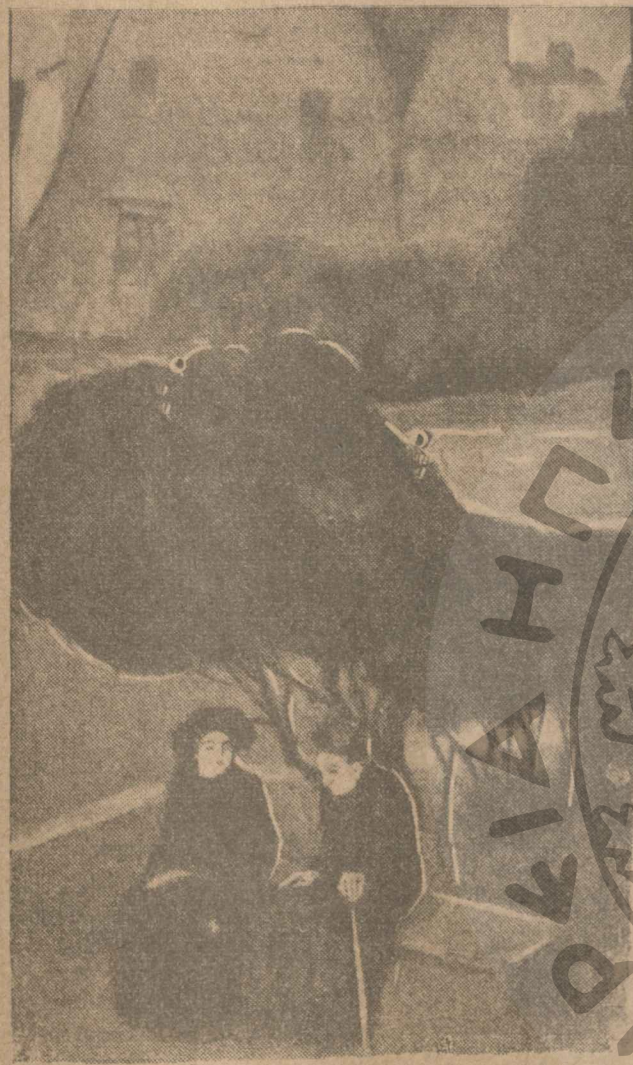
— 'Ασφαλώς, κάποιος απ' τούς ανθρώπους μας θά το σκέ-φτηκε, και θ' άναψε από νορίς το καντηλάκι!... "Αλλωστε, για να βεβαιώθω, καλή μου γιαγιά, θά πεταχτώ στο πλαϊ-νό σαλόνι... 'Απ' το παράθυρο θά δώ, αν είνε άναμμένο ή όχι το νεκροκάντηλο, εκεί κατά στην έκκλησίτσα!

— Καλύτερα να πεταχτώ έ-ξω στο σαλόνι! έκανε ή για-γιά μου, κάπως τραχεία, και κάπως δύσπιστη απέναντί μου. "Ετσι, θά βεβαιώθω καλύτερα! Σηκώθηκε με κόπο, κι' έρε-ξε στο παράθυρο του πλαϊνού σαλονιού. Την παρακολούθησα αγωνιώντως, και την είδα να σηκώνη την κουρίνα του πα-ραθύρου...

— "Α, τούς εύλογημένους! μουρμούρισε με δυσφορία. Κανένας τους δέν σκέφτηκε ν' ά-ναψή το καντηλάκι, έπομέν!... Μά θά πάω εγώ ή ίδια να..."

— Μήν πάς προς Θεού, για-γιά! ξεφώνισα τρομαγμένη, πάλι της. Τόσο λυσσομανάει έξω ο θορηάς, ώστε να σε ση-κώση σαν πομπύλο, και θά σε παρασύρει μακριά!... νή...

— Θα πάω, Λιλιάν, μά, για-τί πρέπει να πάω! με διέκοψε με την άχνή, αλλά σταθερή, φo-νή της. Θα...

— Μά τί έπαθες, γιαγιά; Για ποιο λόγο μου λές τόσο πένθιμα πράγματα;

Σταμάτησε όμως ξαφνικά, να μιλάει. "Ένα θραχνό θογγητό βγήκε απ' το λαρυγγί της. Και σφίγγοντάς μου άγρια το μπράτσο, παρ' όλη την άδυναμία των γηρατειών της, πρόσθεσε:

— Μπα, δεν υπάρχει πειά λόγος να πάω εγώ... Νά, κάποιος άλλος, πολύ γνωστή σου και γνωστή μου, ανέλαβε αυτή τη φροντίδα!

Τα μυστηριώδη αυτά λόγια της, με πάγωσαν. Ποιά, άραγε, να ήταν αυτή ή «άλλη»;... Χλωμή από άπαισιο προαίσθημα, άρπαξα κι' έσφιξα δυνατά στην άγκαλιά μου τη γιαγιά, σαν να ήθελα να την υπερασπίσω από κάποιον κίνδυνο τρομερό, άόρατον μά και χειροπιαστόν έπίσης.

"Υστερα, άνασαινοντάς με λαχτάρα, κόλλησα κι' εγώ το πρόσωπό μου στο τζάμι, γιά να δω...

Και είδα!...
Είδα, είδαμε κ' η δυό μας, μία σιλουέττα φευγαλέα κι' άόριστη, γκριζόμαυρη σαν τη γκριζόμαυρη καταχνιά της νύχτας, να γλιστράει άθόρυβα και γοργά κάτω στην αύλη του πύργου. Στο χέρι της, κρατούσε κάτι σαν φανάρι αναμμένο, το οποίο δεν φαινόταν απ' τη θέση μας, φαινόταν όμως το διάχυτο γύρω γλυκό του φώς...

Κ' η μυστηριώδης αυτή σιλουέττα, άπαράλλαχτη με τη σιλουέττα της γιαγιάς μου, διευθυνόταν ίσα προς την έκκλησία του πύργου μας!

— Μαριέττα, έσυ είσαι; ούρλιασα άσυγκράτητη μέσα στη νύχτα, άνοιγοντάς το παράθυρο και σκύθοντας. Μαριέττα!... Μαριέττα!...

Η μυστηριώδης σιλουέττα, ούτε καν έστρεψε το κεφάλι της. "Αλλάστε, ούτε με τη Μαριέττα έμοιαζε, ούτε με καμμία άλλη απ' τις υπηρέτριες του πύργου. Ήταν μία γέριχη και σκυφή σιλουέττα, άπαράλλαχτη με τη γιαγιά μου!

— Γιατί φωνάζεις έτσι άνώφελα. Λιλιάνα μου; ψιθύρισε τότε ή γιαγιά, με φωνή ύποκωφη, άλλόκοτη, πρωτάκουστη. Δεν πείσθηκες ακόμα, ότι πρόκειται γιά τη Μιλλοραίν;

Τού έαυτού μου;... Νά, κύτταζε τώρα!... Μπήκα ναί, μπήκα στην έκκλησία, πλησιάζω τον τάφο του πατέρα σου, κι' άνάσω εύλαβικά το σθεστό του καντηλάκι!... Νά...

Δεν έβγαλε πειά μιλιάν, ή φτωχή μου γιαγιά, παρ'άλύγισε σαν δενδράκι στον άερα, κι' έγειρε λιπόθυμη στην άγκαλιά μου...

Και την ίδια άκριβώς αυτή στιγμή, τά πολύχρωμα — αλλά σκοταδιασμένα — τζάμια της νεκροκλησιάς, φωτίστηκαν έντονα από κάποιο φώς που άναψε μυστηριωδώς μέσα στο κτίριο εκείνο!

Θά λιποθυμούσα κι' εγώ, κεραυνωμένη από αυτά τά υπερφυσικά γεγονότα. "Αλλά τό λιπόθυμο ήδη κορμί της γιαγιάς στά μπράτσα μου, μούδωσε μία άνεξήγητη ψυχραιμία. Την σήκωσα στην άγκαλιά μου άνάλαφρη σαν πούπουλο, τη μετέφερα μέσα στην τραπεζαρία και την ξάπλωσα σέ μία πολυθρόνα κοντά στη ζέστη του τζακιού, φωνάζοντας συγχρόνως και τούς υπηρέτες...

"Ο Ζοζέφ, ή Μαριέττα, ή μαγείρισσα, κι' άλλοι άκόμα απ' τούς άνθρώπους μας, έτρεξαν παρευθός στις τρομαγμένες

κραυγές μου. "Αλλά έντωμεταξύ ή γιαγιά μου, είχε συνέλθει πειά απ' την άναίσθησία της. Είχε μισοανοίξει τα όμματα, αλλά τόσο γλυκά κ' ήμερα μάτια της, και μάς κύτταζε όλους γύρω της — έναν-έναν — με μία άπερίγραπτη τρυφερότητα, με υπερκοσμία καλωσύνη, σαν μία άγία του Παράδεισου πειά...

Και συγχρόνως ψιθύριζε, ένω τά λόγια της θρόύσαν άμονικά σαν τόν ψίθυρο πυκνόφυλλης λεύκας στο πρώτο άνάλαφρο άεράκι:

— Λιλιάνα μου καλή... κι' έσεις καλά μου παιδιά, πειά κι' άφωσιωμένα, μη λυπάσθε!... Θά σας άφήσω σέ λίγο, γιατί με κάλεσε κοντά Του ό Παντοδύναμος... Μου έστειλε κιόλας τη Μιλλοραίν μου, γιά να με βοηθήσει αúτη σέ όσα άδυνατά πειά να κάνω εγώ!... Τρεις φορές, μέσα στην ίδια σημερινή ήμέρα, φάνηκε ή Μιλλοραίν του έαυτού μου. Πρώτα, την είδε ό Ζοζέφ στην κουζίνα, λίγο πριν απ' το σούρουπο... "Υστερα την είδες έσύ, καλή μου Λιλιάνα, στην ταράτσα γιά τη γλάστρα... Και τέλος την είδαμε κ' όλοι μας τώρα, ν' άνάβη τό νεκρικό καντήλι του πατέρα σου... "Ε, ούτε εκείνην, ούτε έμένα θά ξαναϊδείτε πειά παιδιά μου!

Δακρύβρεχτη απ' τόν πόνο μου, αλλά κι' άνατριχιασμένη, έσκυψα και καταφιλούσα τό γαλήνιο πρόσωπο της γιαγιάς μου. Θρηνηδύσα και της μουρμούριζα λόγια στοργικά, μετευοντάς την να ζήσει, γιά να μη κ' άφήση κατόμιση πηκόσμο...

Μά κόμπιασα, και σκίρτησα τρομαγμένη σέ μία στιγμή. Είδα τά μάτια της γιαγιάς μου να θολώνουν άργά μά έτονα, το πρόσωπό της να κιτρινίζει σαν λεμόνι, κι' έπαυσε πειά να νοιώθω στο μάγουλό μου την άνάλαφρη μά ζεστή άνάσα της...

Είχε ξεψυχήσει ήρεμα, άθόρυβα, άπαλά σαν πουλάκι, παραδίνοντας στον Δημιουργό την άθώα σαν πουλιού ψυχή της, ένω εγώ κυλούμουν άνασθητή στα πόδια της άπικανη ν' άνθέξω στον τόσο σπαραγμό μου!

Την έπομένη, πρωί, όλη ή θύελλα είχε σταματήσει. "Ο γιος του κοντινού χωριού, έκλήθη κατεπειγόντως πύργο και πιστοποιήσε τόν θάνατο της γιαγιάς μου από συγκοπή.

Τη θάψαμε στην παλιά νεκροκλησιά του πύργου, πλάι στον τάφο του πατέρα μου. "Αλλά έκείνο πού προέβλεπε με δεισιδαίμονα κατάληξη σέ όλους μας, ήταν τό έξης υπερφυσικό κι' άνεξηγήτο: Τό έπίτάφιο καντήλι του πατέρα μου, έχε και τό λάδι του σθεστό, και τό φυτίλι που τελείως άκναιτο!... Πώς ήταν λοιπόν άναμμένο κι' έφεγγε όλονυχτίς δίχως ν' άφήση κνέφτραν στο φυτίλι και δίχως ν' σωθής τό λάδι;

"Επίσης, ή γλάστρα βρέθηκε άναποδογυρισμένη στην ταράτσα απ' τήν μανιώδη θορηρά κι' άπότη θύελλα, και με τόν έπικό της σπασμένον!... Κι' όμως, πώς είδα εγώ όλόκάθαρα τη γιαγιά μου — ή τη... Μιλλοραίν — να θγάνη στην ταράτσα και να συμμαζεύει τη γλάστρα μέσα γιά να την προφυλάξει!

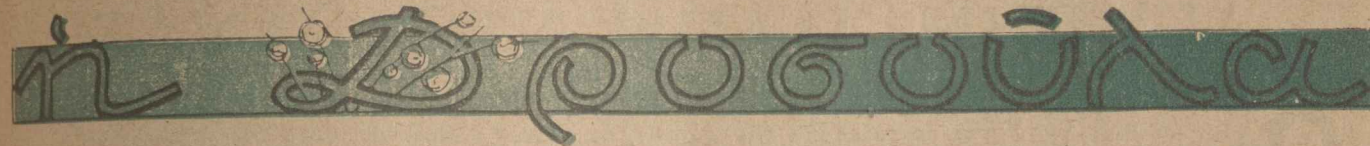
"Εξη μήνες πέρασαν απ' τά μυστηριώδη εκείνα γεγονότα. Και δεν μπορώ άκόμα, να τους κραυγές μου...

(Συνέχεια εις την σελίδα 63)

Η μυστηριώδης σιλουέττα, ούτε καν έστρεψε το κεφάλι της στις κραυγές μου...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Τι θέλετε να κάμω;
— Να την διώξεις απ' έδω.
— Να τη διώξω, και πού να τη στείλω;
"Ο άστυνόμος σηκώθηκε και τράβηξε προς τό άντικρυνό καφενείο, αφήνοντας τό μαντολίνο στο γραφείο του.

Οι νοικοκυραίοι τόν άκόλουθησαν εσπίσω άπαιτητικοί.
— Να τη διώξω. Μά πού να τη στείλω; Γιά πέντε μου και σεις, τούς ρώτησε.

— Να, όπου θέλεις στείλε την! "Αστυνόμος είναι. Στείλε την στην Πάτρα, στά παληόσπιτα!...

— Πίσω μου σ' έχω Σαταϊά!... είπεν ό άστυνόμος και κάθισε σέ μία καρέκλα καθάλληκευτά, και γύρισε προς τού καφενείο τό γκαρσόνι, πού στεκότανε εκεί, ξύνοντας τη μητή του:

— Παιδί, φέρ' ένα τσίπουρο και μπόλικά στρα'άλια.

Και έπειτα γυρίζοντας στους προσετώτες τού χωριού:

— Καλά. Άφήστε και θά έδω.

"Αλλά ή ήμέρες πέρασαν και κανένας τίποτε ούτε είδα ούτε άκουσε.

Τό μόνο πού άκούγαν ήταν τό ματολίνο:

Τρίγχι—τρίγχι—ντράμ
τρί—τρί—ντράμ.
Τ' άδικοστομένο μου, ποτέ φωνή χασάτη, κι' πώς δεν τη σεβάστηρε, την ιδιή μ' άγάπη!...
Τρίγχι—τρίγχι—ντράμ
τρί—τρί—ντράμ.

Ο,ΤΙ ΔΙΑΤΑΞΗ Ο ΚΥΡ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ

Μά οι νοικοκυραίοι όμως, δεν τα χάσανε. "Α, όταν έβλεπ τό χωριό, ούτε και ό Βασιληάς δεν μπορεί να είπη τό όχι.

Τέτοιες άηδίες δεν της έπιτρέπει τό χωριό. Θά δείξουν, πρώτα πώς είναι ήθικοί, στον κάθε άστυνόμο, και δεύτερα, πώς είναι άνθρωποι κι' αυτοί, πού έχουν κάποια δύναμι στον τόπο!... Τη δύναμή τους θά την δείξουνε. "Αδιάφορο άν θά την δείχνανε γιά μία φτωχιά και άμοιρη και όχι γιά τόν άστυνόμο.

"Ο άνδρας ξεθυμαίνει στον άδύνατο. Και με τόν άστυνόμο, γιάτί να ρθούνε σέ προσωπικά; "Αστυνόμος είναι, πού τό ξέρεις, τί μπορεί να ρθή καμιά φορά!

"Επήγανε λοιπόν στον βουλευτή:

— Τό και τό, κύρ βουλευτή.

— Έχετε δίκαιον, τούς είπε και εκείνος. Τί θά τό κάνουμε έδω πέρα τό χωριό;... "Ο άστυνόμος να την διώξη άμέσως, είδ' άλλως θά ξεκουμπισθής κι' αυτός.

— Δεν την αφήνεις; τού είπ' ό άστυνόμος... Εγώ να ήμουνα θά έφερινα άκόμα άλλες δυό... Δεν είναι άνήθικο αυτό. Ξεθυμαίνει τό χωριό.

"Ο βουλευτής όμως δεν θέλησε ν' άκούσης. Σάν και να θύμωσε λιγάκι. Σάν και να νόμιζε ότι τόν κοροϊδεύει ό άστυνόμος.

— Αυτά, κύρ άστυνόμει, να τά πής άλλο... εκεί όπου περνάνε, τού φώναζε άπότομα.

Τά χρειάστηκε ό κύρ' άστυνόμος.

Συμμαζεύτηκε και τραύλισε:

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— Μά... να με συγχωρήs, κύρ βουλευτά! "Εγώ...
— Αυτό όπου σου λέω.
— Μά εγώ, δεν ήθελα, κύρ βουλευτά να...
— "Ακουσες; Παρίσι δεν είναι τό χωριό. Είναι ήθικός έδω ο κόσμος. "Εξηγέρθη ή κοινωνία. Δεν τό βλέπεις;... Οι νοικοκυραίοι τό ζητήσανε και πρέπει να τούς γίνη... Τί διάολο... Δεν θά τό κάνουμε και παληοκαφενέ δώ πέρα!... Να τα μας, δά... Να φέρουμε και άλλες δυό!... Και να τά λήη αυτά ό άστυνόμος!... Δεν ντρεπόμαστε, λέω εγώ!... Να τη διώξεις... Τ' άκουσες; "Αμέσως να τη διώξεις.

— Και πού να την πάω;
— Στα τσακίσματα... Στην άντικρυνή μεριά.
— Στην άντικρυνή μεριά!... Και τί θά κάνει εκεί πέρα.
— "Ας ψοφήση σαν σκυλί!... Στο χωριό, έδω, δεν μπορεί να μείνη! Να ψοφήση, είπα, σαν σκυλί... Να πάη να τη φάν οι λύκοι, τέτοια πού κατάντησε!...

— Μία τρελλή γυναίκα;... τού είπεν ό άστυνόμος, κυττάζοντάς τον κατάμματα... Μία πατριώτισσά σου, να την πετάξω μέσ' στις έρημιές;... Ήταν νοικοκυρά, μου λένε, κι' αυτή μία φορά. "Ο άνδρας της ήταν και πολιτικός σου φίλος. Να μου έπιτρέψης να πώ κι' εγώ τη γνώμη μου.

— "Οχι, τίποτα δεν έπιτρέπω. "Ο άνδρας της, ήταν μία φορά, τώρα όμως δεν είναι... Οι ζωντανοί τώρα με τούς ζωντανούς κ' οι πεθαμένοι με τούς πεθαμένους. Τόσοι νοικοκυραίοι τό ζητούν και δεν μπορώ να τούς χαλάσω τό χατήρι.

— "Ορισμός σας... "Αλλά δεν έχω και δικαίωμα.

— Εγώ είμαι γιά σένα, μη σέ μέλει. Διόξε την έσύ.

— "Αφού τό θέλεις, να τη διώξω.

Τρίγχι—τρίγχι—ντράμ
τρί—τρί—ντράμ
τό μαντολίνο.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΩΝ ΨΗΣΜΟΝΗΜΕΝΩΝ

"Ετσι αποφασίσθηκε να «άπελασθ» ή τρελλο-Μαριαθού.

"Ο άστυνόμος μοναχός τού την έπιασε, καθώς καθότανε κρυφάρισμα απ' όλω από την έκκλησία και την έβγαλε σέ μία βάρκα.

— Να την περάσετε, είπε στον θαρκάρη, στην άπέναντί μεριά και να την αφήσετε εκεί πέρα.

Κάτι άθροπακκηδες φτωχοί, πού την ψυχοπονούσαν, παληοί συντρόφοι και «κολλέγηδες» τού μακαρίτη τού άντρα της, της πήραν δυό «φλασίνες», της τυλίξαν και στο χαρτί λίγο τυρί, και με κάποια συγκίνησι στά μάτια, κατέβηκανε κι' αυτοί ως τη βάρκα, σαν να την συνεδούσαν, ως τό πέραμα.

— "Αντε, κακομοίρα!...

— Και πού να είναι, να σέ βλέπη ο συγχωρεμένος ό Μαριαθιάς!

Δυό χωροφύλακες, διαστικοί, την έσπρώξαν μέσα στη βάρκα.

— "Α, να χαθής, θρομόθρα!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. "Η συνέχεια.

Λόγω άσθενείας τού κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ., άναγκάσθηκα σήμερα να δημοσιεύσωμε μαν μόνον σελίδα της συνεχείας της «Τροχούλας». "Από τού προσεχούς τεύχους ή «Τροχούλας» εις 2 και 3 σελίδας, ως πάντοτε.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Ο Μπόμπυ Γουώλτερ έμοιαζε με τὸ ναυαγὸ πὺ πάλαι μετὰ τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ καὶ πὺ μοναδικὴ ἐπιθυμία του εἶνε νὰ βρῇ μιὰ σανίδα σωτηρίας. Ὁ ψυχικὸς του κόσμος, ὅπως λένε, εἶχε γκρεμιστῇ κι' ἀπ' ὅλα τὰ εἰδῶλα πὺ λάτρευε, τίποτε δὲν εἶχε μείνει στὴ θέσι του. Ὅλα εἶχαν σκορπίσει σὲ κοιμῶντα. Τὰ ὄνειρά του, ἡ ἐλπίδες του, οἱ ἐνθουσιασμοὶ του. Τώρα δὲν θὰ μπορούσε πειὰ νὰ χαμογελάσῃ. Μιὰ ἀπέραντη πίκρα ἀνέβαινε ἀπὸ τὴν καρδιά του ὡς τὰ χεῖλη του. Ὁ Γουώλτερ εἶχε χάσει πειὰ τὴν ἰσορροπία του. Μεταξὺ τοῦ ψυχικοῦ καὶ τοῦ αἰσθησιακοῦ του κόσμου εἶχε ἀνοιχθῇ ἓνα βάραθρο. Ἐνας σκοτεινὸς κι' ἀπαισιος γκρεμὸς, μέσα στὸν ὁποῖο εἶχαν χαθῇ ὅλες ἡ προσπάθειες τῶν νεανικῶν χρόνων του. Ὁ Μπόμπυ πὺ καταλάβαινε αὐτὴ τὴν τραγικὴ κατὰστασι του καὶ πὺ προαισθανόταν τὴν ἀνατριχιαστικὴ κατὰστροφῇ, ἀγωνίζοταν νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ αὐτὴν ὅπως τὸ πουλὶ ἀπὸ μιὰ ξάθεργα. Κ' ὑπόφερε ἀφάνταστα μαρτύρια. Ὅταν στὸ δρόμῳ ἐβλεπε τὰ νέα κορίτσια μετὰ τόσο ὠμορφὴ καὶ φωτεινὰ μάτια νὰ τοῦ χαμογελοῦν καὶ νὰ τὸν κυττάζουν μ' ἓνα προκλητικὸ βλέμμα, ὁ Μπόμπυ κυριεύοταν ἀπὸ μιὰ φοβερὴ μελαγχολία. Τοῦ ἦταν πειὰ ἀδύνατο νὰ τὰ καταλάβῃ. Δὲν εἶχε μείνει τίποτε τὸ ἰδανικὸ μέσα του κι' ὅλη ἡ ὑπαρξὶς του ἦταν γεμάτῃ ἀπὸ βρώμικες ἱστορίες, ἀπὸ σκοτεινὰ ἐνστικτὰ κι' ἀπὸ ἀκατονόμαστα πάθη. Ὁ Μπόμπυ ἦταν ἓνας χαμένος. Ἐνας ἀσώτος. Εἶχε φθείρει ὅλη του τὴν δραστηριότητα, ὅλη του τὴν δροσιά σ' ἐφημέριες περιπέτειες, σὲ διασκεδάσεις στὰ νυχτερινὰ κέντρα τοῦ Πικαντίλλυ. Καὶ τώρα σὲ ἡλικία μόλις τριάντα χρόνων ἦταν τόσο ψυχικὰ ἀδύνατος, τόσο νευρικὸς, πὺ ἐνοιοθετοῦσε ὅτι εἶχε καταντῇ ἓνα τίποτα. Καταλάβαινε ὅτι εἶχε σκοτώσει μέσα του ἐκείνη τὴν θεϊκὴ πνοή πὺ μᾶς κάνει ν' ἀγαπάμε τὴ ζωὴ κι' εἶχε καταντῇ ἓνας ὄγκος σαρκῶν, ἓνα σακκὶ γεμάτο κόκκαλα καὶ αἷμα. Ἐνα αὐτόματο πὺ ἐτρῶγε καὶ κοιμόταν καὶ δὲν ἤλπιζε τίποτε, οὔτε περιμενε κάτι πὺ θὰ τὸν ἔκανε νὰ νοιώσῃ ὅτι εἶνε ἄνθρωπος. Τότε κατάλαβε ὅτι ὅλα πληρώνονται σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Κ' ἡ ἀσωτεία κι' ἡ ἀκατονόμαστη διασκεδάσεις καὶ κάθε τι πὺ ξέφευγε ἀπὸ τὸν κανονικὸ δρόμῳ τῆς ζωῆς. Κι' ὁ Μπόμπυ φοβήθηκε. Ἐνοιοσε ὅτι ἦταν πειὰ χαμένος. Κατάλαβε ὅτι ἐμοιοῦσε μ' ἓνα ξερὸ φύλλο πὺ τὸ παρασύρει μακριὰ τὸ νερὸ τοῦ ρυακιοῦ...

— Πρέπει νὰ ξαναθῶ τὴν ἡσυχία τῆς καρδίας μου, φώναξε μετὰ τὴν ἀγωνία τοῦ μελλοθανάτου. Βοηθήστε με νὰ ξαναβρῶ τὴν ψυχὴ μου!..

Μὰ ἡ φωνὴ του χάθηκε μέσα στὸ πλῆθος τῶν ἀγνωστων ἀνθρώπων, πὺ δὲν πονοῦν καὶ δὲν νοιάζονται γιὰ τὴ δυστυχία μας.

Ὁ Μπόμπυ Γουώλτερ ἔκλαψε τότε καὶ μετανόησε πικρά. Κι' αὐτὸς ὁ πὺ εὐθύμος ἄνθρωπος τοῦ Λονδίνου πὺ διαρκῶς χαμογελοῦσε κι' ἦταν τόσο αἰσιόδοξος, κυριεύθηκε ἀπὸ μιὰ τρομακτικὴ σοφρότητα. Τὸ πρόσωπὸ του φέρεται μιὰ ψυχρὴ μάσκα.

Ἡ γυναίκες πὺ τὸν ἤξεραν ἄρχισαν τότε νὰ τὸν ἀποφεύγουν καὶ πολλὲς μάλιστα λέγανε με φρίκη: — Πόσο ἀντιπαθητικὸς ἔγινε ὁ Μπόμπυ! Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶνε ἓνα κομμάτι μάρμαρο. Ἐνας πεθαμένος!

Μὰ ὁ Γουώλτερ οὔτε νοιαζόταν καθόλου γιὰ τὴς ἐπικρί-

σεις τους. Δὲν τὸν ἐνοιοῦσε τίποτε καὶ τὸ μόνυ πὺ πονοῦσε ἦταν νὰ ξαναβρῇ τὴν ψυχὴ του. Κάποιος πὺ ἤξερε πὺ κατὰστασι του καὶ τὸν λυπήθηκε, τοῦ πρότεινε νὰ πᾶ νὰ βρῇ ἓναν γέρο πάστορα καὶ νὰ τοῦ πῇ τὴς ἀμαρτίες πὺ γιὰ νὰ φύγῃ τὸ βάρος ἀπὸ τὴν καρδιά του καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ ν' ἀναπνεύσῃ. Κι' ὁ Γουώλτερ μιὰ μέρα πῆρε τὸν δρόμῳ γιὰ τὸ σπίτι τοῦ αἰδισιμωτάτου Μώρου, μετὰ σκυμνὸν κεφάλι καὶ μετὰ ἀπόλυτὴ συντριβή.

— Πάτερ μου, τὸν παρακάλεσε, βοηθήστε με νὰ ξαναβρῶ τὴν ψυχὴ μου.

Κι' ἐκεῖνος, τὸν ἄφησε νὰ τοῦ διηγηθῇ ὅλα τὰ γέλαστα του, ὅλους τοὺς ἑρωτῆς του, ὅλες τὴς ἀνατριχιαστικὲς διασκεδάσεις του κι' ὕστερα ἀπλῶς πᾶνω στὸ κεφάλι του τὸ γερασμένο χέρι του καὶ τοῦ εἶπε:

— Πρέπει νὰ μασιγώσῃς σκληρὰ τὸ κορμὶ σου, γιὰ νὰ τὸ τιμωρήσῃς γιὰ τὴς ἀσωτείες του, πρέπει νὰ τὸ καὶ νὰ μαρτυρήσῃς μετὰ τὴ νηστεία καὶ τὴν προσευχὴ καὶ πᾶνω νὰ μὴν ἐπανέλθῃς γιὰ πολὺ καιρὸ στὸν κόσμο.

Ὁ Μπόμπυ ἀκούουθησε τὴ συμβουλή τοῦ πάστορος. Μετὰ τὸς τὸ κορμὶ του μ' ἓνα καμουτσίκι, ἔγινε σὰν σκελετὸ ἀπὸ τὴν νηστεία κι' ἔμαθε ὅλες τὴς προσευχὲς τῶν ἱερῶν βιβλίων.

Τότε τὸ πρόσωπὸ του πᾶν τὴν θλιμμένη ἔκφρασι πὺ μαρτύρων καὶ τὸ βλέμμα πὺ τὴν ἔκφρασι τῶν ματιῶν ἐνός πληγωμένου ἐλαφιῶ. Μὰ δὲν κατάφερε νὰ βρῇ τὸν αὐτὸ του.

— Αἰδισιμωτάτε, παραπέμφθηκε στὸν πάστορα. Ἐλῶ φαίνεται τόσο ἀμαρτωλὸς καὶ ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ μὴν δώσῃ τὴν γαλήνη τῆς ψυχῆς μου.

Ὁ πάστορ τὸν εὐλόγησε καὶ κούνησε περίλυπος τὸ γερασμένο του κεφάλι.

— Εἶνε πολλὰ τὰ ἀμαρτήματα σου, τέκνον μου, τοῦ εἶπε. Πρέπει ἀκόμη νὰ ἐπιμεῖναι ἐγκαρτέρησι τὸ μαρτύριον τοῦ ἐξιλασμοῦ.

Κι' ὁ Μπόμπυ ἔμεινε ἀκόμη ἓνα χρόνῳ κοντὰ στὸν Μώρο. Μὰ δὲν κατάφερε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἐξαντλήσῃ περισσότερο τὰ νεῦρα του, νὰ κυριεύεται ἀπὸ παρασθήσεις καὶ νὰ βλέπῃ ἐξοπτικά ὄντα.

— Ἀπογοητευμένος γύρισε πάλι στὸ Λονδίνῳ μετὰ τὸν πόθοσι νὰ τελειώσῃ μιὰ καλὴ μετὰ τὴ ζωὴ του. Ὁ βίαντος θὰ ἦταν γι' αὐτὸν ὁπολύτρωσις.

Κι' αὐτὴ ἡ σκέψις τὸν γέμισε χαρὰ. Ναι, ἔπρεπε νὰ θάνῃ. Ἐπρεπε νὰ καταδικάσῃ τὸν ἑαυτὸ του σὲ θάνατον γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ γιὰ τὴς ἀσωτείες του, ἐπὶ ἀνάμνησιν ὅπως καταδικάζεται ἀπὸ τὸ δικαστήριον ἓνας ἀπαισιος ἐγκληματίας. Ὁ Μπόμπυ, πραγματικὰ ἀξίζει αὐτὴ τὴν τιμωρία. Δὲν εἶχε οὔτε ἱερὸ οὔτε ὄσιο. Εἶχε ἐκμεταλλεῖσθαι τοὺς φίλους του, εἶχε ἀδιαφορήσει στοὺς πόνοὺς καὶ στὴς θλίψεις τῶν γυναικῶν κι' ἡ μόνυ του σκέψις ἦταν πὺ νὰ ἐκνοποῖ τὰ φρικτὰ ἐνστικτὰ του. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ ψυχικὸ μαρτύριόν του, ἔπρεπε τώρα νὰ τιμωρηθῇ πληρώνοντας μετὰ τὴν ἰδίαν τὴ ζωὴ του.

Ὁ Γουώλτερ ὅμως δὲν βιάζοταν νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ τὸ σχέδιόν του. Τώρα πὺ τὸ εἶχε πάρει πειὰ ἀπόφασι εἶχε ἡσυχάσει κάπως καὶ ἐβλεπε πειὰ τὸν κόσμο σὰν ἐνός ταξιδιώτης. Ἐνας ἄνθρωπος πὺ ἰσως αὐριο θὰ ἐξομῇ πειὰ γιὰ πάντα ἀπὸ τὴς πολιτείας του. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ χρόνια ὁ Μπόμπυ σκέφθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ δοκιμάσῃ μιὰ αἰσθηματικὴ περιπέτεια, τὴν τελευταία. Αὐτὴ ἡ σκέψις μάλιστα τὸν ἔκανε νὰ γελάσῃ.

ΑΠΟ ΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΖΩΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΓΕΡΜΑΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Τὸ πάθημα τοῦ Ἑρμαν Μπάρ. Ὁ Σόλτς καὶ τὸ θεατρικὸν τοῦ ἔργο. — Ἡ διάσημος βεντέττα καὶ ὁ συνώνυμός της συγγραφεὺς. Ἡ διάστασις τῶν ἀδελφῶν Μάνν. κτλ.

Ὁ Γερμανὸς κριτικὸς μυθιστοριογράφος Ἑγκον Φρίντελ παρέθεσε στὴν ἐπιφυλλίδα πὺ δημοσιεύει τακτικὰ στὴ «Βιενναία Ἐφημερίδα» ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ κάποιο συγγραφεὺς, συνοδεύοντάς το μ' αὐτὰ τὰ λόγια:

«Αὐτὰ τὰ σοφὰ λόγια τὰ ἔγραψε ὁ Χαρσεσὺ σὲ ἡλικία 40 ἐτῶν, ὁ μέγας αὐτὸς φιλόσοφος πὺ ἐνοιοσε τὴν φύσιν περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον».

Τὴν ἐπομένη Κυριακὴ, στὴν ἰδίαν ἐφημερίδα, ὁ διάσημος Γερμανὸς συγγραφεὺς Ἑρμαν Μπάρ, ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Εἶνε ἀξέπαινος ὁ γ. Ἑγκον Φρίντελ, πὺ στὴν ἐπιφυλλίδα του ἀνέφερε τὸ μεγάλο φιλόσοφον Χαρσεσὺ, τὸν ὁποῖον ἐγὼ θαυμάζω καὶ λατρεύω ἀπὸ τὴν παιδικὴν μου ἡλικία καὶ δὲν παραλείπω ποτὲ νὰ ἀναφέρω τὸ ὄνομά του κάθε φορὰ, πὺ συζητῶ μετὰ τοὺς φίλους μου. Ὁ Χαρσεσὺ ἦταν ὁ μεγαλύτερος φιλόσοφος τῆς Γαλλίας. Ἀσπάζεσθαι τὴν καταγωγὴν, ἀλλὰ Ἑνωπαῖος τὸ πνεῦμα».

Τὴν ἰδίαν μέρα ὁ Ἑρμαν Μπάρ ἔλαθε ἀπὸ τὸν Ἑγκον Φρίντελ μιὰ κάρτα πὺ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ! Δὲν ὑπῆρξε ποτὲ αὐτὸς ὁ Χαρσεσὺ. Ἦταν ἓνα ἀπὸ τυπογραφικὰ λάθη. Ἐγὼ ἀνέφερα τὸν Χάμ-σιν».

Κόκκαλο ὁ Μπάρ, πὺ ἤθελε νὰ κάνῃ τὸν πάνσοφον!

Ὅταν ὁ γνωστὸς Γερμανὸς συγγραφεὺς Βίλελμ φον Σόλτς ἔγραψε τὸ 1910 τὸ δράμα του: «Ἡ ἀνταλλαγμένη ψυχὴ», δὲν εὗρισκε κανεὶς θίασον γιὰ νὰ τοῦ τὸ ἀνέδωσῃ. Ἀπεφάσισε λοιπὸν γιὰ νὰ γίνῃ δεκτὸ τὸ ἔργο του, νὰ καταφύγῃ σὲ πονηρία καὶ νὰ γράψῃ κάτω ἀπὸ τὸν τίτλον του: «Μεταφρασὶς ἐκ τοῦ ἰσπανικοῦ τοῦ Μορέ-τοι». Ἐτοὶ τὸ δράμα του ἔγινε δεκτὸ στὸ «Γερμανικὸν Θεάτρο» τοῦ Βερολίνου.

Ὑστερὰ ἀπὸ λίγον καιρὸ ἓνας ἄλλος γνωστὸς Γερμανὸς συγγραφεὺς, ὁ Λεο φον Στάιν, γιὰ νὰ δῇ τὸν δεινὸν θνήτ καὶ ἐκείνος ἄρχισε νὰ συζητῇ μετὰ του. Μεταξὺ τῶν ἄλλων τοῦ λέει:

— Μᾶς ἔφερε ὁ Σόλτς ἓνα ἰσπανικὸν ἔργον, ἀληθινὸν ἀριστοῦργημα! Ἀλλὰ τὸ ἔχει ἀθλια μεταφρασμένο. Δὲν μπορεῖτε ἀλλοῦθαι νὰ τὸ βρῇτε πονηρὰ καὶ νὰ μᾶς τὸ μεταφράσετε ἐσεῖς, κύριε Γκράνιερ;

Μιὰ φορὰ πὺ ὁ Γερμανὸς συγγραφεὺς Γιόζεφ Πόρτεν ἐπισκόταν σὲ μιὰ μικρὴ ὀρεινὴ πόλιν τῆς Βυαρρίας, ἐπῆγε καὶ ἀγόρασε ἀπὸ ἓνα βιβλιοπωλεῖον μερικὰ βιβλία καὶ ἔφερε τὸ ὄνομά του καὶ τὴν διαύθυνσιν του γιὰ νὰ τοῦ τὰ στείλουν στίτι του.

— Ἀ, τί διάσημον ὄνομα! εἶπε ἡ ὑπάλληλος.

— Πῶς; ρώτησε ὁ Πόρτεν κολακευμένος. Τὸ ὄνομά μου εἶνε γνωστὸ κι' ἐδῶ;

— Ἀν εἶνε γνωστὸ, ἔκανε ἡ ὑπάλληλος. Καὶ ποῖος δὲν ἔχει τὴ βεντέττα τοῦ κινηματογράφου Ἑννι Πόρτεν. Ἀσφαλῶς δὲ θὰ εἶσθε ὁ ἀδελφός της.

Στὴ Γερμανίαν κυκλοφοροῦσε πρὸ καιροῦ ἡ φήμη ὅτι οἱ δύο μεγαλύτεροι συγγραφεῖς τῆς, πὺ εἶνε καὶ ἀδελφοί, ὁ συντηρητικὸς Θωμὰς Μάνν καὶ ὁ ἐπαναστατικὸς καὶ ριζοσπάστης Χάινριχ Μάνν εἶχαν ἔρθῃ σὲ διάστασι. Ὅταν ρώτησαν λοιπὸν τὸν Χάινριχ Μάνν κατὰ πόσον ἀληθεύουν αὗται ἡ διαδόσεις, ὁ διάσημος συγγραφεὺς ἀπάντησε:

— Καὶ τί ἀνακατεῖσθε ἐσεῖς! Ἐγὼ τὰ ἔχω πολὺ καλὰ μετὰ τὸν ἀδελφόν μου. Δὲν μᾶς χωρίζει παρά μόνον... ἀδυστυχία.

Τὸ φαινόμενον ἀστεῖον, αὐτὸς, ὁ ἄνθρωπος πὺ εἶχε σκορπίσει τὴ ζωὴν του στὴς ἀσωτείες, ν' ἀναζητῇ τώρα μιὰ ἀσθηματικὴ περιπέτεια. Κατανικῶντας τὴν ἀφῆδαν του, ἀπεφάσισε νὰ πῇ πάλι ἓνα σωρὸ ψευτιες σὲ μιὰ γυναίκα καὶ νὰ τῆς δώσῃ χίλιες ὑποσχέσεις. Τὸ «θῶμα» του ἦταν καὶ ἐνθὺ μικρούλα μετὰ μαῦρα ἐκφραστικὰ μάτια καὶ τόσο ἀβῶς πὺ ὁ Γουώλτερ τὰ ἔχασε. Τὸν εἶχε συμπιῇσῃ, κατὰ τὸν ὁμολόγησε, γιὰ τὸν ἐβλεπε πολὺ λυπημένο καὶ γιὰ τὸν καταλάβαινε ὅτι βασανίζοταν ἀπὸ τύψεις.

Ὁ Μπόμπυ σάστισε. Πρῶτὴ φορὰ μιὰ γυναίκα καταδεχόταν νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὸ ἄτομόν του καὶ νὰ ἐσχάσῃ τὸν παρτορόλιν του. Κι' ἐπειδὴ δὲν πίστευε ὅτι ἡ φίλη του ἦταν ἐλικρινὴς, τὴν ρώτησε:

— Ἔρω γιὰ τὴν ἔρχεσθαι μαζί μου. Ἐχεις ἀνάγκη ἀπὸ τουαλέττες, ἀπὸ κοσμήματα, θέλεις νὰ γάρῃς τὰ νείματα σου καὶ νὰ ζήσῃς ὡμορφα τὴ ζωὴν σου. Πες μου, αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ καθαρὴ ἀλήθεια;

— Συγγνώμην, φίλε μου, τοῦ ψιθύρισε ἐκείνη. Αὐτὰ πὺ μοῦ εἶπαστε δὲν εἶνε σωστά. Ἀναγκάσθηκα νὰ δεχθῶ νὰ σὰς διακεδάσω γιὰ νὰ κερδίσω λίγα χρήματα. Στὸ σπίτι ἔχουμε νὰ φᾶμε τρεῖς μέρες. Σὰς βεβαιῶ ὅμως ὅτι αὐτὴ ἡ δουλειὰ μετὰ κάνει νὰ ντρέπομαι. Μὰ τί νὰ γίνῃ; Σὰς οἰκίζομαι ὅτι ἔξῃ μῆνες γύρισα ὅλο τὸ Λονδίνον γιὰ νὰ βρῶ δουλειὰ καὶ δὲν τὸν κατάρθωσα. Ἴσως ἐσεῖς νὰ καταλάβετε τὴν δυστυχίαν μου, γιὰ τὴν νοιώθω ὅτι ὑποφέρετε στὴ ζωὴν σας.

Ὁ Μπόμπυ συγκινήθηκε.

— Νὰ μιὰ εὐκαιρία, νὰ κάνω μιὰ καλὴ πράξιν, σκέφθηκε.

Γιὰ μὲν τὰ λεφτὰ δὲν ἔχουν πειὰ καμμιὰ ἀξία. Ἀν ὅμως τὰ εἶδιναι σ' αὐτὴ τὴν μικρούλα, θὰ τὴν ἔκανα εὐτυχισμένη καθὼς καὶ τὴν οἰκονομεία της.

Καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ τῆς δώσῃ ἓνα γενναῖον χρηματικὸ ποσὸ. Τράθηξεν σ' ἓνα νυχτερινὸ κέντρον γιὰ νὰ διασκεδάσουν καὶ τέλος τὰς ἐφημερίδας χωρίσαν. Ὁ Μπόμπυ γοητευμένος ἀπὸ τὴν νεὰ, τῆς ἔδωσε χίλιες λίρας. Ἐπειτα τὴν φίλησε μετὰ τρυφερότητα καὶ τράθηξε γιὰ νὰ κλεισθῇ στὸ διαμέρισμά του. Ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας εἶχε ἀρχίσει νὰ τοῦ περνᾷ. Τώρα ἤθελε νὰ βρῇ ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν ὡμορφὴν τῆς φίλης του. Μὰ σκέφθηκε ὅτι δὲν τῆς εἶχε ζητήσει τὴν διεύθυνσιν της.

— Θὰ τὴν βρῶ, σκέφθηκε. Ἦρπει νὰ τὴν βρῶ. Αὐτὴ ἡ νεὰ εἶνε μιὰ τίμια καὶ ἰδανικὴ γυναίκα.

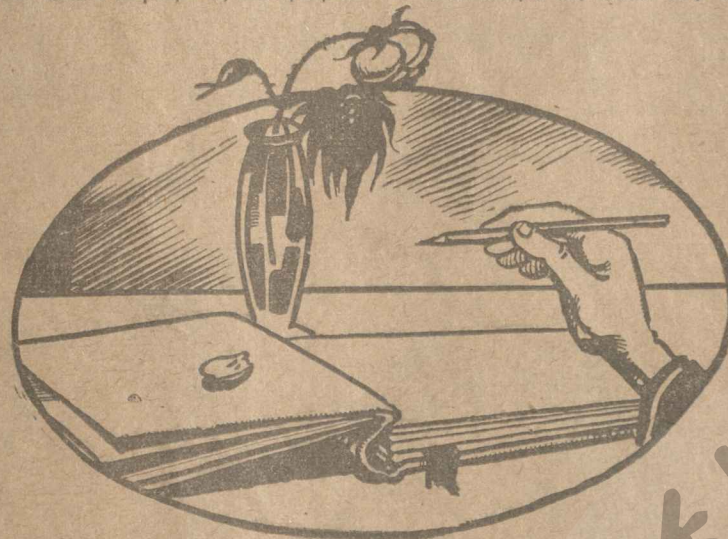
Κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ ὅλο τὸ Λονδίνον. Ἀργὰ τὴ νύχτα, ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴς μάταιες ἀναζητήσεις του, μῆκε σ' ἓνα μὲν νὰ πῇ ἓνα οὐίσκου. Μὰ ἐμφανικὰ πάγωσε. Ἐκεῖ, στὸ βάθος τῆς αἰθούσης καθόταν ἡ ἐσθὴ νέαν μ' ἓναν ἡλικιωμένο κύριον. Συζητοῦσαν κι' ἐκείνη εἶχε τὴν ἰδίαν περιλυτὴν ἔκφρασι πὺ εἶχε ὅταν ἦταν μαζί του. Σκυνδαλιμμένος, ρώτησε ἓνα γκαρσόνι μήπως τὴν ἤξερε.

— Τὴν Γκάμπυ; τοῦ ἀπάντησε τὸ γκαρσόνι μ' ἓνα εἰρωνικὸν χαμόγελο. Ποῖος δὲν ἔχει τὴν Γκάμπυ; Σχετίζεται πάντα μετὰ ἐπαρχιώτες, τοὺς κάνει τὸ τίμιον καὶ δυστυχισμένον κορίτσι καὶ τοὺς παίρνει ἓνα σωρὸ χρήματα!..

Ὁ Γουώλτερ ἐπικώθηκε ζαλισμένος, πλήρως τὸ ποτὸν καὶ βῆκε στὸν σκοτεινὸν δρόμῳ. Μέσα του ἐνοιοθετοῦσε μιὰ τόσο μεγάλῃ ἀφῆδαν σὰν νὰ εἶχε γεμίσει τὸ σώμα του σκουλήκια. Τράθηξε ἰσία πρὸς τὴν ὁχθὴ τοῦ Τάμεσις κι' ἔπεσε στὸ νερὸ μ' ἓνα στεναγμὸ ἀπολυτρώσεως. Ἐπὶ τέλους, εἶχε τελειώσει ἡ κομωδία τῆς ζωῆς του. Οἱ ἑρωτῆς του τὸν εἶχαν ἀδύνησιν στὸ θάνατον.

Τὸ πρῶτον ὅλες ἡ ἐφημερίδες περιέγραφον τὴν αὐτοκτονίαν του, τὴν αὐτοκτονίαν ἓνός ἀσώτου, ὅπως τὴ λέγαν, χωρὶς νὰ ἔξουν ὅτι ὁ Μπόμπυ δὲν εἶχε αὐτοκτονήσει γιὰ τὴν ἐσθὴν τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ γιὰ τὴν γελασθῇ ἀπὸ τὸν μοναχικὸν τὸν ἑρωτα, τὸν ἑρωτὰ του πρὸς τὴν ἐσθὴν νέαν μετὰ μαῦρα μάτια, τὴν ἀχάριστὴν Γκάμπυ, τὴν νεὰ μετὰ τὴν πρόστυχον καρδίαν.

ΦΡΑΝΣΥΣ ΓΚΟΛΝΤΕΡ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

II

Οι νέγροι της μεσημβρινής Γουινέας πιστεύουν τόσο στην μετεμψύχωση, ώστε θεωρούν ιερά μερικά ζώα, όπως τους πιθήκους, τα έρπετα και τους κροκοδείλους, γιατί φαντάζονται ότι μέσα σ' αυτά έχουν εγκτασταθή η ψυχές των νεκρών τους.

Για τον αυτόν επίσης λόγο οι Ιθαγενείς μερικών φυλών της Αφρικής αποφεύγουν να τρώνε το κρέας ώριμων ζώων. Οι Άμπαμπού πάλι της Αφρικής αποφεύγουν να τρώνε το κρέας των ζώων στα οποία ήθελαν να μεταμορφωθούν μετά τον θάνατό τους.

Οι Παποδοί της Νέας Γουινέας πιστεύουν ότι οι νεκροί μετεμψυχώνονται σε ψάρια και σε χοίρους και γι' αυτό αποφεύγουν να τρώνε τόσο τα μύα, όσο και τους δέ.

Για να ασφαλιστούν μετά θάνατον, οι Ιθαγενείς των νήσων του Σολομώντος όταν φτάνουν στα τελευταία τους, καλούν κοντά τους τα μέλη της οικογενείας τους και τους υποδεικνύουν τα ζώα στα οποία προτίθενται να μετεμψυχωθούν μια πεθάνουν. "Ετσι οι επιζώντες αποφεύγουν να κυνηγούν και να τρώνε τα ζώα αυτά.

Οι άγριοι Σεμάνγκ θεωρούν ως ιερά ζώα τους ρινόκερους και τους ελέφαντες, γιατί πιστεύουν ότι μέσα στα σώματά τους υπάρχουν η ψυχές των πεθαμένων άρχηγων και βασιλέων τους.

Ωστόσο, η επικρατεστέρα πεποιθής στην Ωκεανία και στα νησιά του Ινδικού Ωκεανού, είναι ότι τότε μόνο η ψυχή εμφανίζεται με μορφή ζώου, αφού προηγουμένως ζήσουν πολύ στον άλλο κόσμο και πεθάνουν εκεί για δεύτερη φορά.

"Ετσι η μετεμψύχωση είναι στην περίπτωση αυτή το τελευταίο καταφύγιο που μένει στην ψυχή για να σωθή από την εκμυσθία.

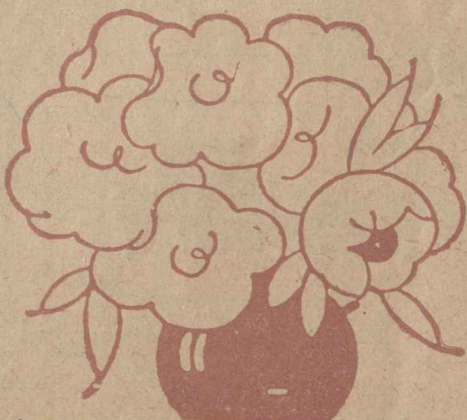
Οι Νταγκιά της νήσου Βόρνεο πιστεύουν ότι η ψυχή πεθαίνει πολλές φορές και γίνεται, κατά τις περιστάσεις, είτε ένα έντομο και είτε ένα φυτό μέσα στη ζούγκλα.

Σύμφωνα με τους Μελανησίους, τέλος, η ψυχή πεθαίνει δυο φορές και, μετά τον δεύτερο θάνατό τους, μεταμορφώνονται σε λευκά μυρμηγκία.

Οι άρχαοι Μεξικανοί θεωρούσαν την μετεμψύχωση σαν μια υπέρτατη ανταμοιβή των ανθρώπων μετά θάνατον. Σύμφωνα με τις δοξασίες τους, η ψυχή των ευγενών και των πολεμιστών που σκοτώνονταν ενδόξως στο πεδίο της τιμής, πήγαιναν κι' έμεναν για ένα διάστημα στα βασίλεια του θεού του ήλιου, κι' έπειτα ξαναγεννιόντουσαν υπό μορφήν πουλιών με πλούσια φτερώματα και με λαμπρά χρώματα. Αντιθέτως, ο κοινός λαός και οι άναδροι μετεμψυχώνονταν σε νυφίτσες και σε σκαρβαίους.

Η ίδια πεποίθηση — ότι μετεμψυχώνονταν δηλαδή σε πουλιά — επικρατούσε και στους Ινδούς Ποθζάτανες, οι οποίοι φανταζόντουσαν πως αναγνώριζαν τις ψυχές των άρχηγών τους στα μικρά πουλιά των δασών. Και γενικά σ' όλη τη βόρειο Αμερική πίστευαν άλλοτε ότι μέσα στους άετους και τα γεράκια κατοικούσαν ψυχές πεθαμένων ανθρώπων.

Η απέχθεια να χρησιμοποιούν το κρέας ώριμων ζώων ως τροφή, υφίσταται και στους Ινδούς, για τους ίδιους λόγους που αναφέραμε πάρα πάνω. Οι αυτόχθονες της Παραγουάης δεν έτρωγαν ποτέ κρέας χοίρου και δικαιο-λογούσαν την άρνησή τους λέγοντας: «Είν' ένας άνθρωπος»!

Οι Κανάλος του Ισημερινού, οι οποίοι κίστευαν πως μεταμορφώνονταν σε ζαγκουάρ, δεν άγγιζαν ποτέ αυτό το θηρίο, εκτός μόνο σε περιπτώσεις νομίμου άμυνας. Επίσης, μια νήσα Έσκιμώα — όπως αναφέρει κάποιος περιηγητής — δεν ήθελε να φάει ποτέ κρέας θαλασσίου ελέφαντος, γιατί είχε μάθει από κάποιον μάγο ότι η ψυχή του ζώου της είχε διαλέξει ένα θαλάσσιο ελέφαντα για κατοικία.

Κι' αυτοί ακόμα οι πρόγονοι των Ευρωπαίων, οι Κέλτες, οι Γερμανοί, πίστευαν βαθειά στην μετεμψύχωση. Στη λαογραφία των Τευτόνων, βλέπουμε τις πλανώμενες ψυχές των νεκρών να εμφανίζονται με μορφή ζώων, όπως άρκουδας, λύκων, κορακιών ή εντόμων.

Στα λυρικά τραγούδια πάλι της Αγγλίας και της Σκωτίας, από τα οποία τα καλύτερα έχουν έμπνευσι έντελώς βολολατρική, συμβαίνει συχνά η ψυχή των νεκρών να μετεμψυχώνονται σε ζώα ή σε φυτά.

Παράδειγμα, οι παρακάτω στίχοι μιας περίφημης αγγλικής μπαλάντας, που μιλάει για το θάνατο δυο εραστών:

"Ο ένας θάφτηκε κοντά στον άλλο,
θαφτήκανε κι' οι δυο σε μία θραδιά.
Έκεινος γίνθηκε ένα έλατο μεγάλο
κι' εκείνη, πλάι του, μία καρδιά.

"Επίσης, σ' ένα άλλο τραγούδι, που διορίζεται η τύχη κάποιας γυναίκας, που πέθαγε:

Θά γίνης έφτά χρόνια ένα πουλί στο δάσος
Θά γίνης έφτά χρόνια στη θάλασσα ένα νησί.

Σύμφωνα με την λαογραφία των Άγγλων και των Βρετόνων, τα παιδιά των νεκρών που πεθαίνουν χωρίς να έχουν βαφτιστή, είναι καταδικασμένα να πλύνονται στον άερα, με μορφή πουλιών ως την ημέρα της Δευτέρας Πασχάς.

"Επίσης διατηρούνται ακόμη στη Βρετανία, καθώς και στις ακτές της Ασίας, Ιαπωνίας και δυτικής Αγγλίας, τα ήθη της παλιάς θεωρίας (που τη διάσπασε πρό αιώνα οι μυηταί του Πυθαγόρα) στην Ελλάδα και στην Ιταλία) σύμφωνα με την οποία η ψυχή των ψαράδων και των θαλασσινών που πνίγονται, πηγαίνουν και φωλιάζουν στα σώματα των λευκών γιλιόων.

Πολλοί άγριοι λαοί δείχνουν μία ξεχωριστή προτίμηση, προκειμένου περί μετεμψύχωσης, στα έρπετα. "Ετσι, και μια είκοσαριά τουλάχιστον αφρικανικοί λαοί πιστεύουν ότι η ψυχή των προγόνων τους τους παρουσιάζονται με μορφή έρπετων.

Για τους Σπέκ της Κένυας, η παρουσία ενός έρπετος μέσα στο σπίτι δείχνει ότι ένας πρόγονός του, που η ψυχή του βρίσκεται φωλιασμένη μέσα στο έρπετο αυτό, πεθαίνει και γι' αυτό σπεύδουν να του προσφέρουν κρέας και γάλα.

Οι Ζουλού επίσης, όταν δοιν κανένα φείδι στην καλή τους, το άποκαλούν «πατέρα» και φροντίζουν ώστε να βρισκί πάντα πρόχειρο γάλα για να πίνη.

Οι Μασσάι πάλι πιστεύουν πως όταν πεθαίνει ένας πλούσιος ή ένας μάγος, η ψυχή του μπαίνει σ' ένα φείδι και ξαναγυρίζει με τη μορφή αυτή κοντά στα παιδιά του για να τα προσπατεύη, αν φροντίζουν να τον τρέφουν με γάλα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Θα μιλήσουμε για άλλες περιέργες πεποιθήσεις διαφόρων λαών σχετικώς με τη μέλλουσα ζωή.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ Η ΜΥΡΙΕΛ

ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΧΟΝΑΤΙ

Η Μυριελ, η πιο όμορφη νοσοκόμος του Λονδίνου, μια εβδομάδα τώρα υπέφερε τρομαχτικά ψυχικά μαρτύρια. Κάθε φορά που θα έμπαινε στο θάλαμο των αρρώστων, ένιωθε το βλέμμα ενός από αυτούς να είναι καρφωμένο διαρκώς πάνω της και να την παρακολουθεί χωρίς καμιά έκφραση. Αυτό το βλέμμα δεν έδειχνε ούτε αγάπη, ούτε θυμό, ούτε έκπληξη. Ήταν ένα παγερό βλέμμα, έπιμονο κι' ένοχλητικό, που είχε κυριολεκτικώς τσακίσει τα νεύρα της όμορφης Μυριελ. Η δυστυχισμένη γυναίκα όταν έρχόταν ή ώρα να παραλάβει ύπνο, κυριεύονταν από μία παράδοξη αγωνία. "Όσο σκεπτόταν ότι θ' αντίκρυζε πάλι τα μάτια του αρρώστου, η καρδιά της πάγωνε από τη φρίκη και τον φόβο. Αυτός ο αρρώστος ήταν φανερό ότι εξασκοούσε πάνω της μία μεγάλη έπιρροή. Ήταν σαν να ήξερε όλα τα μυστικά της, δηλαδή της ζωής της. Κι' η Μυριελ γι' αυτόν ακριβώς το λόγο υπέφερε πολύ. Σκεπτόταν ότι θα είχε ξεπέσει τρομερά στη συνείδησή του. Άλλωστε είχε τόσα άλλα παραδείγματα. Όσοι ποτέ δεν της συγχώρησε το λάθος της. Όλοι την είχαν κατατρέξει κι' όλοι είχαν αδιαφορήσει στη δυστυχία της. Αυτός λοιπόν ο άνθρωπος δεν έπρόκειτο ασφαλώς να αποτελέσει εξαίρεση. Από περιέργεια είχε φροντίσει να μάθει τι ένομα του. Τον έλεγαν Φρέντ Μόργκαν. "Ετσι τουλάχιστον ήταν γραμμένος στο βιβλίο του νοσοκομείου. Στην ίδια σελίδα έγραφαν μόλις ότι γι' αυτόν που είχε πέσει θύμα ενός αυτοκινητιστικού δυστυχήματος κι' ότι είχε σπάσει το πόδι του κι' είχε τραυματισθή στο κεφάλι.

Από αυτά βέβαια δεν μπορούσε η Μυριελ να λύσει το μυστήριο που την απασχολούσε και να καταλάβει για ποιο λόγο ο άγνωστος την κυττούσε κι' αυτό το ψυχρό και χωρίς καμιά συγκίνηση βλέμμα. Είχε λοιπόν τον φόβο ότι ήξερε το μυστικό της κι' έτρεμε υπέρ το άποκαλύψη. "Άλλωστε θα μπορούσε ίσως να το ξέρη γιατί φαινόταν ότι ήταν άνθρωπος της καλής κοινωνικής τάξεως. Κι' η δυστυχισμένη Μυριελ μέσα σ' αυτόν ακριβώς τον κόσμο είχε δημιουργήσει το φοβερό ακάθιστο, που την άναγκασε ν' αλλάξει τ' όνομά της να εξαφανισθή και να κατασταλάξει νοσοκόμος σ' ένα άσημο ίδρυμα!

Η Μυριελ ήταν κόρη του ταγματάρχου Τζων Γκλόριγκ. Είχε ανατραφή με τις προσεγμένες φροντίδες μιας ηλικιωμένης γκουβερνάντας και με την επίβλεψη μιας αδαήτοφης νεροτοκόρης, θείας της. "Ετσι είχε μάθει ένα σωρό πράγματα και γλώσσες, μα δεν είχε μάθει το σπουδαιότερο: να προσυλλάγεται από τις κατεργαριές της ζωής. Γι' αυτήν όμως ο κόσμος ήταν άθωρος. Πίστευε ακόμη ότι το μόνο που άλλαζε σ' αυτόν το κόσμο ήταν η μελέτη των βιβλίων κι' άναπαύσε τα αισθηματικά ραγίσματα, που λέγαν ένα σωρό ψευδείς και γαλοῦσαν μ' αυτό της την καρδιά των ανθρώπων, όπως συνηθίζε να της λέει η γοργά θεία της.

"Όστόσο η Μυριελ, παρ' ό-

σες τις συμβουλές και την επίβλεψη, έμπλεξε στα δίχτυα ενός κομπού κι' όμορφου νέου. Κι' όπως ήταν αμάθητη και δεν ήξερε να ξεχωρίση τα τρυφερά και κοινά λόγια από μία αληθινή αγάπη, ένιωθε γι' αυτόν έναν σφοδρό έρωτα, αν κι' εκείνος προσποιόταν ότι την αγαπούσε. Η Μυριελ έπειτα από λίγο καιρό ήταν τόσο έρωτευμένη μαζί του, ώστε θα μπορούσε να θυσιάση τα πάντα γι' αυτόν. Μά έπειδή φοβόταν τον πατέρα της και τους συγγενείς της, έκρυβε όσο μπορούσε αυτές τις αισθηματικές σχέσεις της. "Ετσι, κανείς δεν φανταζόταν το ειδύλλιο της κι' όλοι εξακολουθούσαν να την θεωρούν μία άθωα και αγαθή μικρούλα. "Όσο για τον πατέρα της; Αυτός ήταν άπληρο-λημένος με τις σοβαρές δουλειές της θέσεώς του. Μόνο το βράδυ καμιά φορά συζητούσαν λίγο κι' ύστερα άσπύρνονταν στα διαμερίσματά τους. "Ο Τζων Γκλόριγκ εξακολουθούσε τη μελέτη των μυστικών έγγραφών κι' η Μυριελ πήγαινε να κοιμηθή και να όνειρευθή τον αγαπημένο της.

"Ετσι περνούσε ο καιρός και κανείς δεν φανταζόταν την καταστροφή, η οποία έπρόκειτο να έλθει. Μία μέρα όμως, ο φίλος της της είπε τρυφερά:

"Αγαπημένη μου Μυριελ, μου φαίνεται ότι είναι καιρός να σε ζητήσω από τον πατέρα σου. Σ' αγαπώ τόσο πολύ που μου είναι αδύνατο πεία να ζήσω μακριά σου. Είμαι άρκετα πλούσιος, έχω μία καλή θέσι κι' έχω ακόμη την ελ-

πίδα ότι θα σε κάνω ευτυχισμένη, γιατί νομίζω πως θα γίνω ένας καλός σύζυγος.

Η Μυριελ τρελλή από τη χαρά της, ρίχθηκε στην αγκαλιά του και του δήλωσε ότι τον λάτρευε τόσο πολύ, ώστε και κακός σύζυγος αν ήταν, πάλι θα του ήταν άφωσιωμένη.

Ο νέος πήγε κατόπιν στο σπίτι της Μυριελ και περίμενε τον πατέρα της για να του μιλήσει. Από τις περιγραφές της αγαπημένης του, το σπίτι το ήξερε τόσο καλά, σαν να ήταν το δικό του. Ήξερε ακόμη τις ώρες που έρχόταν ο πατέρας της κι' ωστόσο είχε έρθει πιο νωρίς. Η γοργά θεία της Μυριελ τον έβαλε να καθήση στο γραφείο του κ. Γκλόριγκ και του έδωσε ένα σωρό έγγραφοις για να περάση την ώρα του. Ο νέος ήταν τόσο φοβερός και τόσο περιποιητικός μαζί της, ώστε είχε κατακτήσει τη συμπάθειά της. "Όσο για την Μυριελ, έκανε ότι δεν τον ήξερε και νύα να μη προσδοή είχε κλεισθή στο διαμέρισμά της και κόντευε να λιποθυμήσει από την αγωνία και την συγκίνηση. Ο νέος έμεινε μόνος του και πέμα πάνω από μία ώρα. Τέλος ήρθε ο πατέρας της Μυριελ κι' αμέσως μιλήσε μαζί του. Τότε όμως συνέβη κάτι που ασφαλώς κανείς δεν θα μπορούσε να το φαντασθή. Ο νέος όχι μόνο δεν έκανε λόγο για την Μυριελ, αλλά δήλωσε στον Γκλόριγκ ότι ήθελε να τον συστήσει για μία υπόθεση. "Ετσι συζητήσαν σαν δυο άντρες κι' ο νέος έφυγε ζητώντας συγγνώμη του Γκλόριγκ για την ένόλησή.

"Όταν ο ταγματάρχης έβεινε μόνος του, δέχτηκε την επί-

Ρίχτηκε στην αγκαλιά του χαρούμενη...

σκέψι της κόρης του, ή όποια ήταν κατάχλωμη κι' έτρεμε από την συγκίνησή της.

— Λοιπόν, πατέρα, του είπε, σ' άρεσει;

— Μά για ποιόν μιλάς; άπόρησε εκείνος.

— Έλα τώρα, μη με βασανίζεις... τόν παρακάλεσε μ' ένα χαμόγελο ή Μύριελ, ίσση ώρα δέν μιλούσες με τόν μελλον-
τα γαμπρό σου; Δέν σοῦ ζήτησε αὐτός ὁ νέος τό χέρι μου;

— Άγαπημένη μου Μύριελ, της είπε ανήσυχος ὁ Γκλόριγκ, δέν είσαι καλά. Αὐτός ὁ άνθρωπος ήθελε νά μοῦ ζη-
τήση μόνο τή συμβουλή μου γιά μιὰ ἐμπορικὴ ὑπόθεσι. Έ-
πειτα ἔφυγε χωρίς νά μοῦ κάνη λόγο γιά τίποτε ἄλλο.

Ἡ Μύριελ δέν τολμοῦσε νά πιστέψη σ' αὐτιά της. Νό-
μιζε ὅτι ὁ πατέρας της ήθελε νά διασκεδάση μαζί της καί
πειραγμένη ἄρχισε τὰ κλάματα.

— Γιατί παίζετε με τήν καρδιά μου; διαμαρτυρήθηκε.

Ὁ Γκλόριγκ, ανήσυχος, τήν παρακάλεσε νά τοῦ ἐξηγήσῃ
τί ἀκριβῶς συνέβαινε κ' ὕστερα ἔμεινε σκεπτικός.

— Φαίνεται, εἶπε, ὅτι αὐτός ὁ νέος τήν τελευταία στιγμή
δείλιασε. Ἄς εἶνε, ἀφοῦ σ' ἄρεσει θά φροντίσω νά σοῦ τόν
φέρω πάλι κοντά σοι.

Μά ὁ νέος ἀπό ἐκείνη τή μέρα ἔκανε φτερά καί μαζί
του κι' ἄλλα τὰ μυστικά ἐγγράφα τοῦ πατέρα της. Ὁ Γκζόν
Γκλόριγκ ὅταν τὸ ἀνεκάλυψε αὐτό, σκεπτόμενος ὅτι σὺ
ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν ὅλοι θά τόν κατηγοροῦσαν
καί δέν θά τόν πίστευαν, προτίμησε νά γλυτώσῃ τὸ στρατο-
δικεῖο καί νά θέσῃ τέρμα στή ζωὴ του. Ὅσο γιά τήν Μύ-
ριελ, αὐτὴ εἶχε καταλάβει ὅτι ὁ φίλος της ἦταν ἀπίστος
κατὰσκοπός κι' ὅτι εἶχε προσποιηθῇ ὅτι ἦταν ἐρωτευμένος
μαζί της, γιά νά μπόρῃ εὐκολότερα νά πλησιάσῃ τόν
πατέρα της καί νά τοῦ κλέψῃ ἐκεῖνα τὰ σπουδαία ἐγγράφα.

Μά αὐτὴ ἡ ἱστορία δέν σταματᾷ δῶ πέρα. Ὁ Γκζόν
Γκλόριγκ δέν εἶχε περιουσία. Ζοῦσε μόνο ἀπὸ τὸν μεγάλο
μισθό του. Ὁ θάνατός του στερῆσε τήν Μύριελ ἀπὸ κάθε
εὐτυχία καί τήν βύθισε σὲ μιὰ ἀνατριχιαστικὴ δυστυχία.
Τὸ πῶς τραγικὸ ὅμως ἀπ' ὅλα ἦταν ὅτι δέν μποροῦσε νά
βρῇ τήν παραμικρὴ δουλειά. Ὅπου κι' ἂν ἔλεγε τ' ὄνομά
της ἔσπευδαν νά τήν ρωτήσουν.

— Εἰσαίτε κόρη τοῦ κατασκόπου Γκλόριγκ;

Κι' ὅταν βεβαιωνόντουσαν γι' αὐτό, της ἔκλειναν τήν
πόρτα κατὰμουτρα με περιφρόνησι.

Ἡ Μύριελ πάλαιψε σκληρὰ μῆνες καί μῆνες με τὴ φτώ-
χεια καί τὴν πείνα. Καί σὰν νά μὴ φτάναν αὐτὰ τὰ μαρτύ-
ριά της, ὑπόφερε τρομερὰ ἀπὸ τὴν συνειδήσὶ της. Θεω-
ροῦσε τὸν αὐτὸ της ἔνοχο γιά τὸν θάνατο τοῦ πατέρα της
καί τὴν καταστροφὴ ὁλόκληρης της οἰκογενείας της. Ἐ-
πειδὴ ὅμως δέν ήθελε νά γίνῃ κορίτσι τοῦ δρόμου, σκέφτη-
κε ν' ἀλλάξῃ τ' ὄνομά της καί νά βρῇ μιὰ ἐργασία μα-
κριὰ ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν γνωριμιῶν της, νά χαθῇ μέσα σὺν
ἀνώνυμο πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ποῦ βιοπαλαίουν.

Κι' ἔτσι κατάφερε νά γίνῃ νοσοκόμα καί νά διορισθῇ σὺν
δημόσιον νοσοκομεῖο ποῦ ἀναφέραμε. Τὸ βλέμμα, ὠστόσο,
τοῦ Φρέντ Μόργκαν τὴν εἶχε πάρα πολὺ φοβίσει. Τὴν εἶπε
κάνει νά χάσῃ τὸν ὕπνο της καί νά ζῇ διαρκῶς με τὴν ἀ-
γωνία ὅτι μιὰ μέρα ὁ Μόργκαν θ' ἀπεκάλυπτε σὲ κανένα
γιατρό τὸ μυστικὸ της. Γι' αὐτὸ σκέφθηκε ὅτι τὸ καλύτερο
ποῦ εἶχε νά κάνῃ ἦταν νά τὸν καλοπιάσῃ. Κι' ἄρχισε πράγ-
ματι νά τοῦ φέρεται με καλωσύνη, νά τὸν περιποιήται καί
διαρκῶς νά βρίσκεται κοντά του. Κι' αὐτὲς ἀκριβῶς ἡ πε-
ριποιήσεις της ἔκαναν τὸν τραυματία ν' ἀνακτήσῃ τὸ ἡθικὸ
του καί τὸ θάρρος του γιά τὴ ζωὴ καί ν' ἀρχίσῃ νά χαμο-
γελάῃ καί νά κάνῃ μελλοντικὰ σχέδια.

Λίγες μέρες πρὶν βγῇ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, ἔδωσε ἕνα
γράμμα τῆς Μύριελ καί τήν παρακάλεσε νά τὸ διαβάσῃ.

— Σὰς ἔγραψα, της εἶπε, ὅτι δέν ἔχω τὸ θάρρος νά σὰς
πῶ με λόγια. Θά σὰς παρακαλέσω νά με συγχωρήσετε.

Αὐτὸ τὸ γράμμα ἦταν μιὰ φλογερὴ κι' αἰσθητικὴ ἐ-
ξομολόγησι. Ἡ Μύριελ τὰ ἔχασε κι' ὅπως ἦταν ἐλλεικρινῆς,
ἔκρινε καλὸ νά τοῦ ἀποκαλύψῃ ὅλη τὴ ζωὴ της.

Ὁ Μόργκαν ὅμως τῆς δῆλωσε με θάρρος:

— Δέν μ' ἐνδιαφέρει τὸ παρελθόν σας, Μύριελ. Ἐκεῖνο
ποῦ ξέρω εἶνε ὅτι χάρις σὺς φροντίδες σας, ἄρχισα πάλι ν'
ἀγαπᾶν τὴ ζωὴ. Θά σὰς παρακαλέσω νά με συγχωρήσετε.
Αὐτὸ τὸ γράμμα ἦταν μιὰ φλογερὴ κι' αἰσθητικὴ ἐ-
ξομολόγησι. Ἡ Μύριελ τὰ ἔχασε κι' ὅπως ἦταν ἐλλεικρινῆς,
ἔκρινε καλὸ νά τοῦ ἀποκαλύψῃ ὅλη τὴ ζωὴ της.

Ὁ Μόργκαν ὅμως τῆς δῆλωσε με θάρρος:

— Δέν μ' ἐνδιαφέρει τὸ παρελθόν σας, Μύριελ. Ἐκεῖνο
ποῦ ξέρω εἶνε ὅτι χάρις σὺς φροντίδες σας, ἄρχισα πάλι ν'
ἀγαπᾶν τὴ ζωὴ. Θά σὰς παρακαλέσω νά με συγχωρήσετε.
Αὐτὸ τὸ γράμμα ἦταν μιὰ φλογερὴ κι' αἰσθητικὴ ἐ-
ξομολόγησι. Ἡ Μύριελ τὰ ἔχασε κι' ὅπως ἦταν ἐλλεικρινῆς,
ἔκρινε καλὸ νά τοῦ ἀποκαλύψῃ ὅλη τὴ ζωὴ της.

ΤΖΑΚ ΧΟΥΑΓ'ΙΤ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» συνειπὲς πρὸς τὰς ὑποσχέσεις του, ἔξα-
κολουθεῖ νά ἐκδίδῃ, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του, ἕνα ἐκ-
λεκτὸν αἰσθηματικὸν ρομάντζο μηνιαίως.

Εἰμεθα βέβαιοι, ὅτι τὸ ἀναγνωστικὸν μας κοινὸν θά ἐκ-
τιμῇ καί θά ὑποστηρίξῃ τὴν προσπάθειάν μας αὐτήν.
Καί αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες διέκοψαν ἤδη τὰς μηνιαίας ἐκδό-
σεις τῶν. Μόνον τὸ «Μπουκέτο» τὰς ἐξακολουθεῖ καί θά
τὰς ἐξακολουθήσῃ καί εἰς τὸ μέλλον κομψὰς, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ
χάρτου, χαρίζοντας τοιούτοτρόπως εἰς τοὺς φίλους του ἑ-
ξαιρετικὰς φιλολογικὰς ἀπολαύσεις.

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι ἐκλεκτὰ ἔργα:

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ Ἀλφόνσου Κάρο.
- 2) «Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά (νιού).
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Προβό.
- 4) «ΓΕΡΑΤΣ ΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΙΟΝ» τοῦ Μυσῆ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλῆ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Ἀ. Δουμά (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλῆ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμά (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Ἑνν σέλ.
- 11) «Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος ντὲ Σμουῦ.
- 12) «Ἡ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ Ὀκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ.

Ὅσοι δέν ἐπρόλαβαν νά προμηθευθῇ τὰ ἀνωτέρω βιβλία, δύνασθε νά τὰ πάρετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Λέκα ἀριθ. 7, με δραχμὰς 8 καί χωρὶς δελτία.

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδον-
ται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας χωρὶς δελτία καί με δραχ-
μὰς 5 διὰ τὰς Ἀθῆνας καί 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας.
τὰ ἐξῆς βιβλία:

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.

«Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σέλ-
μας Λάγκενλεφ.

«Ἡ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρζέ.

«Ἡ ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκερεβίλ.

Καί «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΥ
ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Ἑντγαν Ποέ.

(Δύο τόμοι, ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθῆνας
καί 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καί τὰ ὀκτὼ περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ποῦ τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀ-
θῆνας καί 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν
τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.
Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία
αὐτὰ πρέπει νά τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα
μας, καθ' ὅσον δέν θά σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρα-
κτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ θελανιδιά... τά-
φος!

Στὸ ὠραῖο μι-
κρὸ χωριὸ Νοέμ-
δενίτς τῆς Γερμα-
νίας, ὑπάρχει μιὰ
τεραστία θελανι-
διά, ἡλικίας περί-
που χιλίων χρόνων.

Ἀλλὰ δέν εἶνε περίφημη στήν
Εὐρώπῃ ἡ θελανιδιά αὕτη, μονάχα
γιά τὸ μέγεθός της καί γιά τὴν ἡ-
λικία της. Εἶνε ἀκόμα περίφημη
γιατὶ χρησιμεύει ὡς... τάφος τοῦ με-
γάλου Γερμανοῦ ποιητοῦ Χάνς Βίλ-
χελμ φὸν Τυμμελ!

Πραγματικῶς ὑπεραγαποῦσε τὴ
θελανιδιά αὕτη ὁ ποιητής, θαύμαζε τὸ ἐπιθλητικὸ μεγαλεῖο
της, καί συνέθετε τὰ ποιήματά του κάτω ἀπ' τὸν ἴσκιό της.

Εἶχε ἐκφράσει δὲ, πολλὰς φορὲς, τὴν ἐπιθυμία του νά ἐντα-
φισθῇ στὸν κορμὸ της, γιά νά μὴ τὴ χωρίσῃ ποτέ...

Τὴν 1 Μαρτίου τοῦ 1824, ὁ ποιητής πέθανε. Ἡ Γερμανία
τιμῶντας τὴν μνήμη τοῦ μεγάλου τέκνου της, ἀποφάσισε νά
ἐκτελέσῃ τὴν ὑστάτη ἐπιθυμία του. Ὁ ὀγκώδης κορμὸς τῆς
αἰωνόδιας θελανιδιάς, σκάφτηκε ἀπὸ ἐπιτηδεῖους ξυλουργ-
γοὺς, κι' ἕνας τάφος μακρουλὸς κι' ὀρθὸς σχηματίστηκε
στα ἔγκατά του.

Ὅρθος ἐπίσης τότε, καί τυλιγμένο μονάχα σ' ἕνα σεντόνι
τὸ πᾶμα τοῦ ποιητοῦ, ἐνταφιάστηκε ἐκεῖ μ' ἐπιθλητικὴ πομ-
πὴ, κι' ὁ τάφος σφραγίστηκε ἀμέσως.

Ἐκατὸν δώδεκα (ἀριθ. 112)
χρόνια, ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε.
Καί τὸ σκελετωμένο πᾶμα πῶ-
μα τοῦ ποιητοῦ, ἐξακολουθεῖ νά
ἀναπαύεται γαλήνια στὸν πρωτό-
τυπο καί σφικτοκλεισμένο τάφο
του, ἐνῶ ἡ θελανιδιά ὅσο περ-
νοῦν τὰ χρόνια, τόσο μεγαλώνει
καί θερμαίνει...

Κι' ὅμως δέν εἶνε δίσφοιρο.
Εἶνε, ἀπλούστατα, ἕνα δίδυμο
καί παράξενο αὐγὸ, τὸ ὁποῖο γέννησε μιὰ κόττα σὺν χωριὸ
Νηράβ Ριτζ τῆς πολιτείας Ἰνδιάνας!

Ἡ κόττα αὕτη ζῇ ἀκόμη καί προκαλεῖ τὴν περιέργειαν
πολλῶν ἐπιστημόνων. Καί πολλοὶ ἐπίσης πλοῦσοι χασομέ-
ρηδες, πληρώνουν γενναῖα ποσὰ στὴν ἰδιοκτήτρια τῆς κότ-
τας κυρία Ἑρμα Οὐώτσον, γιά νά δοῦν καί νά θαυμάσουν
τὸ πρωτοφανὲς δίδυμο αὐγόν...

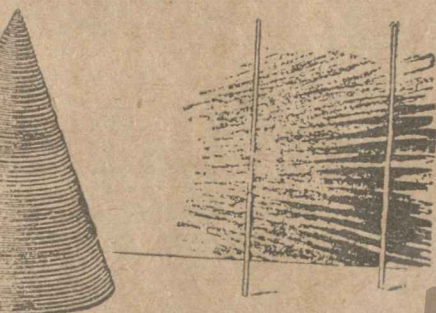
Στὴν πόλιν Σκράντον τῆς Ἀμερικῆς, γεννήθηκε κατὰ τὸν
Ἰούνιο τοῦ 1861, ἕνα παχουλὸ καί ροδαλὸ ἀγόρι, τὸ ὁποῖο
εὐθὺς μετὰ τὴ γέννησί του ἔπεσε σ' ἕνα ὕπνο θαθὺ καί λη-
θαργικόν.

Οἱ ἱατροὶ δέν μπόρεσαν νά ἐξηγήσουν τὴν ἀσυνήθιστη
αὐτὴ ὑπνηλία τοῦ μωροῦ. Συνέστησαν ὅμως τὴν ταχτικὴν
περιποίησίν του, γιὰτὶ ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἦταν ὑγιεινὸς καί
κανονικὸς.

Τὸ διαρκῶς κοιμισμένο μωρὸν τρεφόνταν με γάλα. Βαφτί-
στηκε κι' ὀνομάστηκε Εὐγένιος. Μεγαλύνοντας, ἄρχισε νά
τρέφεται με καταλλήλότερες τροφὰς, μαλακὲς ὅμως, ἐφόσον
δέν μποροῦσε στὸν ὕπνο του νά τίς μασάῃ.

Καί σήμερα, ὁ Εὐγένιος Α. Μάγιερ—ὅπως λέγεται ὁ πρω-
τογενὴς κι' ἀπερίγραπτος αὐτὸς ὕπναρξ—εἶνε γέρος
παῖς, ἡλικίας ἐβδομητῆρας πέντε χρόνων. Κοιμάται συνεχῶς
ἀπὸ τότε ποῦ γεννήθηκε, δέν ἐγύπνησε οὔτε γιά μιὰ στιγμή,
τρέφεται κανονικώτατα, εἶνε ὑγιεινός, κι' ἀ-
σφαλῶς μονάχα στὸν «Ἄλλο Κόσμον» θ' ἀποφα-
σίσῃ νά... ἐγύπνησῃ!

Στὸ Μπενάρς, τὴν ἱερὴ πόλιν τῶν Ἰνδιῶν, ὁ

Ἡ «Πυραμὶς» τοῦ Βράχμα

χρόνια!

Ἀρκοῦμεθα μονάχα σ' αὐτὸν τὸν ἀπολύτως ἐξακριβωμέ-
νο, ἀλλὰ κι' ἀσύλληπτον γιά τὸ ἀνθρώπινο μυαλὸ ἀριθμὸν,
γιά νά σὰς βεβαιώσουμε ὅτι—κατὰ τοὺς Βραχμᾶνας τοῦ-
λάχιστον—ἡ φοδερὴ «συντέλεια τῶν αἰώνων» θ' ἀρχίσῃ...
κάπως!

Νά καί κατὶ, τὸ ἀληθινὰ σπανιώτατον: Νά ἀποκτήσῃ ἕνας
πατέρας τρία παιδιά μέσα σὲ τρεῖς... αἰῶνες, δηλαδὴ νά γεν-
νηθῶν αὐτὰ τὰ τρία παιδιά/του σὲ διαφορετικὸν τὸ καθένα
αἶωνα!

Καί τὸ ἀποδεικνύουμε ἀμέσως: Ἀνοίξτε τὸ γαλλικὸν πε-
ριοδικὸν «Μαγκασέν Πιττορέσκ», τοῦ Μαΐου τοῦ 1877. Ἐκεῖ
θὰ δῃτε δημοσιευμένα τρία ἐπιστήμια φωτογραφικὰ, τὰ ὁποῖα
βεβαιώνουν:

1ον) Ὅτι ὁ Πέτρος Ντεφουρνέλ, ἀπ' τὸ χωριὸ Μπαρζᾶκ
Βιθαρά τῆς Γαλλίας, ἀπέκτησε τὸ πρῶτο τοῦ παιδί στὰ
1699, τὸ δεύτερο στὰ 1738 καί τὸ τρίτον στὰ 1801.

2ον) Ὅτι ἀπέκτησε τὰ τρία παιδιά του αὐτὰ, ἀπὸ τρεῖς
διαφορετικὰς γυναῖκες, κι' ὅτι ὁ ἴδιος πέθανε στὰ 1809, σὲ
ἡλικία 130 χρόνων, καί

3ον) Ὅτι τὴν πρώτην φορά παντρεύθηκε στὰ
1698, σὲ ἡλικία 19 ἐτῶν, τὴν δευτέραν φορά
σὲ 1737, σὲ ἡλικία 58 ἐτῶν καί τὴν τρίτην φορά
στὰ 1800, σὲ ἡλικία 121 ἐτῶν...

Αὐτὸ θὰ πῇ «εὐχρονία»!

Ὁ... ἰσοδότης ὑπναρξ!

ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΚΟΠΕΡΦΙΑΝΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Ο Δαυίδ Κόπερφιλντ πρνάει εύ-
τυχισμένα τὰ πρώτα παιδικὰ του χρόνια κοντὰ στὴν νεαρή μητέρα του καὶ
στὴν ἀφωσιωμένη τους ὑπηρετρία Πέγκοττι, στὸ ὡμορφο σπίτι τους, στὸ
Μπλουίντερον τῆς Ἀγγλίας. Μὰ ἡ εὐτυχία αὐτὴ δὲν κρατᾷ πολὺ. Ἡ κ.
Κόπερφιλντ, νέα καὶ ἀπειρη καθὼς εἶνε, ξεγελιέται καὶ παντρεύεται τὸν
κ. Μύρστον, ἕνα σκληρὸ καὶ ὑποκριτικὸ ἄνθρωπο. Ὁ Μύρστον, ἀπὸ τὴν ἐ-
πιμένη κίβλας τοῦ γάμου του, γίνεταί ἕνας ἀπαίσσιος τύραννος γιὰ τὸν μι-
κρὸ Δαυίδ, φοβηθούμενος σ' αὐτὸ καὶ ἀπὸ τὴν γεροντοκόρη ἀδελφὴ του. Τὸν
δέρνει καὶ τὸν βασανίζει ἀλύπητα. Στὸ τέλος, γιὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὸν
Δαυίδ ἀπὸ τὴν μητέρα του, τὸν στέλνει ἐσωτερικὸ σ' ἕνα λύκειο, στὰ πε-
ρίχωρα τοῦ Λονδίνου, ὅπου ἡ ζωὴ του περνᾷ κάπως καλύτερα ἀπ' τὸ
σπίτι του, χάρις στὴ φιλία τοῦ τὸν συνδέει μὲ διαφόρους συμμαθητὰς
του καὶ προπάντων μὲ τὸν Στήρφορθ. Μὰ, μιά μέρα, τὸν καλεῖ ἡ σούζας
τοῦ λυκείου καὶ τοῦ ἀναγγέλλει ὅτι ἡ μητέρα του πῆθανε. Ὁ Δαυίδ
ξαναγυρίζει στὸ σπίτι του γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν κηδεία τῆς συντε-
τριμμένης καὶ περίλυπης. Μετὰ τὴν κηδεία, οἱ Μύρστον ἀπολύουν τὴν
Πέγκοττι ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τους καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ στέλνουν τὸν
Δαυίδ στὸ Λονδίνο, γιὰ νὰ ἐργαστῇ χειρωνακτικὰ σὲ μιά ἀποθήκη κρα-
σιῶν. Ἐκεῖ, ὁ Δαυίδ νοικιάζει μιά καμαρούλα στὸ σπίτι τοῦ κ. Μικάουμ-
περ, ἐνὸς περιέργου τύπου, τὸν ὁποῖο καταδιώκουν ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ
βράδυ οἱ δανεισταὶ του.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Κύριε Κόπερφιλντ, μοῦ εἶπε ἕνα θράδυ ἡ κ. Μικάουμ-
περ, δὲν σὰς θεωρῶ γιὰ ξένο, καὶ γι' αὐτὸ δὲν διατάζω νὰ
σὰς ἐμπιστευθῶ, ὅτι ἡ οικονομικὴ στενωγῶρις τοῦ κ. Μικά-
ουμπερ ἔφτασαν σὲ τέτοιο ὕψος, ὥστε δὲν ἔχουμε πειὰ οὔτε
πεντάρα.

Αὐτὸ μὲ λύπησε πολὺ, καὶ κύτταξα τὰ κόκκινα ἀπὸ τὰ δά-
κρυα μάτια τῆς κ. Μικάουμπερ μὲ τὴν πιὸ θαθεῖα συμπάθεια.

— Ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα κομμάτι ὀλλανδικὸ τυρὶ, ποὺ δὲν φτά-
νει καθόλου γιὰ νὰ χορτάσῃ ἡ οἰκογενεὶά μας — ἐξακολού-
θησε ἡ κ. Μικάουμπερ — δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο φαγώσιμο
στὸ σπίτι...

— Θεέ μου! ψιθύρισα μὲ μεγάλη λύπη.

Εἶχα δυο-τρία σελλίνια στὴν τσέπη μου καὶ ἔσπευσα νὰ τὰ
προσφέρω στὴν κ. Μικάουμπερ, παρακαλῶντας τὴν μὲ συγ-
κίνησι νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τῆς τὰ δανείσω. Μὰ ἐκείνη μὲ φί-
λησε καὶ μοῦ ξανάβαλε τὰ λεφτὰ στὴν τσέπη μου, λέγοντας
πὺς δὲν ἤθελε νὰ πάρῃ δανεικὰ ἀπὸ μένα.

Μπορεῖτε ὅμως, ἀγαπητέ μου κύριε Κόπερφιλντ, ἐπρόσ-
θεσε, νὰ μοῦ προσφέρετε μιά ἄλλη ὑπηρεσία ποὺ θὰ τὴν δε-
χτώ μ' εὐγνωμοσύνη.

Τὴν παρακάλεσα νὰ μοῦ πῇ τί ἤθελε. Κ' ἡ κ. Μικάουμπερ
μοῦ ἐξήγησε ὅτι θὰ τὴν ὑποχρέωνα ἂν τὴν φορηθοῦσα νὰ
πουλήσῃ διάφορα μικροπράγματα γιὰ νὰ εἰσπράξῃ λίγα
χρήματα.

Ἐγὼ δέχτηκα εὐχαρίστως, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, κάθε
πρωὶ, πρὶν πάω στὴ δουλειά μου,
πῆγαινα καὶ πουλοῦσα στὰ πα-
ληταζίδικα ὅ, τι μοῦδινε ἡ κ. Μι-
κάουμπερ.

Ὁ κ. Μικάουμπερ εἶχε μερικά
βιβλία σὲ μιά ἐταξέρα ποὺ τὴν
ἔλεγε πομπωδὴς «ἡ βιβλιοθήκη
μου». Τὰ πῆγα σιγά-σιγά ὅλα σ'
ἕνα παλαιοβιβλιοπωλὴ τοῦ Σίτυ
καὶ τὰ πούλησα σὲ ὅποια τιμὴ
μοῦ ἔδινε ἐκεῖνος. Ὁ βιβλιοπω-
λῆς, ποὺ κατοικοῦσε σ' ἕνα σπίτι
πίσω ἀπὸ τὸ μαγαζί του, ξαναγύ-
ριζε μεθυσμένος κάθε βράδυ καὶ
πιανόταν ἀγρία κάθε πρωὶ μὲ τὴ
γυναῖκα του. Μοῦ συνέβη μάλι-
στα συχνά, ὅταν πῆγαινα ἐκεῖ

Ὁ «ΔΑΥΙΔ ΚΟΠΕΡΦΙΑΝΤ» δὲν εἶνε μυθιστό-
ρημα ἀπ' αὐτὰ ποὺ δημοσιεύονται συνήθως στὰ περιο-
δικὰ καὶ στὶς ἐφημερίδες. Εἶνε τὸ καλύτερο ἔργο τοῦ
μεγάλου συγγραφέως Καρόλου Ντίκενς, εἶνε τὸ ἀρι-
στούργημα τῆς ἀγγλικῆς φιλολογίας καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ
καλύτερα μυθιστορήματα ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν
χωρῶν. Ὅσοι σπουδᾶς καὶ ἂν ἔχῃ κάνει ἕνας ἄνθρω-
πος, ὁποῖοδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ κοινωνικὴ θέσις του,
δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ μορφωμένος ἂν δὲν ἔχῃ δια-
βάσει τὸν «ΔΑΥΙΔ ΚΟΠΕΡΦΙΑΝΤ».

Ἡ ἐκτενὴς περιλήψις τῶν προηγούμενων συνεχι-
ζόν τὸ ἀριστοτεχνικὸν αὐτοῦ ποὺ δημοσιεύουμε καὶ
πάλιν, ἐπιτρέπει καὶ στοὺς νέους ἀναγνώστας μας νὰ
τὸ παρακολουθήσουν εὐχερῶς.

πολὺ νωρὶς, νὰ τὸν θρῶ στὸ κρεβάτι του, μὲ τὸ ἕνα μα-
τι πρισμένο ἢ μὲ τὸ μέτωπό του ματωμένο. Φαίνεται πὺς ἔκα-
νε πολὺ ἀσχημο μεθῶσι.

Μὲ χέρια πούτρεμαν, προσπαθοῦσε τότε νὰ θρῇ μέσα στὰ
ροῦχα του ποὺ ἦσαν σκόρπια ἐδῶ καὶ ἐκεῖ στὸ πάτωμα τὰ
σελλίνια ποὺ χρειαζόντουσαν γιὰ νὰ μὲ πληρώσῃ, ἐνῶ ἡ
γυναῖκα του μ' ἕνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιά της καὶ φορῶντας
τοῦσκαρα, δὲν ἔπαυε νὰ μουγγρίζῃ ἐναντίον του.

Σιγά-σιγά εἶχαν ἀρχίσει νὰ μὲ γνωρίζουν καὶ στὸ Ἐνεκ-
ροδανειστήριο, ὅπου πῆγαινα καὶ ὑποθήκευα μερικά πραγ-
ματα ποὺ ἡ κ. Μικάουμπερ δὲν ἤθελε νὰ τὰ πούλῃ. Ὁ ὑ-
πάλληλος ποὺ τὰ παρελάμβανε μοῦ ἔδινε κάποια προση-
καὶ μ' ἔβαζε συχνά νὰ τοῦ κλίνω λατινικὰ ῥήματα.

Καθε φορὰ ποὺ ξαναγυρίζα ἀπὸ τὰ διαθήματά μου αὐτὰ
μὲ χρήματα, ἡ κ. Μικάουμπερ ὠργάνωνε μικρὴς ἐορτές, ποὺ
μὲ γοήτευαν τόσο, ὥστε τὶς θυμάμαι ἀκόμα.

Μὰ, παρ' ὅλ' αὐτὰ, τὸ κακὸ ἐγίνε, καὶ ἕνα πρωὶ ἦρθαν καὶ
ἐπίασαν τὸν κ. Μικάουμπερ γιὰ νὰ τὸν πᾶνε στὴ φυλακὴ
γιὰ χρεῖ. Καθὼς ἀκολουθοῦσε τοὺς ἀστυνομικοὺς, μοῦ εἶπε
ὅτι ὁ Θεὸς τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει. Ἀπὸ τὸ ὕψος ποὺ μοῦ με-
λησε, νόμισα πὺς αὐτὸ τὸ χτύπημα τὸν εἶχε συντρίψει γιὰ
πάντα. Μὰ ἔμαθα κατόπιν ὅτι τὸν εἶχαν δὴ τὸ ἴδιο πρωὶ στὴ
φυλακὴ του νὰ παίξῃ μπιλιάρδο μὲ πολὺ κέφι.

Τὴν ἐπομένη Κυριακὴ, πῆγα στὴ φυλακὴ γιὰ νὰ τὸν δῶ
καὶ γιὰ νὰ φάω μαζί του. Ὁ κ. Μικάουμπερ μὲ περιμε-
κοντὰ στὴν εἴσοδο. Μ' ὠδήγησε στὴν κάμαρή του καὶ ἐκεῖ
ἀρχίσανε νὰ κλαίμε καὶ οἱ δύο. Ἐπειτα, μ' ἐξώρκισε ἐπι-
σήμεως νὰ ἔχω πάντα στὴ ζωὴ μου ὡς παράδειγμα τὴν τύχη
του καὶ νὰ μὴ ξεχνᾶω ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔχει εἰσόδους
εἴκοσι λίρες καὶ ξοδεύει δεκαεννέα λίρες καὶ δεκαεννέα σελ-
λίνια, θὰ ζήσῃ εὐτυχισμένος, ἐνῶ ἂν ξοδεύῃ εἴκοσι λίρες καὶ
ἕνα σελλίνι, θὰ γίνῃ δυστυχής. Κατόπιν, δανείστηκε ἀπὸ
μένα ἕνα σελλίνι γιὰ ν' ἀγοράσῃ ταμπάκο, μοῦ ἔδωσε μιά
γραπτὴ διαταγὴ στὴν κ. Μικάουμπερ νὰ μοῦ τὸ ἐπιστρέψῃ,
ἀρχισε νὰ τραγουδᾷ καὶ ἔγινε ὅλος κέφι.

Φάγαμε ἀρκετὰ καλὰ καὶ, κατὰ τὸ θραδάκι, ξαναγύρισα
στὸ σπίτι γιὰ νὰ δώσω κουράγιο στὴν κ. Μικάουμπερ μὲ
τὴν ἀφήγησι τῆς ἐπισκέψεώς μου. Ἐκείνη λιποθύμησε διέ-
ποντάς με καὶ ἔπειτα ἔφτιαξε ριζόγαλο γιὰ νὰ παραγορη-
θοῦμε τρώγοντάς το, ἐνῶ συγχρόνως τῆς διηγόμουν πὺς
πέρασα τὴν ἡμέρα μου.

Δὲν ξέρω πὺς οἱ Μικάουμπερ τὰ κατάφεραν νὰ πουλή-
θοῦν τὰ ἐπιπλά τους γιὰ λογαριασμό τους, καὶ ποῖος ἀνέ-
λαβε τὴν πώλησι αὐτῇ. Τὸ βέβαιον πάντως εἶνε ὅτι ὅλα που-
λήθηκαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κρεβάτια, μερικὲς καρέκλες καὶ
τὸ τραπέζι τῆς κουζίνας. Μ' αὐτὰ τὰ λίγα ἐπιπλά, περιω-
ρήκαμε σὲ δυὸ μόνο κόμματα τοῦ ἀδειανοῦ σπιτιοῦ, καὶ ἐκεῖ
ζούσαμε μέρα καὶ νύχτα, ἡ κ. Μικάουμπερ, τὰ παιδιά, ἡ φα-
χοκὸρη τους καὶ ἐγώ.

Δὲν θυμάμαι πόσον καιρὸ θάσθηξε αὐτὴ ἡ κατάστασι, μὰ
μοῦ φαίνεται πὺς τράβηξε πολλὰ.
Στὸ τέλος, ἡ κ. Μικάουμπερ ἀπο-
φάσισε νὰ ἐγκατασταθῇ στὴ φυ-
λακὴ, ὅπου ὁ ἄνδρας τῆς εἶχε
μιά κάμαρη ὁλομόνοχος. Ἐγώ
τότε παράδωκα τὸ κλειδί τοῦ
σπιτιοῦ στὸν ἰδιοκτήτη ποὺ γά-
ρηκε πολὺ γιὰ τὸ ξανάπαρνε
καὶ τὰ κρεβάτια μεταφέρθηκαν
στὴ φυλακὴ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δικό
μου. Νοίκιασαν γιὰ μένα μιά μι-
κρὴ κάμαρη κοντὰ στὴ φυλακὴ,
πράγμα ποὺ μ' ἔκανε νὰ χαρῶ
πολὺ, γιὰ τὸ οἱ Μικάουμπερ καὶ ἐ-
γὼ εἶχαμε συνδεθῇ πολὺ στὴ δο-
συχία μας.

Ἡ κάμαρή μου ἦταν μιά ἴση

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ

(*Έργον τοῦ Ζ. Βιζάντε)

χη σοφίτα με γυρτή στέγη που είχε πολύ ευχάριστη θέα απέναντί σ' ένα ναυπηγείο. Όταν εγκαταστάθηκα εκεί, σκεπτόμενος που είχε οδηγήσει τον κ. Μικάουμπερ ή χρεωκοπία του, θρήκα πως η σοφίτα μου ήταν ένας αληθινός μικρός παράδεισος.

Εντωμεταξύ εξακολουθούσα να κάνω στην αποθήκη «Μύρστον και Γκρίνιπ» την ίδια ταπεινή δουλειά με τους ίδιους συντρόφους, έχοντας πάντα τη συνείδηση, όπως και την πρώτη μέρα, ότι εξευτελιζόμουν όσο δεν μου άξιζε. Δυό μεταβολές θυμάμαι πως έγιναν στο διάστημα αυτό: εν πρώτοις, τα ρούχα μου καταστρεφόντουσαν ολοένα και πιο πολύ κι έπειτα είχα ξαλαφρώσει από τις φροντίδες του κ. και της κ. Μικάουμπερ, γιατί οι φίλοι τους κ' οι συγγενείς τους τους βοηθούσαν τώρα έτσι που η ζωή τους ήταν πολύ πιο άνετη στη φυλακή, απ' ό,τι ήταν τα τελευταία χρόνια στο σπίτι τους.

Τα κανόνισαν μάλιστα έτσι ώστε να πηγαίνα να προγευματίζω μαζί τους. Το θράδυ πήγαίνα πάλι στη φυλακή κι' έκοβα θόλτες στην αύλη με τον κ. Μικάουμπερ ή έπαιζα χαρτιά με την κ. Μικάουμπερ, ακούγοντάς την συγχρόνως να μου διηγείται τις αναμνήσεις της από τη ζωή της κοντά στη μαμά της και το μπαμπά της.

Δεν ξέρω αν ο κ. Μύρστον ήξερε που θρискόμουν και τί έκανα, γιατί δεν άκουσα ποτέ να γίνεται λόγος γι' αυτόν στην αποθήκη.

XII

Οι πιστωτάι του κ. Μικάουμπερ δεν δείχτηκαν φαίνεται ως το τέλος άδυσώπητοι και έτσι μια μέρα έφτασε στη φυλακή ή διαταγή της απολύσεώς του. Οι άλλοι φυλακισμένοι δείχτηκαν την είδηση αυτή μ' ένθουσιασμό κι' άργάσαν μάλιστα το ίδιο θράδυ προς τιμήν του μια μουσική έσπεριδα. Η κ. Μικάουμπερ μαζί με τα παιδιά που κοιμόντουσαν κι' εγώ, μείναμε στην κάμαρη, όπου έωρτάσαμε κι' εμείς το ευχάριστο γεγονός, τραγώντας ένα καλοψημένο μπιστό.

Μπορώ να σάς ρωτήσω, κυρία, της είπα σε κάποια στιγμή, τί σκοπεύει να κάνει τώρα ο κ. Μικάουμπερ πού ξέμπελε από τους δανειστές του και θα βγεί από τη φυλακή; — Η οικογένειά μου, μου απάντησε, φρονεί ότι ο κ. Μικάουμπερ πρέπει να εγκαταλείψει το Λονδίνο για να έργαστεί στην επαρχία. Ο κ. Μικάουμπερ είναι άνθρωπος με μεγάλη αξία, κύριε Κόπερφιλντ.

Δεν άμφιβάλλω καθόλου, κυρία μου.

Με μεγάλη αξία, ξαναείπε η κ. Μικάουμπερ. Η οικογένειά μου εινε της γνώμης ότι ένας άνθρωπος σαν αυτόν, θα διακριθί στον τελωνειακό κλάδο. Η επιθυμία τους λοιπόν εινε να διορισθί στο Πλυμούθ, όπου έχουν τα μέσα.

Και σεις, κυρία, θα πάτε εκεί μαζί του;

Τά γεγονότα της ημέρας κ' ίσως και το λίγο γκρόγκ που ήπιαμε μαζί, έκαναν την κ. Μικάουμπερ νευρική. Αναλύθηκε σε δάκρυα και μου απάντησε:

Ποτέ δεν θα εγκαταλείψω τον κ. Μικάουμπερ! Μπορεί βέβαια ο κ. Μικάουμπερ να μου έκρυψε στην αρχή τις δυσκολίες του, μα ο αισιόδοξος χαρακτήρας του τον έκανε χωρίς άλλο να έλπίζη ότι θα μπορούσε να τις καταικήση. Το μαργαριταρένιο περιδέραιο και το μπρασέλι που είχα κληρονομήσει από τη μαμά, πουλήθηκαν στο μισό της αξίας τους και το καραλλένιο κόσμημα, που ήταν γαμήλιο δώρο του μπαμπά, πώληθηκε για ένα κομμάτι ψωμί. Μα δεν θα εγκαταλείψω ποτέ τον κ. Μικάουμπερ! φώναξε η κ. Μικάουμπερ, που ταραζόταν ολοένα και πιο πολύ. Δεν θα το κάνω ποτέ αυτό το πράγμα!... Δεν έπρεπε καν να με ρωτήσετε... Έγώ θρискόμουν σε δύσκολη θέση και την κύτταξα με αγονία.

Ο κ. Μικάουμπερ έχει βέβαια ελαττώματα, εξακολουθώσε. Δεν άρνούμαι ότι δείχτηκε άπρονότος, δεν άρνούμαι ότι δεν με κρατούσε ποτέ ενήμερη των υποθέσεών του, μα δεν θα τον εγκαταλείψω ποτέ.

Κι' επειδή η κ. Μικάουμπερ ύψωνε ολοένα και πιο πολύ τη φωνή της, εγώ τρώμαξα κι' έτρεξα στη σάλλα όπου δινόταν ή έσπερις για να ειδοποιήσω το σύζυγό της. Βρήκα εκεί τον κ. Μικάουμπερ να προεδρεύει του συμποσίου και να λεί κάποιο τραγούδι που όλοι οι άλλοι το έπαιναλάναν εν χορό.

Τον αναστάτωσα κυριολεκτικώς λέγοντάς του πως η κατάσταση της συζύγου του ήταν άνησυχική. Αναλύθηκε τότε σε δάκρυα κι' έτρεξε άμέσως μαζί μου κοντά της, με το γιλέκο του στολισμένο με τα κεφάλια και τις ούρες

των γαρίδων που είχε φάει.

— Έμμα, άγγελέ μου, φώναξε όρμώοντας μέσα στην κάμαρη, τί έπαθες;

— Ποτέ δεν θα σ' εγκαταλείψω, κύριε Μικάουμπερ! φώναξε εκείνη.

— Θησαυρέ μου! είπε ο κ. Μικάουμπερ, παίρνοντάς την στην άγκαλιά του. Είμαι βέβαιος γι' αυτό.

— Εινε ο πατέρας των παιδιών μου! ξεφώνισε πάλι η κ. Μικάουμπερ. Εινε ο πατέρας των παιδιών μου! Εινε ο άνθρωπος που αγαπώ!... Και ποτέ, ποτέ δεν θα τον εγκαταλείψω!

Μέσα στη σύγχυση της απρόσπτης αυτής σκηνής, είχα τουλάχιστον καταλάβει καθαρά ένα πράγμα: οι Μικάουμπερ θα έφευγαν από το Λονδίνο μαζί με τα παιδιά τους κι' έπρεπε έπειτα από λίγο καιρό να τους αποχωριστώ. Γι' αυτό όταν ξαναγύρισα στην καμαρούλα μου εκείνο το θράδυ, ή σκέψις αυτή δεν μ' άφησε να κοιμηθώ.

Είχα συνδεθί τόσο με τους Μικάουμπερ, είχα συμπεριθί τόσο τις δυστυχίες τους και θρискόμουν τόσο χωρίς φίλους, έκτός απ' αυτούς, ώστε ή σκέψις ότι έπρεπε να ζητήσω άλλο κατοικία και να πάω να ζήσω κοντά σ' άγνωστους, ή αναστάτωνα. Εύρισκα ότι αυτή ή ζωή ή ήταν έντελως άφύρητη.

Ηξερα καλά πως κανείς άλλος, έκτός από τον εαυτό μου, δεν μπορούσε να με σώση από την καινούργια μου αυτή εστυχία. Σπανιώτατα λάβαινα ειδήσεις από τη μίς Μύρστον και ποτέ από τον άδελφό της. Η πρώτη μουε στελνει δυτρείς φορές, μέσω του κ. Κίνιον ένα πακέτο ρούχα μπαμμένα, που τα συνόδευε μ' ένα κομμάτι χαρτί στο οποίο γράφει: «Η μίς Τ. Μ. έλπίζει ότι ο Δ. Κ. έντελει μ' εύσυνήση τη δουλειά του κι' έχει άφιερωθί έντελως σά καθήκοντά του. Έτσι τίποτε δεν μ' άφηνε να έλπίζω ότι θά γινόμουν μια μέρα τίποτε άλλο από ένας κοινός εργάτης.

Την άλλη μέρα, με το μυαλό μου αναστατωμένο έντελως από τις σκέψεις μου, βεβαιώθηκα ότι όσα μου είχε πη ή κ. Μικάουμπερ για την αναχώρησή τους ήσαν αληθινά. Όλη ή οικογένεια έπιασε ένα διαμέρισμα στην κατοικία όπου έμμενα εγώ για όχτώ μέρες, μετά το τέλος των οποίων θα έφευγε για το Πλύμουθ.

Ο κ. Μικάουμπερ ήρθε μόνος του στην αποθήκη για να ειδοποιήση τον κ. Κίνιον ότι ή αναχώρησή του, τον ανάγκαι να χωρισθί με λύπη από μένα και συγχρόνως επωφελήθηκε της ευκαιρίας για να μ' έπαινήσει με τα κολακευτικότερα λόγια. Τότε, ο κ. Κίνιον φώναξε τον Τζι, τον άμαξά, που ήταν παντρεμένος κ' είχε μια κόμαρη για νοίκιασμα, κι' άποφάσισε να εγκατασταθώ σ' αυτή. Έγώ δεν είπα τίποτε, αν και είχα πάρει κιόλας μια άλλη άπόφασι, έντελως άποφορετική.

Περνούσα τις θραδύες μου με τον κ. και την κ. Μικάουμπερ κατά το λίγο διάστημα που θα έμμενα ακόμα μαζί τους. Την τελευταία Κυριακή μου έκαναν το γεύμα και φάγαμ ψητό γουρουνόπουλο με πατάτες και πουτίνγκα. Από το περασμένο θράδυ είχα αγοράσει ένα ξύλινο άλογο και το πρόσφερα ως αποχαιρετιστήριο δώρο στον μικρό Ούλλικς Μικάουμπερ καθώς και μια κύκκα που την έδωσα στη διδυμη άδελφή του. Έδωσα επίσης ένα σελλίνι στην όρφατη ψυχοκόρη των Μικάουμπερ που θα έμμενα τώρα χωρίς δουλειά.

Η μέρα πέρασε πολύ ευχάριστα, αν και ο προσεχής χωρισμός μας την έσκίαζε με κάποια μελαγχολία.

Κύριε Κόπερφιλντ, μου είπε η κ. Μικάουμπερ, ποτέ δεν θα θυμούμαι τη δύσκολη αυτή περίοδο της ζωής μας χωρίς να σκέφτομαι έσας. Η συμπεριφορά σας απέναντί μας ήπρηξε πάντοτε κάτι περισσότερο από ευγενική. Δεν είσαστε για μένα ένας ένοικιαστής, μα ένας φίλος.

— Αγαπητή μου, είπε κι' ο κ. Μικάουμπερ, ο Κόπερφιλντ (έτσι με άποκαλούσε τον τελευταίο καιρό) έχει μια καρδιά που συμπονάει τις δυστυχίες των όμοίων του. Έχει, με δυο λόγια, μεγάλη καρδιά.

Έγώ συγκινήθηκα από τα λόγια τους αυτά και τους είπα ότι λυπόμουν πολύ που θα τους έχανα.

— Νεαρέ κι' αγαπητέ μου φίλε, μου απάντησε ο κ. Μικάουμπερ, είμαι μεγαλειτερος από σένα κι' έχω κάποια πείρα της ζωής και των δυσκολιών που συναντάει κανείς σ' αυτή. Για την ώρα, κι' ως τη στιγμή που θα γυρίση και για μένα ή τύχη, δεν έχω παρά μόνο συμβουλές να σου δώσω. Ωστόσο, άξιζει τον κόπο ν' ακούσης αυτές τις συμβουλές, γιατί εγώ δεν τις ακούλούθησα ποτέ και κατάντησα (έδω ο κ. Μικάουμπερ που δεν είχε πάψει να χαμογελάει,

όλας έκφρασι και κατσούφιασε) το άθλιο συντρίμμι που έχει αυτή τη στιγμή μπροστά σου!...

— Αγαπημένη μου Μικάουμπερ! Έκανε άμέσως η κ. Μικάουμπερ, έτοιμη ν' αναλύθί σε δάκρυα.

— Είπα, εξακολουθώσε ο κ. Μικάουμπερ, ότι κατάντησα το άθλιο συντρίμμι που έχεις αυτή τη στιγμή μπροστά σου. Κι' και ή συμβουλές μου: Μην αναστάλλεις ποτέ για αύριο, ή μπορείς να κάνης σήμερα. Η άναβολή εινε μια κλέφτρα του καιρού. Άρπαξέ την από το γιακά!

— Αυτό ήταν και το άξίωμα του φτωχού μου μπαμπά! παρηγόρησε η κ. Μικάουμπερ.

Ο κ. Μικάουμπερ έρριξε ένα βλέμμα προς τη γυναίκα του και εξακολουθώσε:

— Την άλλη μου συμβουλή την ξέρεις, Κόπερφιλντ: Έτησιο εισόδημα: είκοσι λίρες. Έτησια έξοδα: δεκαένενα λίρες. Συμτέραςμα: εύτυχία. Έτησιο εισόδημα: είκοσι λίρες. Έτησια έξοδα: είκοσι λίρες κι' ένα σελλίνι. Συμτέραςμα: φτώχεια και καικομοιρία. Αυτό το τελευταίο συνέθε και σε μένα.

Και για να παρηγορηθί ο κ. Μικάουμπερ ήπια ένα ποτήρι ποτών με μεγάλη ευχάριστη κι' άρχισε να σφυρίζει κάποιον γνωστό τραγουδάκι.

Την άλλη μέρα το πρωί συνάδευσα όλη την οικογένεια ως το σταθμό και, με την καρδιά πλημμυρισμένη από θλίψη, τους είδα να μπαίνουν στο λεωφορείο που θα τους πήγαινε στο Πλύμουθ.

Κύριε Κόπερφιλντ, μου είπε η κ. Μικάουμπερ. Ο Θεός να σάς εύλογη! Δεν θα μπορούσε ποτέ να σας ξεχάσω!

— Κόπερφιλντ, μου φώναξε κι' ο κ. Μικάουμπερ, χαίρε! Σού εύχομαι κάθε εύτυχία και προκοπή! Ο Θεός να δώση να ξανασυναντηθώμε στο μέλλον.

Η κ. Μικάουμπερ είχε εγκατασταθί με τα παιδιά της στο πίσω μέρος του λεωφορείου. Βλέποντάς με να τους κυττάω με ύφος θλιμμένο, άντελήθη επί τέλους ότι ήμουν κι' εγώ ένα παιδάκι. Έτσι υποθέτω τουλάχιστον, γιατί το πρόσωπό της έπρη μια καινούργια έκφρασι, έντελως μητρική, μούγνευε ν' ανέβω κοντά της, πέρασε το χέρι της γύρω από το λαιμό μου και με φίλησε όπως θα φιλούσε το παιδί της. Την ίδια στιγμή το λεωφορείο ξεκίνησε και μόλις πρόσσε να πηδήσω απ' αυτό. Ξαναείδα τότε μέσ' απ' τα δακρυμένα μάτια μου τους φίλους μου που μου σάλευαν τα ματηλία τους.

Έπειτ' από μια στιγμή, όλα είχαν εξαφανισθί. Είχαμε άπομείνει στη μέση του δρόμου ή όρφατη ψυχοκόρη των Μικάουμπερ κι' εγώ. Κυττάζόμαστε χωρίς να βλέπομαστε. Έπειτα της έσφιξα το χέρι, της είπα αντίο και χωριστήκαμε, εκείνη για να ξαναγυρίση, όπως υποθέτω, στο Όρφανοτροφείο του Αγίου Λουκά, κι' εγώ για ν' άρχίσω την άναρη και κουραστική ημέρα μου στην αποθήκη «Μύρστον και Γκρίνιπ».

Μα δεν έσκόπευα πειά να περάσω πολλές άλλες τέτοιες ημέρες εκεί. Όχι, είχα άποφασίσει να φύγω, να πάω να έρω με τον ενα ή τον άλλο τρόπο το μόνο συγγενή που μου άπομεινε στον κόσμο, τη θεία μου μίς Μπέτου, που δεν την ήξερα καθόλου, γιατί ή μόνη φορά που είχε έρθει στο σπίτι μας, ήταν ή ημέρα της γεννήσεώς μου και να της διηγηθώ την ιστορία μου.

Δεν ξέρω κι' εγώ πως ή ιδέα αυτή είχε γεννηθί μέσα στο μυαλό μου. Μα είχε μεταμορφωθί σε άπόφασι, ίσσο σταβή, όσο καμιά άλλη στη ζωή μου. Δεν είχα βέβαια άπολύτη έμπιστοσύνη στην έπιτυχία του διαδήματός μου, μα ήμουν άποωδήςποτε άποφασισμένος να το πραγματοποιήσω.

Εκατό φορές και παρά πάνω από τη νύχτα που μου είχε πρη αυτή ή σκέψη, διώνοντάς μου τον ύπνο, είχα ξαναφέρει στο μυαλό μου αυτή την παλιά ιστορία, τη σχετική με τη γέννησί μου, την όποια τόσες φορές μου είχε διηγηθί ή φτωχή μου μαμά.

Σ' αυτή την ιστορία, ή μίς Μπέτου παρουσιαζόταν σαν μια γυναίκα φοβερή και τρομερή. Μα όπρηχε και μια μικρή λεπτομέρεια που μ' έκανε να έλπίζω.

Θυμόμουν ότι ή μητέρα μου μου έλεγε πως είχε νομίσει ότι ένοιωσε σε κάποια στιγμή το χέρι της

μίς Μπέτου να της χαιδεύη απαλά τα ώρτια μαλλιά της και, μολονότι αυτό ίσως να ήταν μια άπλη παραισθήσις, φανταζόμουν την τρομερή μου θεία να μαλακώνη και να γίνεται τροφερή μπρος στη νεότητα και την όμορφία της μητέρας μου. Κι' αυτή ή άσήμαντη λεπτομέρεια μ' ένίσχυε περισσότερο από το κάθε τί στην άπόφασί μου.

Επειδή δεν ήξερα που έμμενα ή μίς Μπέτου, έγραφα στην Πέγκοττ μια μεγάλη έπιστολή, ρωτώντας την αν το θυμόταν, χωρίς όστόσο να της γράφω τίποτε για το σχέδιό μου. Έπρόσθετα στην έπιστολή μου αυτή ότι είχα άπολύτη άναγκη από μια γκινέα κι' ότι αν μπορούσε να μου τη δανείση, θα της έγραφα άργότερα τί σκόπευα να την κάνω.

Η άπάντησι της Πέγκοττ έφτασε σε λίγες μέρες, γεμάτη, όπως πάντα, από την πιο τροφερή στοργή. Εώσκει σε σ' αυτήν τη μισή γκινέα που της είχα ζητήσει και μου έλεγε ότι ή μίς Μπέτου κατοικούσε καπου εκεί στο Ντούερ, μα δεν μπορούσε να καθορίση αν έμμενα στο Ντούερ το ίδιο, στο Γιάιθ, στο Σαντζάτ ή στο Φολκσεϊού.

Επειδή όμως κάποιος άνθρωπος της άποθήκης με πληροφόρησε ότι όλα αυτά τα μέρη συνόρευαν, θεώρησα την πληροφορία της ίκανοποιητική κι' άποφάσισα να φύγω στο τέλος της έβδομάδος.

Επειδή ήμουν ένα τίμιο παιδί και δεν ήθελα να καταστρέψω την άνάμνησι που θάφηνα πίσω μου στην άποθήκη «Μύρστον και Γκρίνιπ», έκρινα πως ήμουν ύποχρεωμένος να μείνω εκεί ως το Σάββατο το θράδυ. Κι' επειδή κατά την άφιξι μου μου είχαν προκαταβάλει τα ήμερομίσθια μιας έβδομάδος, άποφάσισα να μην παρουσιαστώ στο ταμείο το Σάββατο το θράδυ για να πληρωθώ.

Γι' αυτό μάλιστα το λόγο είχα δανεισθί τη μισή γκινέα από την Πέγκοττ, για να μη μείνω χωρίς χρήματα στο καίξι.

Έτσι λοιπόν, το Σάββατο το θράδυ, ενώ όλοι οι εργάτες της άποθήκης θρискόντουσαν μπρος στο ταμείο, περιμένοντας να πληρωθούν, εγώ έπωφελήθηκα της ευκαιρίας κι' έφυγα τρέχοντας.

Η θαλίτα μου είχε μείνει στην καμαρούλα μου που ήταν κοντά στις φυλακές κ' είχα έτοιμάσει, για να το καλλήσω επάνω, ένα χαρτονάκι με την έπιγραφή:

«Κύριον Δανιδ, Γραφείον Μεταφορών, Ντούερ. Να χρητηθί μεζως ότου ζητηθί».

Είχα το χαρτί στην τσέπη μου, έτοιμο να το καρφώσω στη θαλίτα μου μόλις θα την έπαινα από την κατοικία μου. Κι' ενώ τραβούσα για κεί, κύτταξα γύρω μου στο όρμα μήπως ανακαλύψω κανέναν να με άορηση να τη μεταφέρω ως το σταθμό του λεωφορείου.

Στην όδο Μπλακφίαρς είδα έναν ύψηλό νέο που στεκόταν σε κάποια γωνία, έχοντας κοντά του ένα άδειανό γαδού ράμαξο. Τον κύτταξα κι' επειδή εκείνος κάτι μουρούσε άγρια, του είπα πως δεν τον είχα κυττάει με κακό σκοπό, αλλά γιατί ήθελα να τον ρωτήσω αν μπορούσε να κάνει κάποιον θέλημα.

— Τι θέλημα; με ρώτησε ο ξεκαρφώτος εκείνος μαντράχαλος.

— Να μεταφέρη μια θαλίτα.

— Τι θαλίτα;

— Τη δική μου.

Και του έξηγησα ότι αν την έπαινε απ' το σπίτι μου, που ήταν λίγο παρακάτω και τη μεταφέρει ως το σταθμό των λεωφορείων του Ντούερ, θα του έδινε έξη πέννες.

— Σύμφωνοι για έξη πέννες! φώναξε εκείνος.

Κι' άμέσως πήδηξε άπάνω στο άμαξάκι του και ξεκίνησε με τέτοια φόρα, ώστε με δύσκολα μπορούσα να τον άκολουθήσω.

Αυτός ο μαντράχαλος δεν μου άρεσε καθόλου από το παρουσταστικό του. Μα εύρισκα ότι τον είχα συμφωνήσει καλά για έξη πέννες. Τον άδηνάσα στην κάμαρή μου και κατεβάσαμε τη θαλίτα για να τη φοτώσουμε στο άμαξι. Δεν ήθελα ακόμα να καρφώσω σ' αυτή το χαρτόνι με τη διεύθυνσι, γιατί φοβόμουν μήπως καταλάβη τίποτε κανείς από το σπίτι και πρόσπαση να με συγκρατήση.

(Άκολουθεί)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΖΑΙΗΜΣ ΜΑΚ ΑΛΛΑΝ

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΖΟΑΝ

ΟΤΑΝ ο Πέτερ μπήκε στο σαλόνι και είδε τη γυναίκα του να στέκεται στο παράθυρο, με το μέτωπο στα τζάμια, στάθηκε αστισμένος, σαν να είχε γίνει κάποιο θαύμα στη ζωή τους. Η Τζοάν δεν ήταν από τις γυναίκες που κάνουν όνειρα, που αγαπούν τους ρεμβασμούς. Έκείνος ωστόσο ήταν τρυφερός κι αισθηματικός, όσο λίγοι άνδρες κι έτσι υπέφερε κάθε τόσο από την αδιαφορία και την ψυχρότητα της γυναίκας του.

Κύτταξε για μία στιγμή το λυγρό κορμί της, τους μισό-γυμνους ώμους της, τ' άφθονα χρυσά μαλλιά της, που ξεφεγγαν μέσα στο ήμίφως του σαλονιού κι έπειτα διστακτικά προχώρησε κοντά της. Η Τζοάν όμως δεν τον κατάλαβε και δεν γύρισε το κεφάλι της παρά μονάχα όταν άκουσε τ' όνομά της. Μά το πρόσωπό της που ήταν πάντα ροδαλό, είχε τώρα μία νεκρική χλωμάδα.

— Τι έχεις, Τζοάν; τη ρώτησε ο Πέτερ ανήσυχος.

— Έλαβα σήμερα ένα γράμμα, του άπάντησε. Ο Τζίμμου είχε άρρωστος θαρρεί... δεν υπάρχει πια καμιά ελπίδα...

Η φωνή της ήταν παγερή, αδιάφορη. Ο Πέτερ την κύτταξε με γουρλωμένα μάτια κι ανατρίχιασε.

Ο Τζίμμου ήταν ο πρώτος άνδρας που είχε αγαπήσει στη ζωή της. Ο Έρως τους ήταν τόσο όμορφος, τόσο εύθυμος, τόσο τρελλός, ώστε όλοι οι φίλοι τους γελοούσαν και τους ζηλεύαν. Ο Τζίμμου κ' η Τζοάν σε λίγο αρραβωνιάστηκαν. Μά ύστερ' από λίγο καιρό, σ' τις παραμονές του γάμου τους, εκείνη έμαθε πως την άπατούσε με άλλες γυναίκες. Τρελλή από την απελπισία της τότε ζήτησε να θρήνη μιά απόδειξη της ενοχής του. Κ' η απόδειξή αυτή, ένα τρυφερό γράμμα του Τζίμμου σε μιά φίλη της, έπεσε στα χέρια της, λίγη ώρα πριν από το γάμο της. Η Τζοάν τότε, έτοιμη όπως ήταν με το νυφικό της έφυγε κρυφά από το παράθυρο με την βοήθεια ενός συγγενούς της. Οι γονείς της, που ήθελαν τον Τζίμμου για γαμπρό, την ανακάλυψαν ύστερ' από λίγο καιρό στο σπίτι μιάς θείας της, στη Βοστώνη. Γύρισε λοιπόν στη Νέα Υόρκη κ' ύστερ' από ένα χρόνο παντρεύτηκε τον Πέτερ Κέλλου. Ήξερε ωστόσο ότι ο Τζίμμου, παρ' όλες τις τρέλλες του, την αγαπούσε περισσότερο από κάθε άλλη γυναίκα, μα η Τζοάν δεν μπορούσε πια να συγχωρήσει τις ψευτιές του, τις κοροϊδίες του, την ταπεινώσή της. Κι' έτσι για να τον θαυμάσει, πήρε την απόφαση να παντρευτεί έναν άλλο.

Από τότε είχαν περάσει μερικά χρόνια. Η φίλες της Τζοάν έλεγαν πως παρ' όλη τη συμφορά της, είχε σταθή τυχερή. Ο Πέτερ ήταν πολύ συμπαθητικός και την αγαπούσε περισσότερο από τον Τζίμμο.

Η αρμονία της συζυγικής ζωής τους προκαλούσε τη ζηλεια του κόμου. Μά η ζηλεια αυτή δεν τους πείραζε, γιατί δεν είχαν πολλές σχέσεις. Ταξίδευαν πολύ κ' είχαν τη συνήθεια να κάθονται ως το φθινόπωρο στην εξοχική θύλα τους, σ' ένα ανθισμένο κι άριστοκρατικό προάστειο της Νέας Υόρκης. Η Τζοάν είχε ξεχάσει τα περασμένα. Δεν θυμόταν πια ότι είχε αγαπήσει τρελλά έναν άλλο άντρα κι' ότι ο άντρας αυτός ζούσε κοντά τους, στην ίδια πόλη, στο ίδιο προάστειο.

Η Τζοάν λίγη ώρα πριν από το γάμο της έφυγε κρυφά από το παράθυρο...

Η είδησις όμως της αρρώστειας του Τζίμμου την συγκλονίσε. Ήταν μοιραίο.

— Και τώρα θ' άρχισα πάλι να τον συλλογίζεμαι... σκέφτηκε άμέσως ο Πέτερ.

Δεν ήξερε λοιπόν τι στάσι να κρατήσει. Νά της πη μερικά παρηγορητικά λόγια; Θά γινόταν γελοίος. Ν' αδιαφορήσει; Μπορούσε να προκαλέσει το μίσος της.

Εκείνη ωστόσο τον κύτταξε με το ψυχρό βλέμμα της και με την ίδια αδιαφορία φωνή εξακολούθησε:

— Πριν πεθάνω, θέλει να με δει, για να με αποχαιρετήσει. Μου φαίνεται πως το καθήκον μου είναι να πάω κοντά του, για να εκπληρώσω έτσι την τελευταία του επιθυμία... Μά, με την άδειά σου, έννοείται...

Ο Πέτερ ένοιωσε τη ζηλεια να του σφίγγει την καρδιά και αστισμένος σωριάστηκε σε μιά πολυθρόνα. Η Τζοάν τότε τον πλησίασε, τον φίλησε στα μάτια και του χάιδεψε με αργές και ήρεμες κινήσεις τα μαλλιά. Η τόση απόσταση η τωπή της ψυχραιμίας, τον έκανε να πάρη άμέσως μιά γρήγορη απόφαση.

— Ναι, πρέπει να πάς, της είπε. Θά σε συνοδεύσω έως ο ίδιος και θά σε περιμένο κάτω, στο αυτοκίνητο...

— Πηγαίνω γρήγορα να έτοιμασθώ, του άπάντησε με απόλυτη Τζοάν.

Βγήκε λοιπόν από το σαλόνι και ξαναγύρισε ύστερ' από λίγα λεπτά. Ο Πέτερ πρόσεξε με χαρά ότι είχε ντυθί με μεγάλη απόλυτητα...

Σιωπηλοί κατέβηκαν τη σκάλα κι έπειτα ούτε και μέσα στο αυτοκίνητο είπαν τίποτε ο ένας του άλλου. Το πρόσωπο της Τζοάν ωστόσο ήταν πάντα κατάχλωμο. Μά είχε μια ψυχραιμία που τον παραξένεε. Πριν κατεβή από το αυτοκίνητο, του έφερε με τρυφερότητα το χέρι, σαν να είχε ανάγκη αυτός από παρηγοριά κι' από θάρρος.

Ο Πέτερ απόμεινε μόνος με τις σκέψεις του. Σε λίγο θά ξαναγύριζε στην όμορφη θύλα τους και θά ζούσαν πάλι ευτυχισμένοι. Μήπως όμως η Τζοάν άλλαξε εφιαλτικά; Μήπως η λύπη της για το νεκρό που ήταν ο πρώτος της έρωας, κατέστρεψε την ευτυχία τους; Όχι! Αυτό δεν θά μπορούσε ποτέ να το ανεχθί!

Μά πιά μαρτυρική του ήταν η σκέψη ότι η Τζοάν θά γύριζε σε λίγο κοντά του με τα μάτια γεμάτα δάκρυα...

Κατάχλωμος, με το κεφάλι προς τα πίσω, ο Πέτερ προσπαθούσε να συνιθίσει σ' αυτήν την ιδέα. "Ε, βέβαια, θά έκλαιγε η Τζοάν, μά ήταν λόγος να θαυμάζεται έτσι; Μήπως όλες οι γυναίκες δεν κλαίνε από συμπονοια ακόμη και για το θάνατο ενός αγαπού; Ναι, ήταν βέβαιος πως είχε υπερνικήσει την τρελλή ζηλεια του. Κι' όταν η Τζοάν βγήκε από το σπίτι του Τζίμμου, άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου, την έπιασε τρυφερά με τα δύο του χέρια και την βοήθησε να καθίση δίπλα του. "Επειτα έσκυψε και κύτταξε το πρόσωπό της. Κατάπληκτος τότε είδε ότι το πρόσωπό της είχε μιά παγερή απάθεια. Τα μάτια της ήταν στεγνά κι' άστραφταν από μιά παράξενη λάμψη.

— Λοιπόν... ψιθύρισε.

— Θά πεθάνω πριν νυχτώσι!... του άπάντησε η Τζοάν με την αδιαφορία

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΙΟΥ

Του Σέι Σεναγόν

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΝΟΧΛΟΥΝ

"Ενας επισκέπτης, που λέει μιάν ατέλειωτη ιστορία, ενώ συδιάζει να πιάς σε μιά δουλειά. "Αν είναι πολύ γνωστός σου κι' έχεις μαζί του το θάρρος, μπορείς να τον ξεφορτώθης, λέγοντάς του: «Μου τὰ λες καμιά άλλη ώρα». Μα εκείνοι που δεν μπορείς να τους μιλήσης έτσι, σου γίνονται εκείνη τη στιγμή θδελυροί.

— "Ενας εξορκιστής που τον εκάλεσες σε μιά ξαφνική άρρώστεια σου, και σου διαβάσει τὰ ξόρκια του με φωνή λιπόφυχη σὰ νάνε μισοκοιμισμένος.

— Μαρά που κλαίνει, ή σκυλιά που γαυγίζουν, όταν θέλεις ν' άφουγκραστής.

— "Ενας άνθρωπος που δεν θέλεις να φανερώσης την παρουσία του, κι' αποκοιμήθηκε εκεί που τον έκρουες και ροχαλίζει δυνατά.

— Οι άνθρωποι που πηγαίνουν με άμαξι που τρίζει. Οι τέτοιοι άνθρωποι πρέπει νάνε κουφοί. Τους αποστρέφομαι. Μά αν κανείς από σάς (φίλοι ή αναγνώστες) πηγαίνει με τέτοιο άμαξι, τότε αποστρέφομαι τον ιδιοκτήτη του άμαξίου.

— Οι άνθρωποι που, ενώ λές μιά ιστορία, πετιούνται και σου λένε: «Ω! την ξέρω, δεν είναι έτσι;» και κάνουν μάν αφήγηση διαφορετική από τη δική σου.

— "Ενας σκύλος, που γαυγίζει τον έρωμένο σου, τη στιγμή που τον υπάξεις κρυφά στο σπίτι. "Ενα τέτοιο σκυλί πρέπει να το σκοτώνουν.

— "Ενας ποντικός που τρέχει παντού. Πολύ συχαμένο πράγμα!

— Παιδιά ποδρθαν στο σπίτι σου μιά μέρα, κατά τύχη, τὰ χάιδεμες, κ' ύστερα πήρανε συνήθεια κι' έρχονται κάθε μέρα και σου πειραίζουν τα πράγματά σου.

— Κ'οι φύλλοι ακόμα είναι θδελυρά πράγματα, άμα χοροπηδούν κάτω από τὰ ρούχα σου, σὰ νὰ θέλουν να σου τ' άνασηκώσουν.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΣΥΓΚΙΝΟΥΝΕ

— Σπουργίτες που ταγίζουν τὰ μικρά τους.

— Νά περνάς κοντά από ένα μέρος όπου διασκεδάζουμε μικρά παιδιά.

— Νά βλέπεις τον κινεζικό (μεταλλικό) καθρέφτη σου πως άρχίζει να θαμπώνει.

— "Ενας άφραϊος άντρας που στέκεται με τ' άμαξι του έξω από την πόρτα σου, για να ρωτήσει για το δρόμο.

— Μιά νύχτα χειμωνιάτικη, όπου περιμένεις κάποιον: ή θροχή, οι καρποί που προξενεί ο άνεμος, όλα αυτά δίνουν στην καρδιά σου κάθε στιγμή ένα χτύπο.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΣΟΥ ΦΕΡΝΟΥΝ ΜΙΑ ΜΕΛΑΧΟΛΙΚΗ ΘΥΜΗΣΙ ΤΩΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΩΝ

— Ξεραμένες αγγιριοκόκκες, που τις θαρούσες στα μπαλιά της την περασμένη γιορτή του καλο.

— Μιά θροαχρή και πληγική μέρα, να δρίσκεις στο μπαούλο σου τὰ χυμιάτα του προσώπου που μιά φορά πολύ αγαπούσες.

— Νά θρίακεις, λησμονημένη στο βάθος του νταλαπισού σου, την τελευταία σου κούκλα.

— Μιά βεντάλια που περασμένου καλοκαιριού, με κάποιο αισθηματικό τετραπύχο πάνω, που τ' άγραφε κάποιον πρόσωπο, που παρ' όλην νά τ' αγαπήσης.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ Ένα εικονογραφημένα περιοδικά πάσης γλώσσης, της τελευταίας δεκαετηστείας. Ιληροφορία: Γραφεία «Μπουκέτου», δόξ Λέκκα 7, Αθήνα.

φονή της.

— Το... μιλήσες; την ξαναρώτησε εκείνος με κάποιο διαταγμό.

— Όχι. Μά ούτε κι' εκείνος μου μίλησε. Μου έσφιξε μόνο το χέρι και δεν ξέρω κιόλας αν με γνώρισε. Υπέφερε πάρα πολύ. Κοντά του ήταν ή μητέρα του. "Η νοσοκόμος όμως δεν με άφησε να μείνω ούτε μιά στιγμή...

"Επειτα σάπασε και θέλοντας ν' αλλάξει κουβέντα, τον ρώτησε:

— Σ' έκανα να περιμένης, έ; Βιάσθηκα τόσο για να ξαναγυρίσω κοντά σου!...

Μά ο Πέτερ έβλεπε στα στεγνά και κρύα μάτια της πως συλλογίζταν άλλα πράγματα. Τι σκληρά που ήσαν αυτά τὰ μάτια! "Ο,τι είχε υποφέρει ως εκείνη τη στιγμή, δεν ήταν τίποτε, μπροστά σ' αυτό το μαρτύριο που τον θασάνιζε τώρα. Ναι, γιατί ή Τζοάν δεν έκλαιγε;

Κάθε άνθρωπος, ακόμα κι' ο πιο ξένος, θά συνεκινείτο μπροστά σ' έναν έτοιμοθάνατο. Κι' όμως η Τζοάν δεν είχε συγκινηθί. "Η δεν ήθελε διόλου να συγκινηθί. Μήπως ή καρδιά της είχε γίνει σκληρή σαν πέτρα, έπειδή δεν τον είχε ακόμη συγχωρήσει; Και γιατί δεν τον συγχωρούσε;

"Ετσι, ξαφνικά, διαισθάνθηκε με μιά σκληρή βεβαιότητα τί εκύταζαν τὰ παγερά μάτια της Τζοάν, από την ήμερα που έδοκίμασε την πρώτη άπογοήτευσή και που θά κύτταζε με τον ίδιο τρόπο ως την τελευταία στιγμή, που θά έκλειναν από τον θάνατο: Τον Τζίμμου στην άγκαλιά μιάς άλλης γυναίκας!...

Αυτά λοιπόν το μεγάλο, το άδυσώπητο μίσος της, έδειχνε καθαρά πόσο μεγάλος, πόσο παράφορος ήταν ο έρωας της.

Κι' ο πόνος του Πέτερ ήταν τώρα πιο σκληρός απ' ό,τι θά ήταν, αν ή Τζοάν έμενε κλαίγοντας στο προσκέφαλο του Τζίμμου. Κι' άξαφνα τον έπιασε μιά άπερίγραπτη λύσσα και με τὰ χέρια του που έτρεμαν από τον πόθο του έγκληματος, από τον πόθο να την πνίξει, άρπαξε την Τζοάν, την γυναίκα που αγαπούσε και που ήταν γι' αυτόν ό,τι πιο πολύτιμο υπήρχε στον κόσμο, και με το πρόσωπο πελιδνό από τη φρίκη, της φώναξε:

— Μαντεύω τώρα το μυστικό σου!... Ο έρωας σου μεταμορφώθηκε σε μίσος!... Κι' αυτό το μίσος σου μου το έφερε μέσα στο σπίτι μου και το φύλαξες στο στήθος σου, γιατί κοντά μου ένοιωθες ότι τίποτε δεν μπορούσε να σε κάνει να το ξεχάσης!... Νά, γιατί δεν μ' αγαπήσες. Γιατί ήξερες πως δεν μπορούσες να με αγαπήσης ποτέ σου!... Μίλησε λοιπόν και πές πως δεν είναι αλήθεια;

"Ενας τραγικός στεναγμός ξέσκισε το στήθος της Τζοάν.

— Ναι... ψιθύρισε. Μπορεί να είναι έτσι... Μιά ψυχή που δηλητηριάστηκε από το μίσος, δεν μπορεί ίσως να γιανρευτεί ποτέ!...

Μά καθώς μιλούσε έτσι, έσκυψε στο στήθος του κι' άξαφνα ο Πέτερ ένοιωσε πάνω στα χέρια του τὰ θερμά δάκρυά της...

Και τότε μιά συγκίνηση που τον συγκλόνισε για πρώτη φορά, έκανε ν' ανθίση ένα θριαμβευτικό χαμόγελο στα χείλη του. Κατάλαβε πως ή γυναίκα αυτή μπορούσε ν' αγαπήσει ακόμα και πως τώρα που ξεγυιούσε το μίσος της, έπεφτε έρωτευμένη στην άγκαλιά του!...

Είχε άρξήσει να την κερδίσει. Το μίσος έφευγε απ' την καρδιά της και την γέμιζε, την πλημμύριζε ο έρωτας, με το φως του και την μεγάλη του καλωσύνη.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Κανένα πράγμα δεν είναι ακατόρθωτο για όποιον έρει να περιμένη. Λαμπρυγιέρ.

Και ή πιο ευτυχισμένη ζωή μοιάζει με τη γαλήνια έμφάνεια του νερού, που αρκεί για να την διαταράξη το πέσιμο ενός φύλλου.

Νέ κκερ

Είπε τόσο άφρατο το δάκρυ στα μάτια μιάς άφρατης γυναίκας, ώστε και ο έρωας μόλις τολμά να το σφουγγίση μ' ένα φιλί.

"Η γυναίκες διασκεδάζουν περισσότερο με τὰ μυθιστορήματα που δημιουργούν ή ίδιες στη ζωή τους, παρά μ' εκείνα που διαβάζουν.

Γκωτιέ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ

«Ετσι είνε ο Μάρτης, είπεν ο πάτερ 'Ιωσήφ, ο ηγούμενος. Παλουκοκάφτης' την νύχτα ψοφά το πουλί από το κρύο και την ημέρα μυρίζει από τη ζέστη. Είνε η αλήθεια ότι εφέτος ήτανε βαρύτερος από άλλοτε. 'Αλλά τί θά κάμη; Θά περάση. 'Η άνοιξις ήρθε. Δεν έχομε φόβο πεία.

Και με το πόδι του, χωρίς να κινηθί σχεδόν από το πλατύ παλαιόν, άσκητικόν κάθισμα που ήτο καθισμένος, έσπρωξε δύο μεγάλα κούτσουρα προς το τζάκι.

—'Ας είνε, είπεν ο 'Ιωακείμ, εχρειάζοτανε μία βροχή' το χιόνι έκαψε τα λεμονόδενδρα. Πορτοκάλια δεν θά ίδούμε. Μαύρη βρούθα δεν έφάνηκε ακόμα. Τα άνοιξιάτικα χορταρικά υποφέρουν πολύ. 'Εχρειάζοτανε μία βροχή για τα χορταρικά. 'Αλλά μήπως μάς έρωτά ο Πανάγαθος τί θέλομε και τί δε θέλομε;

Ο ηγούμενος διηύθυνε ένα βλέμμα επιπλήξεως προς τον γέροντα καλόγηρον και είπε άργά-άργά, χτυπητά κάθε λέξιν:

—'Ανεξερεύνητοι αί βουλαί του 'Υψίστου, 'Ιωακείμ. —Γενηθήτω το θέλημά του, έπιθύρουν ο καλόγηρος με όφους ανθρώπου μη πεισθέντος έντελως. 'Αλλά ή γη έχει τάς ανάγκας της, άγιε ηγούμενε. «Υπέρ ευφορίας των καρπών της γης». Το είπαμε και σήμερα. 'Αλλά κανείς δεν μάς άκούει. 'Αν δεν κάμωμε εφέτος κουκκιά—που δεν θά κάμωμε— πώς θά περάσωμε το χειμώνα μάς;

—Εύλογημενε, διέκοψε άποτόμως ο ηγούμενος, την κοιλιά σου λογαριάζεις. 'Ο Κύριος ξέρει τί κάνει. 'Αν δεν έχομε κουκκιά έξ αίτίας του χειμώπου, θά έχομε έληές και λάδι.

Ο γηραιός καλόγηρος έστενοχωρείτο. 'Ηθελε κάτι να είπη, αλλά έκρατήθη. 'Ο ηγούμενος 'Ιωσήφ δεν έχωράτευε. Οι καλόγηροι δόν τον φοβόσθον. 'Εσηκώθη λοιπόν ο 'Ιωακείμ, για να δώση τόπο στην όργη, έπήγε εις το παράθυρο και το άνοιξε όλίγον.

—Ξαστεριά, είπε. 'Ωραία 'μέρα θάχωμε αύριο! —'Επειτα έφάνη ως να όσφραίνεται δυνατά. Και έγύρισε πάλιν προς τον ηγούμενον και είπε:

—Φουσκοδεντριά!... Μυρίζει άνοιξις. Σιωπηλός παρηκολούθησα την σκηνήν αυτήν μεταξύ των δύο καλόγηρων από το κάθισμα που μου είχαν δώσει, εις το πλάγι του μεγάλου τραπέζιου κοντά εις το τζάκι. 'Ο ηγούμενος άφησε το αυστηρόν ύφος που είχε λάβει και έγύρισε προς το μέρος του.

—Δέν κρυώνεις πεία, πιστεύω, είπε. Αύτα τά ξύλα ζεσταίνουνε καλά. Είνε άγριοελής.

—Τώρα είνε ώραία, είπα. Συνήλθα. 'Ενόμιζα πως θά μου φύγουν τά σανάνια μου. Και έπειτα από τόσον ώραία ήμέρα!..

Πραγματικώς εις το κελλι είχε χυθή τώρα ή ώραία θαλπωρή του τζακιού. Μεγάλη και δυνατή ή φωτιά, ανέβαινε γοργή και θορυβώδης προς την καπνοδόχον, από την όποιαν ήκούετο βαρύ και μονότονον το βογγητόν του τραθήγματος. Το κελλι, το όποιον έχρησίμευεν ως ξενών, έχρωματίζετο τώρα από την ζαήραν άνταύγειαν της φωτιάς. Τά όσπρα σεντόνια του άπλου ξυλίνου κρεββατιού έρρόδίζαν ως συννεφάκια

δύσεως' το ράφι, εις το όποιον ήσαν τοποθετημένα μερικά βιβλία, έφαινετο ως να ήτο τριανταφυλλένιο πολύτιμο εύλο της Σουηδίας, και μία παλαιά Πααγια, μαυρισμένη από τά χρόνια, έπαιρνε κάποιο έρυθρόν φόντο παλαιάς έκδόσεως της 'Ισπανικής σχολής.

Ο 'Ιωακείμ έκλεισε το παράθυρο καλά και μάς έκάθη νύκτες.

—Την εύχή σου, άγιε ηγούμενε. —Καλή τύχτα, τέκνον μου. 'Υπνον έλαφρόν... —Και πάσης σατανικής φαντασίας απηλλαγμένοι, ό πήντησα.

* * *

'Εμείναμεν τώρα μόνοι. Δεν θά ήτον ακόμη ένένα ή ό ρα. 'Αλλά ή νύχτα έρχετα γρήγορα εις την έξοχην και άκόμη γρηγορώτερα εις το μοναστήρι. Το παλαιόν βυζαντινόν κτίριον—κάστρο μαζί και μοναστήρι—το όποιον έπτά ή όκτώ αιώνες τώρα είχε καθήσει άκλόνητον εκεί εις το πλάγι του βουνού, ήτο βυθισμένος εις το σκότος και εις την σιωπήν. 'Ολοι έκοιμώντο τον βαθύν και άδιάφορον καλογηρικόν ύπνον.

Ο ηγούμενος, εις τά βλέφαρα του όποιου άρχισε να καταβαίνει σιγά-σιγά ο ύπνος, μου έλεγε τώρα διά τους καλόγηρους του. Δεν ήσαν πλέον οι καλόγηροι των πρώτων άσκητικών χρόνων, γεμάτοι πίστιν και εύλάβειαν, έμπνεύμενοι και άφωσιωμένοι. Τώρα το μοναστήρι είνε καταργιον κάθε είδους ανθρώπων. 'Ως και φυγόδοκο κάποτε χοντάει στο ράσο για να γλυτώσουν.

—'Ολους τους ξέρω πολύ καλά, και όλους τους έσπώδασα... Γαστέρες άργαί, όκηροί... Μόνον ένας... ο 'Αθανάσιος. Αύτον δεν τον έκατάλαθα ακόμα. Παράδειος ήρωας. Δεν παίρνεις μία λέξι από το στόμα του... Έγω τόσον καιρό τώρα που προσπαθώ να καταλάβω τί άνθρωπος είνε. Μά, τοό κάκου.

'Εξαφνα δυνατό κτύπημα ήκούσθη εις την θύραν του μοναστηρίου. Βαρεία από χονδρό άτόφιο εύλο ή θύρα, με την μεγάλη σιδερένια άμπαρά από πίσω, μάς έστειλε μέσος, εις την σιωπήν της νύκτας, ως στεναγμούς τους κτύπους.

—Ποιός να είνε τέτοιαν ώρα; είπεν ο ηγούμενος άναστή κωνόμενος.

Πραγματικώς ποιός να ήτον; Εις την μνήμην μου έξομνήσαν όλοι οι παλαιοί θύλοι των κουρσάρων, που ώρμούσαν την νύκτα ν' άρπάξουν τους κρυμμένους θησαυρούς των μοναστηριών και έφανατόνουν ότι άν άνοιγα το παράθυρον, θά έδωπα κάτω στο άκρογαλάτι την μαύρην φούσταν που θά είχε φέρει τά θαλασσινά θηρία λικνιζόμενη εις την νυκτερινήν άσάν.

'Εν τούτοις βήματα βιαστικά ήκούσθησαν εις την σκάλαν. 'Ο καλόγηρος της ύπηρεσίας κατέβαινε. 'Ολίγα λέξεις άντηλλάγησαν πριν ν' άνοίξη ή θύρα. —'Επειτα ήκούσαμεν ότι έσύρθη ή μεγάλη άμπαρά. Πάλι λίγα λόγια. —'Επειτα κλεισίμο της θύρας, και έξω εις τον δρόμον ο ποδοβολητός αλόγου που άπεμακρύνετο.

Ταυτοχρόνως ή θύρα του ξενώνος ήνοιξε και παρουσιάσθη ένας καλόγηρος

πρώτων ένα γράμμα εις τά χέρια του.

—Τί είνε, 'Αθανάσιε; είπεν ο ηγούμενος παρατηρών μέσος εις τά μάτια τον καλόγηρον. —Από τον Δεσπότη, είπεν ο καλόγηρος, δίδων το γράμμα εις τον ηγούμενον.

Ο ηγούμενος το έπηρε εις τά χέρια του, έσχιζε τον φάκελλον άργά-άργά και άρχισε να διαβάξη άργότερα άκόμη από μέσα του' το έδιάβασε μίαν φοράν, έπειτα δεινέραν, και κατόπιν τρίτην φοράν έδιάβασε μερικάς λέξεις.

Εις το μεταξύ έκύτταξα με προσοχήν τον καλόγηρον αύτον, τον όποιον παρεπονείτο ότι δεν είχε καταλάβει ο πάτερ 'Ιωσήφ. Ψηλός, λιγνός, λιπόσαρκος, με τά γένεια άρχίζοντα άμέσως κάτω από τά μάτια, με δύο μάτια φλογερά, τά όποια έφαιναντο ως να ήβελαν να κατασφροχθίσουν ολόκληρον την μελαχροινήν και χλωμήν μορφήν του, με κάτι το άνησυχόν και το νευρικό, κάτω από την ψυχράν και νεκραν καλογηρικήν ήρεμίαν, είχε πραγματικώς κάποιο μυστήριο εις το όλον του. Νεώτερος, εις την άκμήν της νεανικής ήλικίας, θά ήτον ώρατος νέος, άν του έλειπε το ψυχρόν και σκεπτικόν καλογηρικόν πλαίσιον. Εις το μεταξύ ο πάτερ 'Ιωσήφ έτελείωσε την άνάγνωσιν.

—Μπελλάδες, είπε, στρεφόμενος προς έμέ. 'Ο Δεσπότης μου στέλνει κάποιον άνηψιόν του με την γυναίκα του. Είνε νεώτερος και πηγαίνοντας στη χώρα θά περάσουνε άπό δω. Πρέπει να τους περιποιηθούμε. Εύτυχώς που δεν θά μέινουνε πολύ. Λίγες ώρες μόνο...

Και στραφείς προς τον 'Αθανάσιον:

—'Ακούσεις, 'Αθανάσιε, είπε. Αύριο κατά το γιώμα θά είνε εδώ. Να τους έτοιμάσωμε κάτι. Από τά βρισκούμενα. Το βραδάκι θά φύγουνε για τη χώρα. Πήγανε τώρα, τέκνον μου, στην εύχή μου.

Σιωπηλός ο 'Αθανάσιος έξηφανίσθη. 'Ο ηγούμενος έκαμε όλίγα βήματα άησυχά και έπειτα υπάθεκε μπροστά μου.

—Μπελλάδες, είπε, μπελλάδες... 'Αν αύτή ή νύφη είνε καμιά άσημη χωριάτισσα, κάτι πάει κι' έρχετα, μολοντί πάντα γυναίκα είνε και έπομένως πειρασμός για το μοναστήρι. 'Αν όμως είνε καμία σουσουράδα...

Δεν ήβηλε να συμπλήρωση την σκευή του. Μ' έκαμνεν ο σιωπής. Τό μοναστήρι έκοιμάτο πλέον βοθούτα. 'Εξω ή ξαστεριά προανήγγελλε ώραιάν ήμέραν. Από το δάσος ήρχετο δυνατή και έρρωστική ή μυρωδιά των μυστικών χυμών που άνεβαίνουν άόρατοι από την ρίζαν και κυκλοφορούν την ισότητα και το σφρίγος εις τάς φλέβας των δένδρων.

Εις το στενόμακρο τραπέζι του ξενώνος, στρωμένο με τραπεζομάνδηλον με πλατείες μπλε γραμμές, έκάθησάμεν το μεσημέρι μάς έφθαναν οι ξένοι μάς. 'Ο ηγούμενος δεν έφαινετο εύχαριστημένος. 'Οτι έφοδείτο είχε συμψη.

Ο άνειμός του Δεσπότη, νέος κομψός και κάλοκαμωμένος, έκάθησε άριστερά του ηγούμενου. Δεξιά του έκάθησεν ή γυναίκα του. Νεαρωτάτη, κομψή, ξανθή, με την ώραιαν στοργυλλότητα των γραμμών της πρώτης νεότητος, γεμάτη, εύσματος, με χείλη σαρκώδη και μεγάλους μαύρους γύρους γύρω από τά μάτια, ντυμένη με κομψότητα και με έπιτηδευσιν, έφαινετο γυναίκα προωρισμένη δια την χαράν της ζωής, την απόλαυσιν της ζωής. 'Ο γηραιός ηγούμενος, έτρωγε και δεν έτρωγε. Το βλέμμα του περιέτρεχε διακόδς τά πρόσωπα των καλόγηρων, ως να ήθελε να παρεμβάλη την άγνότητα των ίδικων του στοχασμών εις την ποιηρίαν των ιδικών του. 'Εκείνοι, σκεμμένοι εις τά πλάτα των, άφηναν κάπου-κάπου να τους ξεφύγη ένα βλέμμα πλημμυρισμένο από συγκλημένους πόθους. 'Η νεαρά γυναίκα έτρωγε με όρεξιν, έφλυαρεί διαρκώς, έξητοδσε πληροφορίας, έλεγε άνοήσιας, και ή φωνή της, φωνή γυναικός χαδεμένης και εύτυχούς, έγέμιζε χαράν και την αυστηράν άπιστωσίαν του μοναστηριακού ξενώνος. Εις το μεταξύ από τά όρθάνοικτα παράθυρα ώρμούσε θριαμβεύτης ο άνοιξιάτικος ήλιος, και από τά δάσος μάς ήνευθευστική ή μυρωδιά της γης και του δάσους, μυρωδιά πεμνέουσα κάτι τί από τον μεγάλον ουσικόν έρωτα που κυρταί την εποχήν αυτήν επί της πλάσεως.

Εις όλον το διάστημα του γεύματος ο 'Αθανάσιος, δ δ-

ποιός μάς έσερβίριζε ως νεώτερος, δεν έσήκωσε τά μάτια του από τά πιάτα που μάς έφερνε, δεν ήνάγκασε ούτε μίαν φοράν τον ηγούμενον να του διευθύνη ένα από έκείνα τά δλέμματα της επιπλήξεως που τόσον άφθονα έμοίραζεν εις τους άλλους.

Το άπόγευμα έπήγαμε να κοιμηθούμε. Στενοχωρήμένος ο ηγούμενος συνώδευσε τους ξένους του έως την θύραν του ξενώνος. 'Αλλά έκείνοι έδήλωσαν ότι δεν θ' άναπαυόυν, και πράγματι έπειτα από όλίγην ώραν τους είδα από το παράθυρόν μου να κατεβαίνουν προς το δάσος. Πυκνοί οι σχίνοι προς το μέρος έκείνο, ψηλοί ως το άνάστημα ανθρώπου, έκρυβαν σχεδόν τους δύο έρωτευμένους συζύγους. Το μέρος ήτο έρημον, τά παράθυρα της μονής κλεισμένα, ήσυχία και γαλήνη γύρω. Μόλις του ίδιού μου παρθύρου μία χαραμάδα μου επέτρεπε να βλέπω. Μίαν στιγμήν ο άνειμός του Δεσπότη ήρπασε την μικράν ξανθήν και έκόλλησε τά χείλη του στα δικά της. Ένα φίλημα παρατεταμένο, φλογερόν ήδονικόν, άθόρυβον έσμίξε τά δύο κεφάλια. —'Επειτα ή μικρούλα γελώσα έξέφυγε από τά χέρια του άνδρός της και έπηρε τρέχουσα το μονοπάτι του μοναστηρίου. 'Αλλά ταυτοχρόνως κάποια κίνησις έγινε μέσα εις τους θάμνους και κάτι τί ως βαθύτατος στεναγμός ήκούσθη. 'Εγύρισα από εκεί και μέσα εις τά σμύρτα και τους σχίνους άνεκάλυσα μίαν στιγμήν την λάμψιν των ματιών του 'Αθανασίου, και είδα ακόμη περισσότερον χλωμήν την μορφήν του νεαρού καλόγηρου.

'Εγερνε πλέον ο ήλιος εις την δύσιν του όταν οι δύο ξένοι άνέθυσαν εις τά μουλάρια και έξεκίνησαν. 'Ο πάτερ 'Ιωσήφ, περιστοιχισμένος από τους καλόγηρους του, τους άπεχαίρετησεν εις την θύραν της μονής και έπέστρεψε εις το κελλι του άνακουφισμένος ότι άπεμακρύνετο ο κίνδυνος.

—'Επειτα από μίαν ώραν το πολύ συνεκεντρώμεν πάλιν εις την τραπεζαρίαν διά το έσπερινόν γεύμα, λιτώτατον τώρα αφού δεν είχαμεν ξένους. Οι καλόγηροι έλασαν τάς θέσεις των, ο πάτερ 'Ιωσήφ ήτοιμάζετο να εύλογήση το τραπέζι, όταν περιέφερε γύρω του το βλέμμα έρευνητικόν.

—'Αθανάσιε, είπε. Ποι είνε ο 'Αθανάσιος;

—'Ο 'Αθανάσιος όμως δεν έφαινετο. Ένας καλόγηρος είπεν ότι είχε γά τον ιδίον από το άπόγευμα.

—Ιήγαμε στο κελλι του, είπεν ο ηγούμενος εις κάποιον. Πήγαμε να ιδής μήπως είνε άρρωστος.

Ο καλόγηρος έξηφανίσθη. Έμεσολάβησαν όλίγα λεπτά σιωπής. Οι άλλοι καλόγηροι άντηλλάσαν ποιηρά βλαμμάτα μεταξύ των. —'Εξαφνα εις την θύραν παρουσιάσθη ο άπεσταλμένος κρατών εις τά χέρια του ένα μαύρον όγκον.

—'Αγιε ηγούμενε, είπε. 'Ο 'Αθανάσιος δεν είνε στο κελλι του. Καί άπάνω στο κρεβάτι του εύσκηκα όλα του τά ράσα.

Ο ηγούμενος ήνοιξε ορθόρριχτα τά μάτια του από έκπληξιν, έσφιξε μίαν στιγμήν τά χέρια του, κι' άκάθησε ή μάλλον έπεσε εις το κάθισμα του. Έπειτα από μακράν σιωπήν έστράφη προς το μέρος μου και μου έπιθύρισε:

—Δεν είχα δίκαιον, όσα είπα ότι δεν μπορούσα να τον καταλάβω αυτόν τον άνθρωπον!

Είχες δίκαιον, γέροντά μου. Πού να καταλάβης άν, ο άγιος και ο άπειράκατος, συ που έπαινώσες πλέον τάς αλήθειες σου, πού να καταλάβης αυτό το ήρωαίσιον που έκαψε μέσα εις το νεανικόν σώμα!

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΦΙΛΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ο φτωχός φίλος γρήγορα λαχμονιέται.

Όσο λιγώτεροι φίλοι σου μένουν, τόσο περισσότερο άγάπα τους.

Ο έρωας είνε ή λυδια λίθος της φίλιας.

Ο έρωας άρχίζει συχνά απ' τη φίλια, για να καταλήξη πάλι σ' αυτή.

Μαϊζερουα

Μαρίτσα

ΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΔΙΑΣΗΜΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ..."

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΜΟΥ

[Μιά ενδιαφέρουσα εξιστόρησι της ζωής της Κάθριν Χέμπουρν.]

Η Κάθριν Χέμπουρν έχει μιά παράδοξη ιστορία κ' η ζωή της δεν μοιάζει με τη ζωή των άλλων «αστέρων». Στο Χόλλυγουντ την αποκαλούν «αριστοκράτισσα» και «νοικοκυρά», γιατί αγαπάει περισσότερο από κάθε τι την οικογένειά της και γιατί από μικρή διδάχθηκε ότι δεν υπάρχει τίποτε πιο καλύτερο από αυτήν. Η Κάθριν Χέμπουρν είναι το ζωντανό παράδειγμα όλων εκείνων των ανθρώπων που πιστεύουν ότι η ανατροφή παίζει το σπουδαιότερο ρόλο στη ζωή μας. Η εύγενική καταγωγή της, το αυστηρό περιβάλλον στο οποίο ανατράφηκε, η προσεκτική μόρφωσίς της την έκαναν ν' αποκτήσει έναν άδαμαντο χαρακτήρα και να γίνει η πιο αξιολάτρευτη «βεντέτα» και η πιο ιδανική νέα της φιλομπούλεως. Μά ας την αφήσουμε την ίδια να διηγηθή την ιστορία της ζωής της. Τα λέει άλλωστε τόσο ωμορφα, ώστε δεν θα χάσετε τον καιρό σας με το να διαβάσετε αυτό το άρθρο της:

«Το περιβάλλον στο οποίο γεννιέται κι' ανατρέφεται κανείς, γράφει η ωμορφή «βεντέτα», παίζει σπουδαίο ρόλο στη ζωή του. Όταν οι γονείς μας είνε εύγενικοί και ήθικοι άνθρωποι, έμεις δεν μπορούμε να γίνουμε κατεργάραι. Κι' έχουν δίκιο πολλοί που πριν να παντρευτούν μιά γυναίκα, φροντίζουν να μάθουν τη ζωή των γονέων της. Ένας χαρτοπαίκτης και μιά γυναίκα του εφημέριου έρωτος ποτέ δεν μπορούν να φέρουν στον κόσμο έναν άγγελο!.. Γι' αυτό το λόγο πιστεύω τυφλά ότι ποτέ δεν φταίνε τα παιδιά ό,τι κι' αν κάνουν. Το λάθος είναι πάντα των γονέων τους. Έχω ένα σωρό φίλες μ' ή μιά είναι τελείως διαφορετική από την άλλη. Ένώ όλες είνε πλούσιες κι' έχουν ό,τι επιθυμεί ή καρδιά τους, έντονοι δεν κάνουν την ίδια ζωή. Άλλες ζούν για να κάνουν σκάνδαλα, άλλες ζούν μιά έκκεντρική ζωή, μερικές συχαίνονται σαν το διάβολο την οικογενειακή ζωή κι' άλλες ζούν μόνο για τον εφημέριο έρωτα και πέφτουν θύματα των άχαλινωτων παθών τους. Δεν τις κατηγορώ. Ξέρω τί ήταν πριν να γίνουν «αστέρες» του κινηματογράφου, γι' αυτό μάλιστα και τις δικαιολογώ. Ο λύκος όσο και να γεράσει, δεν αλλάζει μυαλό. Το ίδιο κι' η εύθυμη ή η τρελή γυναίκα όσο και ν' άνεθι ψηλά, παραμένει πάντοτε η ίδια. Θέλετε ένα παράδειγμα; Όρίστε το:

«Μιά ωμορφή μπαλαρίνα που φημιζόταν για τις αίσθηματικές ιστορίες της, τα εφημέρια ειδύλλιά της και την... φτώχεια της, κατάφερε να παντρευτή μ' έναν αγαθό άνθρωπο. Αργότερα, όταν έτοιμαζόταν να τον εγκαταλείψει, αυτός ο άνθρωπος κέρδισε ένα λαχείο κι' έγινε εκατομμυριούχος. Η φτώχη μπαλαρίνας που πεινούσε και που πολούσε αντί πινακίου φακής τα θέληγμά της για να μπορέση να ζήσει, έγινε τότε μεγάλη κυ-

Μία ώρα φωτογραφία της Κάθριν Χέμπουρν

ρία. Φόρεσε κομψές και πανάκριβες τουαλέτες, άρχισε να συχνάζει στα κοσμικά κέντρα και κύτταζε από το ύψος των εκατομμυρίων του ανόρος της όλο τον κόσμο. Ωστόσο και είχε μείνει στο βλέμμα της και στην συμπεριφορά της που πρόδιδε την καταγωγή της. Πολλοί την θεωρούσαν για γυναίκα του εφημέριου έρωτος και κανείς δεν πίστευε ότι ήταν μιά τιμία γυναίκα! Κι' ο λόγος είναι ότι μιά μέρα ποτέ δεν μπορεί να σβύσει ένα δλόκληρο παρελθόν...

«Μά ας επανέλθω στην δική μου ιστορία. Γεννήθηκα σε μιά ωμορφή βίλλα στη Βιρτζίνια, στην ίδια που είχε γεννηθή κι' ο πατέρας μου. Αυτή η βίλλα θρικόταν κοντά στο "Εϊρφορντ" και πήγαινε από κληρονομιά σε κληρονομιά, χωρίς ν' αλλάξει επίπλωσι και χωρίς να χάσει τίποτε από την αυστηρή κι' αριστοκρατική εμφάνισή της. Ο πατέρας μου ήταν ένας από τους πιο καλούς γιατρούς κι' οι κάτοικοι του "Εϊρφορντ" τον αγαπούσαν και τον σεβόταν, γιατί δεν ήταν μόνο ένας καλός επιστήμων αλλά και ένας μεγάλος φιλόanthropos. Ο μίστερ Χέμπουρν είχε παντρευθή από αγάπη την Κάθριν Ουγκτον Χέμπουρν, τη μητέρα μου, που ήταν πρώτη εξαδέλφη του πρεσβυτέρου των "Νωμένων Πολιτειών" στο Λονδίνο. Η μητέρα μου ήταν αριστοκράτης του Πανεπιστημίου και μιά από τις καλύτερες βουλευτίνας της Βιρτζίνια και στενή φίλη της "Ισίδωρας Δούγκαν"! Η ίδια η "Ισίδωρα Δούγκαν" με έμαθε να χορεύω και μ' έκανε να εκδηλώνω όλα μου τα συναισθήματα κι' όλες μου τις σκέψεις με το χορό. Η "Ισίδωρα Δούγκαν" ήταν πράγματι μιά μεγάλη καλλιτέχνης.

«Όταν τέλειωσα τα μαθήματά μου στο κολλέγιο του "Εϊρφορντ", έπειθα άσπασια πάρα πολύ τα γράμματά οι γονείς μου με γράψαν στο πανεπιστήμιο για να συνεχίσω τις σπουδές μου. Κι' εγώ ακολούθησα τότε τα μαθήματά της φιλοσοφίας, στα οποία είχα μιά ιδιαίτερη κλίση.

«Όσο περνούσαν όμως τα χρόνια, καταλάβαινα ότι μέσα μου γινόταν μιά αναστάτωση. Κάθε φορά δε που πήγαινα στο θέατρο νόμιζα ότι έμπαινα στον παράδεισο! Η μουσική, ο χορός, τα εύθυμα ανούμενα με γοήτευαν. Όταν γύριζα μάλιστα στο σπίτι έκανα τους γονείς μου να ξεκαρδίζονται στα γέλια καθώς με έβλεπαν να επαναλαμβάνω με έκταση και ακριβεία όλα όσα είχα διδύ στο θέατρο!

— Πρώτη φορά θέλω, μου έλεγε ο πατέρας μου, μιά φοιτήτρια της φιλοσοφίας να χορεύει σαν πραγματική μπαλαρίνα. Μου φαίνεται μάλιστα Κάθριν, ότι δεν έκανες καλή έκλογη στις ασχολίες σου. Πολύ φοβάμαι ότι μιά μέρα θα παρατήσης το Πανεπιστήμιο για το θέατρο.

Και πράγματι, αυτό κι' έγινε. Μιά μέρα έκανα την εμφάνισή μου από της σκηνής ενός θεάτρου της Βοστώνης και σημείωσα αληθινό θρίαυ-

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;...

(Τι απαντούν η δεσποινίδες)

Η δīs ΓΚΙΟΒΑΝΝΑ Κ. γράφει: «Ποιό κορίτσι δεν θα προτιμούσε την ψυχική ωμορφιά του μελλοντικού συζύγου και δεν θα κολακευότανε για το ωραίο του σώμα; Γι' αυτό, το πιο έντονο, το πιο χαρακτηριστικό στοιχείο για την εικόνα του ιδανικού συζύγου είναι το κάλλος της ψυχής, πλάι στην ωμορφιά του σώματος».

Η δīs «ΜΠΕΜΠΕΚΑ» (Μυτιλήνη), απαντά: «Για μένα ιδανικός σύζυγος είναι εκείνος που θα με κάνει ευτυχισμένη».

Η δīs «ΤΑΥΓΕΤΗ Α. Μ.» (Τρίπολις), απαντά: «Γενικώς ιδανικός σύζυγος δεν είναι δυνατόν να υπάρχει. Ως σύζυγος ιδανικός θεωρείται ο έχων ως αρχήν και βάση την εργασία του, την οποίαν να κατέχει εξ' αληθούς ατομικής αξίας, προς αντιμετώπισιν του σκληρού αγώνος της ζωής του οικογενειαρχού, και προς εκπλήρωσιν του σκοπού του γάμου, ο οποίος είναι η ανατροφή των τέκνων».

Η δīs ΔΩΡΑ (Αθήναι), γράφει: «Για μένα ιδανικός σύζυγος είναι εκείνος που θα με αγαπά, όχι γιατί θα του το επιβάλλει ο γάμος, αλλά γιατί θα τον πρῶχνη ή καρδιά του να με αγαπά».

Η δīs Ε. Ε. (Πόρος), θεωρεί ως ιδανικόν σύζυγον τον πραγματικόν σύντροφο της ζωής, ο οποίος ως κυριότερα ψυχικά χαρακτηριστά έχει την αγάπη και την ειλικρίνεια προς την γυναίκα του, συγχρόνως δε και την απαραίτητη λογική διά την διοίκησην του σπιτιού του.

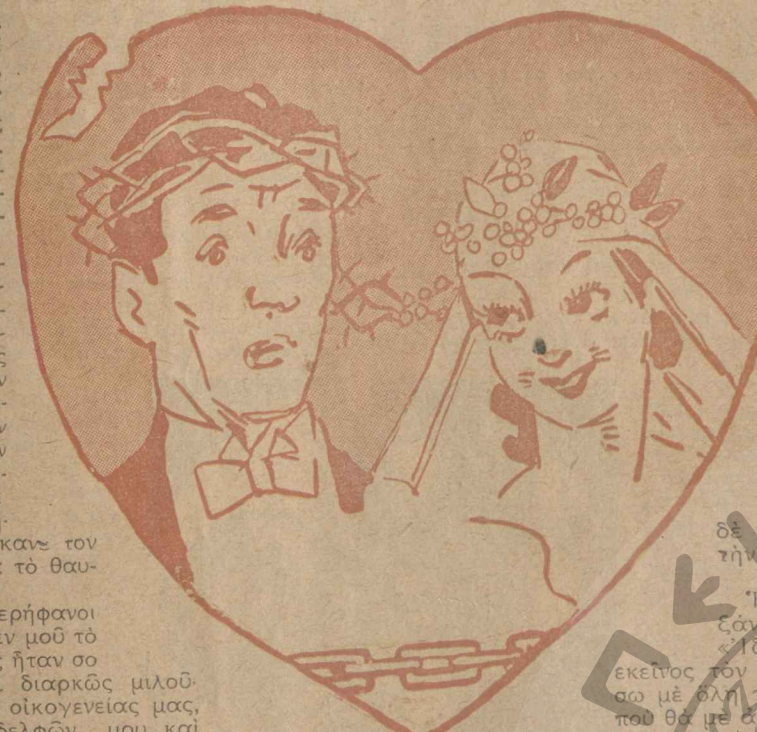
Η δīs «ΞΑΝΘΟΥΛΑ» (Αλεξάνδρεια - Αιγύπτος), γράφει: «Ιδανικός σύζυγος για μένα είναι εκείνος τον οποίον θα μπορέσω ν' αγαπήσω με όλη τη δύναμη της καρδιάς μου και που θα με αγαπήσει όμοια και αυτός. Δυστυχώς όμως στην εποχή μας βλέπουμε γάμους

εξ' έρωτος να ελαινούν σε διάζυγια, γι' αυτό φρονώ ότι δεν υπάρχει σήμερα ιδανικός σύζυγος, όπως τον εννοούμε, ούτε και από μας τις γυναίκες υπάρχει τιαυτή».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Συνέχεια.

ωμορφή βίλλα κι' έχω μαζέψει κοντά μου όλη την οικογένειά μου. Και δεν υπάρχει για μένα μεγαλύτερη και πιο ευτυχισμένη ώρα από την ώρα που περνούμε όλοι στο τραπέζι, ο καθένας στη θέση του κι' ακούμε τον πατέρα να μας διηγείται τα γεγονότα της ημέρας! Μά θέλω, ως τόσο, στο τραπέζι μένει και η μητέρα αγαπημένου μου αδελφού, του Τόμ, που πέθανε. Και καμιά φορά εκεί που μιλάει ο πατέρας, ρίχνει ένα βλέμμα προς την κενή θέση, σταματάει την ομιλία του και σκουπίζει ένα δάκρυ. Κι' έμεις σκύβουμε στενοχωρημένοι το κεφάλι στο πιάτο μας για να κρύψουμε τη θλίψη που είναι ζωγραφισμένη στο πρόσωπό μας. Αν ζούσε ο Τόμ, δεν θα είχα καμιά θλίψη στην καρδιά μου και θα ήμουν πολύ, μα πάρα πολύ ευτυχισμένη. Ξέρετε δε γιατί; Γιατί η ευτυχία βρίσκεται στην οικογενειακή αγάπη και τίποτε στον κόσμο δεν αξίζει περισσότερο από αυτή.

ΚΑΘΡΙΝ ΧΕΜΠΟΥΡΝ

Το 1932 θριάμβευσα πλέον στα θέατρα του Μπροντγουέι. Είχα γίνει διάσημη και τ' όνομά μου αναδύσθηκε κάθε νύχτα στις φωτεινές ρεκλάμες των κεντρικών λεωφόρων: «Κάθριν Χέμπουρν! Κάθριν Χέμπουρν!» Μοι είχαν φτιάξει μάλιστα κι' ένα ωμορφό σκίτσο που απεικόνιζε όλη την πλαστικότητα του σώματός μου κι' έκανε τον κόσμο να στέκεται και να το θαυμάζει.

Οι γονείς μου ήταν υπερήφανοι για μένα. Μά ποτέ όμως δεν μου το έδειξαν. Τα γράμματά τους ήταν σοβαρά και μετρημένα και διαρκώς μιλούσαν για τις ασχολίες της οικογενείας μας, για τις προόδους των αδελφών μου και για την καλλιέργεια των κτημάτων μας. Αυτά τα γράμματα ξεκαθάριζαν την ψυχή μου από κάθε στενοχώρια κι' από κάθε κακή σκέψη. Ήταν σαν τον καθαρό αέρα του θουνού που δροσίζει και δυναμώνει ένα άνθρωπο. Όσοι αγαπούν ειλικρινά τους γονείς τους κι' έχουνε να ζήσουν μακριά τους ελπίζω ότι με καταλαβαίνουν. Ένα θράδυ έκανα την γνωριμία ενός από τους καλύτερους σκηνοθέτες στο Χόλλυγουντ, του Τζωρτζ Κιορκ. Αυτός ο άνθρωπος έμεινε ενθουσιασμένος μαζί μου και σε μιά στιγμή δεν δίστασε να μου ομολογήσει:

— Μισέες Χέμπουρν, έτοιμάζω τώρα το «γύρισμα» ενός έργου για το οποίο χρειάζομαι έναν εξαιρετικό τύπο για πρωταγωνίστρια. Κύτταξα προσεκτικά τις εκατό πιο ωμορφες «γόρσοες» της Αμερικής, αλλά καμιά δεν υπήρξε. Νομίζω ότι σε σάς ορκίζομαι αυτό που ζητώ. Θα ήθελα να πάξετε στον κινηματογράφο; Είμαι βέβαιος ότι θα πετύχετε.

— Ας κάνουμε μιά δοκιμή, του απάντησα.

Και τότε άφησα να με συνοδεύσει στο Χόλλυγουντ. Η επιτυχία μου, όπως θα ξέρετε, ήταν θριαμβευτική. Η παραγωγή ωμορφιάς μου, το θέληγμά της ομιλίας μου, κατέκτησαν τους λάτρεις του κινηματογράφου. Έτσι έγινα διάσημη, έγινε, όπως λένε, πρώτος μεγέθους «αστέρας». Τώρα είμαι πια εγκατεστημένη στο Χόλλυγουντ σε μιά

ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ περίφημη γιὰ τὴ χάρι της καὶ γιὰ τὸ πλαστικὸ σῶμα της θεντέττα Ροσέλ Χούντσον

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ χαριτωμένη πρωταγωνίστρια τῆς «Μέτρο-Γκόλντουϊν» Μπέττυ Φοῦρνες

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΣΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ, της Γαλλικής Ακαδημίας

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΝΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Νά, είπε ο Μωρίς, από χθές που σ'αξ ξαναείδα νοιώθω τον εαυτό μου καλύτερα...
— Όστε θάρρης νά μείνης στο περίπτερο της βίλλας μας; τόν ρώτησα.

— Κί' ο σύζυγός σας; Ήκανε με άπορία ο Μωρίς.
— Ο σύζυγός μου, Μωρίς, είν' ένας άνωτερος άνθρωπος... Μόνος του μου πρότεινε νά σέ πάρω κοντά μας γιά νά σέ περιποιηθώ... Λοιπόν, τό άπόγευμα θά στείλω έναν υπηρέτη νά πάρη τά πράγματά σου... Τώρα, πάμε μαζί έξω... Θά κάνουμε ένα περίπατο στην προκυμαία και θά ρθής κατόπιν μαζί μου στη βίλλα γιά τό γεύμα...

Υπάκουος σάν παιδάκι, ο Μωρίς μ' άκολούθησε. Όταν ήμουν κοντά του, δέν είχε άλλη θέλησι από τη δική μου.

Πήραμε σιγά-σιγά τό δρόμο της ακρογιαλιάς κουδεντιά-ζοντας φιλικά και με τρυφερότητα σχεδόν αδελφική. Κάθε τόσο στεκόμαστε στους θράχους γιά νά θαυμάσουμε τη μαγευτική θέα που άπλωνόταν μπροστά μας...

Επειδή σέ κάποια στιγμή κουράστηκε, καθήσαμε σ' ένα θράχο...

Η θάλασσά, έντελώς γαλήνια, άπλωνόταν ως τόν όρίζοντα και γινόταν ένα με τόν ούρανό... Ο ήλιος την έχρυσώνει και τά θαλασσοπούλια πετούσαν και χαγόντουσαν μακριά...

Δέν ξέρω, γιατί έκείνη τη στιγμή, μπρός στο μαγευτικό έκείνο πανόραμα, ένοιωσα όλη την όμορφιά της ζωής και κυττάζοντας τό Μωρίς με μία άπέραντη συμπόνοια, του είπα:

— Μωρίς, πρέπει νά γίνης γρήγορα καλά!... Κυττάζε πέ σο ώραία είνε ή ζωή... Ω! δέν πρέπει ένα ρωμαντικό πάθος νά σέ κάνει νά ξεχνάς ότι υπάρχουν κι άλλες χαρές εκτός απ' τόν έρωτα...

Θά ήθελα έκείνη τη στιγμή νά του μιλούσα γιά τά μαύρα σκοτάδια του τάφου, γιά την κρύα άγκαλιά της γής... Νά του πώ πόσο άδικο ήταν νά πεθάνη τόσο νέος...

Μά φαίνεται ότι κι αυτός άπτάλαβε τις σκέψεις μου, γιατί τον άκουσα νά ψιθυρίζει:

— Νά, αυτή τη στιγμή είνε ώραία ή ζωή...

Όταν σηκωθήκαμε από κεί, γιά νά γυρίσουμε στη βίλλα, κόντευε μεσημέρι.

Πήραμε ένα αυτοκίνητο και σέ πέντε λεπτά είμαστε εκεί.

Στόν κήπο είδαμε τό σύζυγό μου, κοντά στο παιδί μας που ή γκουβερνάντα του τό είχε γιάλει στόν ήλιο.

Ο Ζάν, μόλις μ'αξ είδε, έτρεξε πρós έμάς και χαιρέτησε τό Μωρίς με τη μεγαλύτερη έγκαρδιότητα και άπλό-ητητα.

— Ω! είμαι εύτυχής που σ'αξ ξαναβλέπω, αγαπητέ μας φίλε! του είπε.

Ο Μωρίς κοκκίνισε έλαφρά και του άπάντησε:

— Κί' εγώ είμαι πολύ εύ-τυχής, κύριε θαρώνε.

Εγώ ανέβηκα επάνω γιά ν' αλλάξω τουαλέττα κι' όταν ξανακατέβηκα πάλι τούς βρήκα καθισμένους σ' ένα πάγκο

— Είμαι εύτυχής που σ'αξ ξαναβλέπω, αγαπητέ μας φίλε...

του πάρκου, νά κουβεντιάσουν με μεγάλη οικειότητα, νά νά ήσαν οι καλύτεροι φίλοι του κόσμου.

Η ίδια έγκαρδιότητα έπεκράτησε και στο γεύμα, όπου Πεπιτά με τη χαριτωμένη φλυαρία της έδινε ένα ξεχωριστό τόνο εύθυμίας.

Ο Μωρίς μάλιστα μ'αξ ώμολόγησε ότι έφαγε με δρεπ-πράγμα που είχε νά του συμβή από πολύ καιρό.

Τό άπόγευμα της ίδιας ημέρας έγινε ή έγκατάστασις της Μωρίς στο περίπτερο του πάρκου. Τό περίπτερο αυτό δρ-σκοταν σ' ένα μικρό ύψωμα κ' ή θέα του απ' όλες τις με-ριές ήταν υπέροχη. Έπίσης κ' ή επίπλωσι του είχε γίνει με ξεχωριστό γούστο κι' αποτελούσε μία ιδέωδη κατοικία γιά έναν άσθενή που έχει ανάγκη καθαρού αέρος και ηλιαν.

Ο Μωρίς φαινόταν κατενθουσιασμένος.

— Ω! δέν ξέρω πώς νά σ'αξ εύχαριστήσω γιά τη φιλο-νία σας! έλεγε σέ μένα και στο θάρνω.

— Θά μ'αξ εύχαριστήσετε άν γίνετε καλά, του άπάντησε ο Ζάν.

— Νά, είπα κι' εγώ. Αυτός είνε ο μόνος τρόπος νά μ'αξ εύχαριστήσετε...

Ο γιατρός που ήρθε και τόν είδε την άλλη μέρα, μ'αξ είπε κι' αυτός πώς ήταν βέβαιος ότι ή νέα του διασώσι συντελούσε πολύ στη θελήτωσι της ύγείας του, περισσότερο από τά φάρμακα που του έδινε εκείνος.

Από την ημέρα εκείνη, ο Μωρίς έγινε σχεδόν μέλος της οικογενείας μας. Όλη την ημέρα θρικόταν μαζί μας και μόνο άργά τό θράδυ άποσυρόταν στο περίπτερο του.

Είχε γίνει φίλος του θάρ-νου κι' όπως είχα αντιληφεί, τόν εκτιμούσε και τόν σέβ-ταν έξαιρετικά.

Η στάσις του άπέναντί μου τώρα ήταν διαφορετική. Όταν βρισκόμαστε μόνι οι δύο μας, δέν μου έκανε ούτε παραμικρό ύπαινημό γιά τό περασμένα. Μου μιλούσε με μεγάλο σεβασμό, άπεργ-πεία νά με κυττάξ και, όταν τόν κυττάζα, εγώ, χαμψι-τά μάτια του.

Απεναντίας, μαζί με τη Πεπιτά ξεθάρρευε όλοένα κα-δέν άργησαν νά γίνουν δύο καλοί φίλοι.

Ο σύζυγός μου, στίς ήσυχ-τερες συνομιλίες μας, μου έ-λεγε:

— Νά δής που ο Μωρίς γίνη γρήγορα καλά...

Και δέν είχε άδικο.

Δέν είχε περάσει ούτε έ-μάδα από την ημέρα που ή κατάσταση της βίλλας κ' ή νά έλαφρό κοκκινάδι άρχι-νά ροδίξ στα μάγουλά του.

Ήταν τώρα πιά ζωστή-πιδ εύθυμος και πολλές φο-ρές τόν είχα άκούσει νά πω-λάη άνοιχτόκαρδα με τις ά-θυμες και λίγο άλατρωμένες ιστορίες που μ'αξ δηγόνται Πεπιτά.

Τού άρεσε επίσης ν' άκού-τό θαρώνε νά του μιλή γιά διάφορα ιστορικά ζητήματα, τά όποια ο σύζυγός μου εί-μελετήσκει και διάβαζε με ή-γάλη εύχαρίστησι τά σχετικά βιβλία που του δάνειζε από τη βιβλιοθήκη μας. (Ακολου-)

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Α. Κ. ΓΚΡΗΝ

ΤΟ ΡΟΖ ΠΑΡΑΒΑΝ

Ο νευρολόγος Ούλλιαμ Ρόμπερτς διάβασε προσ-χτικά τό τηλεγράφημα της κόρης του: «Παρακα-λώ έλθης γρήγορα στόπ άνησυχά στόπ φιλά.—'Αναμπέλλα».

Έχωσε κατόπιν τό τηλεγράφημα στην τσέπη του και ψι-θύρισε άπορώντας:

—Μά τί νά με θέλη άρά γε αυτό τό εύλογημένο κορί-τσι; Δέν ξέρει ότι δέν μπορώ ν' άφήσω ούτε μία στιγμή την κλινική;

Την άλλη μέρα όμως, τό πρωί, πήρε τό άεροπλάνο ύπό την Ούάσιγκτων γιά νά φτάση γρήγορα στη Νέα Υόρκη, όπου περιούσε τό φθινόπωρο ή όμορφη μοναχοκόρη του Αναμπέλλα.

—Έχει τρελλάνει πολλούς με την γοητεία του αυτό τό κορίτσι, συλλογιόταν καθώς κύτταζε από τόν ούρανό την καταιπρήνη έξοχή. Άσφαλώς θά με θέλη γιά κανένα έ-ρασικό ζήτημα. Μήπως άποφάσισε νά παντρευτή; Μά ποιόν θά γε; Τόν Τόνυ Μπράουν, τόν πρωταθλητή του «μπαϊζ-μπάλ»; Μήπως τόν δόκτορα Σμιτ; Η μήπως πήρε την άπόφασι νά γίνη γυναίκα του γιατρού Ούλλιαμ, του πα-λαιο συναδέλφου μου;

Έφθασε στη Νέα Υόρκη με κάποια άνησυχία στην καρ-διά, που τόν άστισε περισσότερο όταν βρήκε τό σπίτι της κόρης του σιωπηλό κι' έρημο και την 'Αναμπέλλα στο κρεβάτι.

—Τί έχεις, παιδί μου; τη ρώτησε και την φίλησε στορ-γικά στο μέτωπο.

—Μπαμπά, έχω νά σου πώ πολλά πράγματα... του ά-πάντησε ή 'Αναμπέλλα με μισόσβυστη φωνή.

Κ' ύστερα πρόσθεσε:

—Συγχώρησέ με, μπα-μπά, μά αυτό που θά σου πώ είνε τόσο παράξενο που θά με πέρσις γιά τρελλή.

—Ελα, αυτά όλα είνε ά-νησίες, έκανε ο Ρόμπερτς, προσπαθώντας νά γελάση. Πες μου τώρα τί έχεις;...

—Ξέρεις τόν γιατρό Ούιλ-ιαμ... ψιθύρισε ή 'Αναμπέ-λλα.

—Ε, βέβαια, είμαστε πα-λαιο φίλοι... έκανε ο πατέ-ρας της. Μά γιατί τόν άνα-καταίνεις σ' αυτή την ιστο-ρία;

—Γιατί μου ζήτησε νά γί-νω γυναίκα του...

—Κί' εσύ, φυσικά, άρνή-ηκες!...

—Όχι, μπαμπά, δέν άρνή-ηκα...

Ο Ρόμπερτς κύτταξε την κόρη του άνησυχός. Έκείνη έκανε τό κεφάλι.

—Λοιπόν; Πάρα κάτω... έκανε άπότομα.

—Τού έκανν όρκο πώς θά τόν παντρευτώ και του έπέ-τραπα νά σου κάνη λόγο, συ-νέχισε ή 'Αναμπέλλα. Μά πού είπα νά περιμένη πρω-τα δεκαπέντε μέρες. Και νά τώρα, ύστερ' από μία έ-βδομάδα, γνώρισα τόν Ντικ 'Αλλαν και τόν άγάπησα κι' ένα τρελλά και παράφο-ρο έρωτα. Έγραψα λοιπόν στην γιατρό Ούλλιαμ, στην Ούάσιγκτων, του είπα τί εί-χε μεσολαθήσει και τόν παρακάλεσα νά μου δώση πίσω τό λόγο μου και νά μ'αξ άναστή τίποτε άπ'

αυτή την ιστορία. Ο γιατρός Ούλλιαμ κράτησε την ύπό-σχεσί του, μά...

Η 'Αναμπέλλα στο σημείο αυτό άνατρίχισε και σκε-πάσθηκε καλύτερα με την άκρη της κουβέρτας.

—Τί ήθελες νά πής; την ρώτησε χλωμιάζοντας ο Ρόμ-περτς.

—Ιά, ότι ο γιατρός Ούλλιαμ, γιά νά μ' έδίκηθη, με βασανίζει τώρα μ' ένα παράξενο τρόπο. Άκουσε, μπαμπά. Από την ημέρα που του έγραψα πώς αγαπάω τόν Ντικ 'Αλλαν κι' ότι αυτόν θά παντρευτώ, έχω χάσει τόν ύπνο μου. Μόλις κλείσω τά μάτια μου, άκούω κάποιον νά φω-νάξη τ' όνομά μου και ξυπνάω τρομαγμένη. Μά δέν είνε κανείς στην κάμαρά μου. Προσπαθώ τότε νά ξανακοιμηθώ, μά δέν μπορώ πειά. Μου φαίνεται πώς γινουμε έλαφ-ια σάν σύννεφο, ότι όλα τά πράγματα γύρω μου σβύνουν σι-γά-σιγά και ότι παύω πειά νά έξουσιάζω τόν εαυτό μου. Έπειτα περνά από ένα άτελείωτο γκρίζο σύννεφο και έα-φνικά βρίσκομαι καθισμένη στο γραφείο του γιατρού Ού-λλιαμ, πίσω από τό ροζ παραβάν, όπως καθόμουν εκείνο τό βράδυ που του ώρκίσθηκα νά γίνω γυναίκα του...

Ο νευρολόγος Ρόμπερτς κύτταζε ειρωνικά την κόρη του κ' ύστερα ξέσπασε σ' ένα ήχηρο γέλιο.

—Αυτό είνε όλο; της είπε.

Η 'Αναμπέλλα όμως ψιθύρισε με άγωνία:

—Δέν μπορείς νά με καταλάβης, μπαμπά... Κί' όμως είνε αλήθεια!... Δέν μπορώ πειά νά υποφέρω αυτό τό μαρ-τύριο... Προχθές καθόμουν στο σαλόνι με τόν Ντικ, όταν έαφνικά πάλι, άκουσα νά με φωνάζουν. Έφριξα. Ο Ντικ μ' άρπαξε στην άγκαλιά του και πήρε ένα κηροπήγιο γιά ν' άμυνθή. Μά δέν είδαμε τίποτε. Μονάχα ή φωνή άκου-κουγόταν. Σέ παρεκάλε-ρα, λοιπόν, νάρθης κοντά μου, γιά νά με σώσης από αυτό τό μαρτύριο... Δέν μπορώ πειά, μπαμπά, δέν άντέχω!...

Ο Ρόμπερτς, που είχε άνη-συχίσει στην άρχη της χά-ιδεψι τά μάλιά και της είπε:

—Δέν είνε τίποτε... Μή φοβάσαι. Υποφέρες από τό νεύρο σου. Θά γίνης γρήγορα καλά. Μά πρέπει ν' αλλάξης ζωή. Νά κάνης σπορά, νά διασκεδάσης, νά खेलς, νά μη συλλογίζεσαι άποτέ... Ο Ντικ ξέρει τί έχεις!

—Ω, όχι, όχι! Έκείνη ή 'Αναμπέλλα. Δέν τού είπα τίποτε!

—Θαυμάσια! Λοιπόν, σή-μερα θά σηκωθής από τό κρεβάτι και θά κάνης την κούρα που σου είπα...

Τό βράδυ της ίδιας ημέ-ρας, ο Ρόμπερτς έβγαλε γιά την Ούάσιγκτων. Ήταν έ-νησιος, αν και δέν ήθελε νά δείξη τίποτε. Ήξερε ότι πού καιρού τόν γιατρό Ούλ-ιαμ κι' εθιμάζε τις έρευ-νές του γιά τά σκετεινά πνευμασιτικά προβλήματα και τις άποκρυφές έπιστή-μες... Θυμόταν πάλι νά πω-τά πειράματά του γιά τα μαγνητικά ρεύσά, τούς ά-όρατους φυσικούς δεσιούς που συνδένουν τούς ανθρώ-πους μεταξύ τους και τόν ύπνωτισμό ή άποστάσεις, τόν είχα άφήσει κατά τη-

Ο Ντικ μ' άρπαξε στην άγκαλιά του...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Στέφανος

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Η ώρασιότατη και νεαρά χήρα Μαργαρίτα ντέ Μέλ, ύστερ' από μία μεγάλη κι' επικίνδυνη αρρώστεια, περνάει ευτυχισμένες και γλυκές ημέρες στην εξοχική της έπαυλη, μαζί με τὸ παιδάκι της τὸ Γκαστόν, τὴ μητέρα της κ. ντ' Ἀρζάκ και τὸ νεαρό ἐξάδελφό της Στέφανο ντ' Ἀρζάκ. 'Ο Στέφανος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ παιδάκι ἀγαπᾷ τὴ Μαργαρίτα, εἶνε τώρα ἀρραβωνιασμένος μαζί της και πρόκειται νὰ τὴν παντρευτῇ μόλις ἐκείνη ἀναρρώσῃ ἐντελῶς. Μιά μέρα, ἕνας λύκος λυσσασμένος ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ παιδιοῦ τῆς Μαργαρίτας, τοῦ μικροῦ Γκαστόν, πού ὡς ἐκ θαύματος σώζεται χάρις στὴν ἐπέμβασι ἐνὸς κομποῦ και ὠραίου κυνηγοῦ, ὁ ὁποῖος ἀμέσως κατόπιν ἐξαφανίζεται χωρὶς νὰ μάθῃ κανεὶς ποῖός εἶνε. 'Η Μαργαρίτα αἰσθάνεται εὐγνωμοσύνη και θαυμασμό γιὰ τὸν ἀγνωστο αὐτὸ κυνηγὸ και προσπαθεῖ με κάθε τρόπο νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ. 'Ετοι σὲ τέλος μαθαίνει ὅτι εἶνε ὁ κόμης Ροβέρτος ντέ λά Φρεσναί, ἕνας ἀπ' τοὺς ὠραιότερους, τοὺς πνευματωδέστερους και πλουσιωτέρους Παρισίους, περίφημος γιὰ τίς κατακτήσεις του, ὁ ὁποῖος φιλοξενεῖται στὴ γειτονικὴ ἐπαυλὶ τῆς δουκίσσης ντέ Μπελλεγκάρντ κι' ὁποῖος συνδέεται ἐρωτικά με τὴν ὠραιότατὴ δούκισσα. 'Επειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ἡ Μαργαρίτα μαζί με τὴν μητέρα της πηγαίνει νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ δούκισσα κι' ἐκεῖ συναντᾷ γιὰ πρώτη φορά τὸ Ροβέρτο. 'Η γοητεία πού ἐξασκεῖ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ἐπάνω της εἶνε ἀκατανίκητη. Μὰ ἡ Μαργαρίτα, πού εἶνε πολὺ ἠθικὴ γυναῖκα κατὰ θέθος, προσπαθεῖ νὰ πνίξῃ τὸ καινούργιο αὐτὸ αἰσθηματὶς της, και νὰ μείνῃ πιστὴ στὸ μνηστήρα της Στέφανο. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο και με τὸ Ροβέρτο, ὁ ὁποῖος πρὸ δύο ἐτῶν εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της κι' ἔχει θέσῃ ὡς σκοπὸ τῆς ζωῆς του νὰ τὴν κἀνῃ σύζυγό του.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

«Ω! ἦταν πολὺ ἀδύνατη ἡ Μαργαρίτα γιὰ ἓνα τέτοιον ἀγῶνα!...

Γιὰ μιὰ στιγμή φοβήθηκε μήπως τρελλαθῇ... Τί μαρτύριο νὰ μὴ μπορῇ νὰ ἐξουσιάσῃ τὴν καρδιά της πού δὲν ἤθελε νὰ τὴν ὑπακούσῃ! Νὰ νοιώθῃ ὅτι τὴν εἶχε χαρίσει ἐκουσίως και νομῖμος σ' αὐτὸν πού ἦταν ἀξίος της και νὰ τὴν θλέπῃ νὰ παραδίδεται ἀκουσίως της σ' ἓναν ἄλλον;...

Νὰ μὴν εἶνε πειὰ κυρία τοῦ θλέμματός της... νὰ τὸ αἰσθάνεται γεμάτο φωτιά πού της εἶνε ἀδύνατο νὰ τὴ σβύσῃ... νὰ καταλαβαίνει ὅτι αὐτὸ διαφεύδει κάθε κουθέντα της και νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὸ ἀρνηθῇ...

Ὡστόσο, πάλαι με θάρρος... Μὰ κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ πάλαι της ἦταν μιὰ ὁμιολογία πού ὁ Ροβέρτος τὴ δεχόταν μεθυσμένος ἀπὸ χαρά...

Γιατὶ χαμήλωνε με ντροπὴ τὰ μάτια της; Γιατὶ ἀπλούστατα φοβόταν τὴ γλώσσα τους. Γιατὶ ἔδινε στὴ φωνή της τόσο τραχὺ κι' ἀπότομο τόνο; Γιατὶ, ἀπλούστατα, ἀντὶ τὴν ἀφηνεῖ νὰ μιλῇ φυσικὰ, θ' ἀντηχοῦσε γλυκεῖα και μελωδική...

Σὲ κάποια στιγμή, ὁ Ροβέρτος σηκώθηκε και προσποιούμενος ὅτι ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, εἶπε:

— «Α! Εἶστε πολὺ ἔνοχος, κυρία, γιὰτὶ ἀποφασίζετε νὰ συνδεθῆτε γιὰ πάντα μ' ἓναν ἄνθρωπο πού δὲν τὸν ἀγαπάτε...

— Κύριε ντέ λά Φρεσναί! ἔκανε ἡ Μαργαρίτα μ' ἀγανάκτησι.

— Γιατὶ θυμώνετε; τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος. Γιατὶ δισα-

Ἡ Μαργαρίτα ἐπισκέφθη τὴν κ. ντ' Ἐστινὺ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΕ ΖΙΡΑΝΤΕ

ρεοτεῖσθε; Σὲ τί σὰς φαίνεται προσβλητικὴ ἡ συμπεριφορὰ μου; Μήπως ζητάω νὰ σὰς καταστρέψω, νὰ σὰς ἐκθίσω καὶ διαούρω τὸ ὄνομά σας; Θέλω νὰ σὰς προσφέρω τὴ ζωή μου. Εἶνε τάχα προσβολὴ αὐτὸ;... Θέλω νὰ σὰς παντρευτῶ, γιὰ μού φαίνεται ὅτι κανεὶς δὲν σὰς ταϊριάζει καλύτερα ἀπὸ ἐμένα καὶ γιὰτὶ ἦταν γραφτὸ μὲς ν' ἀγαπηθῶμαι... Γιατὶ προσποιούμαι... Φαντάζεσθε λοιπὸν ὅτι κι' ἐγὼ δὲν ὑποφέρω ὅσο καὶ σεῖς ἀπὸ τὴ δύνατὶ αὐτὴ ταραχὴ πού τόσο ἀσχηματὶν κρύβετε κάτω ἀπ' τὴν ψευτικὴ ἀδιαφορία σας κι' ἡ ποία σὰς κάνει νὰ χλωμιάζετε, νὰ κοκκινίζετε και νὰ τρεμετε;... Φαντάζεσθε λοιπὸν ὅτι νοιώθει κανεὶς διὸ φορὲς τὴ ζωὴ του ἓνα τέτοιον ἔρωτα;... Καὶ νομίζετε ὅτι ἓνας ἄνθρωπος, ἔστω και τρελλός, ὅταν συναντήσῃ τὴ γυναῖκα πού τοῦ ἐμπνέει κι' αἰσθάνεται κι' ἡ ἴδια αὐτὸ τὸν ἔρωτα, δὲν δα πρὸς τὰ πάντα γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ τοῦ ξεφύγῃ; Ὁ Μαργαρίτα, σ' ἐξορκίζω! Εἶνε καιρὸς ἀκόμα... Ρώτησε εὐλαχρὰ τὸν ἑαυτὸ σου, ρώτησε ἀντὶ τῆς θαθεῖα συμπαθείας πού σου προκαλεῖ ὁ ἐξάδελφός σου, ἀξίζῃ περισσότερο ἀπὸ τὸν ἔρωτά μου. Ἄν ἡ συμπάθεια αὐτὴ πού ὀφείλεται στὴν τακτικὴ ἀναστροφή ἐπὶ χρόνια, στὴ συνήθεια, μοιάζῃ ἔστω και ἐλάχιστον με τὸν μοιραῖο, τὸν ἀκούσιο, τὸν ἐπιτακτικὸ και παντοδύναμο αὐτὸ ἔρωτα, πού μὰς τραβάει ἀκατανίκητα πρὸς ἓνα πρὸς τὸν ἄλλο, πού μὰς θασανίζει, πού μὰς κατατρεφει, πού σὲ κάνει ἑσένα, ὦ Μαργαρίτα, ὠραιότατὴ και πρὸς ἑμένα με σκοτώνει!...

Καὶ σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα μακριὰ της, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ τὴν κυττάξῃ...

Ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀπομείνει ἐκστατική! Ποτὲ ὁ Ροβέρτος δὲν τῆς εἶχε φανῇ πὸ θελκτικὸς και πὸ ἐπικίνδυνος... ἔνοιωθε ὅτι εἶχε δίκιο και ὅτι ὅλη ἡ ψυχὴ της τοῦ ἀντιπαθεῖ. Ἄλλὰ εἶχε ἀκόμα θέλησι... κι' ἀντιστεκόταν...

Ὁμολογῶ, τοῦ εἶπε, ὅτι σὰς θρίσκα ἀξιαγάπητο κι' ἐξασκεῖται μεγάλη ἐπίδρασι σὲ μένα... Ἄλλ' ἀγαπῶ τὸν ἐξάδελφό μου.

— Ὁχι! φώναξε ὁ Ροβέρτος με πάθος. Δὲν τὸν ἀγαπᾷς. Σταθῆτε... Ρωτήστε τὸν ἴδιο... Αὐτὸς τὸ ξέρει καλύτερα ἀπὸ σὰς...

Ἡ Μαργαρίτα περίτρομη γύρισε τὸ κεφάλι της κι' εἶπε πρὸς τὸ Στέφανο...

Ὁ Ροβέρτος, καθὼς τῆς ἔκανε τὴν τελευταία του σύστασιν, τὸν εἶχε δὴ νὰ μπαίνει στὸν μεγάλο ἀντιθάλαμο πού ἦταν πρὶν ἀπὸ τὸ σαλόνι.

Ἡ νέα γυναῖκα γιὰ μιὰ στιγμή φοβήθηκε. Ὁ Ροβέρτος ἔθετε καθαρά τὸ ζήτημα... ἔθετε ὅτι ἔμελλε νὰ τὸ κἀνῃ αὐτὸ και πρὸς τὴν ἑαυτὴν...

Ἀλλὰ τὸ ὕφος τοῦ Στεφάνου ἦταν πρὸς τὸν ἑαυτὸν διαφόρο, ὥστε ἐξαφάνισαν κι' οἱ δύο ἀνδρες τὴν ἐντύπωση με πολλὴ εὐγένεια τὸ Ροβέρτο καὶ δίνοντας τὸ χέρι του στὴ Μαργαρίτα, τῆς εἶπε θιαστικά, ὡς ἄνθρωπος πού τὸν παρακαλοῦν:

— Ἐρχομαι νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὴν ἀσχηματὶς μου, ὅταν σοῦ κἀνῃ ἀπομὴν ἑστία...

Ἀκούοντας τὴ λέξι «ἐστία» ἡ Μαργαρίτα κοκκίνισε. Ὁ Στέφανος ὅμως ἐξακολουθῶν ἔλεγε:

— Εἶμαι ἀπόμνη προσποιημένος σ' ἓνα ἀποχαιρετιστικὸν γέυμα... Φεύγει ὁ Ζερὰρ γιὰ τὸ γύρο τοῦ ἑαυτοῦ. Ἡθελα ν' ἀρνηθῶμαι, μὰ ἐκεῖνος ἐπέμεινε, λέγοντάς μου: «Ἐλα!... Ἐλα!...»

Ποῖς ξέρει ἀντὶ τῆς ἐξαναίδωθῶμε ποτὲ πειὰ;...

Ἡ Μαργαρίτα ἐξανάρθε τὴ φωνὴ της γιὰ νὰ πῇ: — Θάρρῃς ἀργότερα;

— Ὁχι, θάρρῶ αὐριο... Χαίρετε!... Μὲ περιμένουν!...

Καὶ ἔφυγε ἔξω θιαστικά, ἀφήνοντας τὴν πόρτα ἀνοιχτή. Ἡ Μαργαρίτα κι' ὁ Ροβέρτος ἀπέμειναν θαμπωμένοι ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν αὐτὴν, ἀλλὰ ἡ ἐκπληξί τους εἶχε διαφορετικὴ αἰτία.

Βαθεῖα θλίψις ζωγραφιζόταν στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ροβέρτου. Τὰ μάτια του ἐξέφραζαν ἐγκάρδιο οἶκτο.

— Τὸ δυστυχισμένο νέο! εἶπε ἀπὸ μέσα του.

— Γιατὶ τὸν λυπᾷσθε, ρώτησε ἡ Μαργαρίτα, τὴ στιγμή πού πηγαίνει νὰ διασκεδάσῃ;...

— Ἀ! πιστεύετε λοιπὸν καὶ σεῖς στὸ ἀποχαιρετιστικὸν γέυμα τοῦ πλοιάρχου;

— Βέβαια...

— Καὶ λέτε ὅτι τὸν ἀγαπάτε;... Δὲν εἶδατε πὼς ἦταν τρελλὸς ἀπὸ ἀπελπισία, τυφλὸς ἀπὸ ζήλεια κι' ὅτι σπαράζον ἡ καρδιά του;

— Ὁχι, ἀπάντησε ἡ Μαργαρίτα με ταραχὴ και ντροπὴ.

— Ἐ, καλὰ!... Ἐγὼ, ὁ ὁποῖος δὲν τὸν ἀγαπῶ, ἀλλὰ πού ἔχω τὴν ἐλπίδα νὰ τοῦ ἀποφέρῃ ἓνας ἄνθρωπος πού ἀγαπᾷ, σὰς πληροφορῶ, ὅτι ὁ πλοίαρχος Ζερὰρ εἶνε ἀνύπαρκτο πρόσωπο, δὲν ἔχει νὰ κἀνῃ ἀπολύτως τίποτε ἀπόψε κι' ὅτι θὰ κλειστῇ στὴν κάμαρή του κι' ἐκεῖ μόνος κι' ἀπελπισμένος, θὰ κἀνῃ σχέδια ἐκκοσι τοῦλάχιστον ἐπιστολῶν γιὰ σὰς, πού ὅλες θ' ἀρχίζουν με τίς λέξεις: «Σοῦ ἐξαναδίνω τὸ λόγο σου πίσω, Μαργαρίτα!...»

— Ἄν εἶν' ἔτσι, εἶπε ἡ Μαργαρίτα, θὰ τοῦ γράψω ἐγὼ πρῶτον...

— Καλὰ!... Γράφετέ του... Αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκον σας... Ἀλλὰ μὴ τοῦ γράψετε ὅτι τὸν ἀγαπάτε... Γιατὶ δὲν τὸν ἀγαπάτε...

Καὶ ὁ Ροβέρτος, ἀφοῦ φίλησε τὸ χέρι της, ἔφυγε.

Μόλις ἡ Μαργαρίτα ἔμεινε μόνη, χτύπησε. Ἐνα κουδούνι και εἶπε στὸν ὑπηρετὴ πού παρουσιάστηκε:

— Τρέξε στὸν κ. ντ' Ἀρζάκ και παρακάλεσέ τον νὰ περᾷ στὴν ἐκείνη τὴν ὥρα. Ἄν τὸν ἀγαπᾷς, πρὶν ἀπὸ τὸ γέυμα. Θέλω νὰ τοῦ μιλήσω...

Ὁ ὑπηρετὴς ἔφυγε θιαστικά.

Μόλις ἡ Μαργαρίτα ἔμεινε μόνη, ἔθηκε τὴ λύπη της νὰ ἐλασθῇ.

— Θεέ μου! φώναξε. Εἶν' ἀλήθεια... Τὸν ἀγαπῶ!... Τὸν ἀγαπῶ!... Τί θ' ἀπογίνα;

Ἐπειτα, συγκεντρώνοντας ὅλες τίς δυνάμεις της ἐπρόθεσε:

— Ναι, τὸν ἀγαπῶ!... ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ τὸν ἀγαπῶ!...

II

Ὁ ὑπηρετὴς ἐξαναγύρισε σὲ λίγο. Δὲν εἶχε θρῆ κανέναν στὸ σπίτι τοῦ Στεφάνου. Τοῦ εἶπαν ἐκεῖ ὅτι ὁ κ. ντ' Ἀρζάκ ἔφυγε ἔξω κι' ὅτι δὲν θὰ γύριζε πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Αὐτὸ ἔκανε τὴ Μαργαρίτα νὰ σκεφθῇ ὅτι ἡ ὑποθέσις τοῦ Ροβέρτου ἦσαν ἀδόσιμες.

Ἀλλὰ πὼς νὰ περᾷ μόνη της τὴ θραυδὰ της; Φοβόταν τὴν ἀναμνήσεις της τῆς ἡμέρας ἐκείνης...

Γιὰ νὰ διασκεδάσῃ λοιπὸν λίγο, κατέβηκε στὸ διαμέρισμα τῆς κ. ντ' Ἐστινὺ, ὅπου θρίσκαν συγκεντρωμένοι ἀρκετοὶ καλὸς κόσμος και σχολιάζε τὰ κοσμικὰ νέα τῆς ἡμέρας.

Τὸ σπουδαιότερο θέμα συζητήσεως ἦταν ἡ ἀναχώρησις τῆς δουκίσσης ντέ Μπελλεγκάρντ, ἡ ὁποία εἶχε φύγῃ μόνη της γιὰ τὴν Ἰταλία, πρᾶγμα πού καθέναν τὸ σχολίαζε με τὸ δικὸ του τρόπο. Ἡ δούκισσα — ἔλεγον οἱ μὲν — εἶχε ἀνακαλύψῃ ὅτι ὁ Ροβέρτος τὴν ἀπατούσε κι' ὅτι, ἐπειτα ἀπὸ μιὰ προμερὴ σκηνή, ἔφυγε μόνη της, ἀπαγορεύοντας σ' αὐτὸν νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Ἄλλοι πάλιν ἔλεγον πὼς ὁ Ροβέρτος εἶχε ἀνακινῶσαι στὴ δούκισσα ὅτι ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῇ. Στὴν ἀρχὴ ἐκεῖνη ἔλαβε πολὺ, ἀλλὰ ἔπειτα πῆρε τὸ πρᾶγμα καρτερικά.

— Αὐτὸ πού ξέρω, εἶπε ἡ κόρη τῆς κ. ντ' Ἐστινὺ, εἶνε ὅτι ἡ δούκισσα μιλάει γι' αὐτὸν με τὴ μεγαλύτερη ἐκτίμησι, ὡς νὰ πρόκειται γιὰ τὸν καλύτερό της φίλο.

— Τότε, παρατήρησε κάποια κυρία, δὲν εἶνε καθόλου μαλ-λωμένοι, και θὰ συναντηθοῦν ἴσως στὴ Γένουα ἢ στὴ Φλωρεντία...

— Μάλλωσαν φιλικὰ, εἶπε τότε κ' ἡ οἰκοδέσποινα χαμογελώντας, και δὲν θὰ ἐξαναίδωθῶν ποτὲ πειὰ...

Καὶ κύτταξε τὴ Μαργαρίτα, τῆς ὁποίας ἡ ταραχὴ ἦταν ὀλοφάνερη.

— Ἀλλὰ, ἐπρόσθεσε με προσποιητὴ ἀδιαφορία, ἐπειδὴ τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει κανέναν ἀπὸ μᾶς, ὡς μιλήσουμε γιὰ τίποτε ἄλλο. Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ ὑποδείξετε κανένα καινούργιο βιβλίο γιὰ νὰ περάσω μερικὲς ὥρες εὐχάριστες.

Καὶ ἀρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ φιλολογία.

Ἡ Μαργαρίτα δοκίμασε ν' ἀνακατευθῇ κι' αὐτὴ στὴ συζήτησι, ἀλλὰ ἦταν τόσο ταραχμμένη ὥστε σὲ λίγο ἀναγκάστηκε νὰ σωπάσῃ...

Τὴ σπουδαία, εἰδησις! Ὁ Ροβέρτος εἶχε θυσιάσει τὴ δούκισσα πρὸς χάριν της!... Τὴν ἀγαποῦσε λοιπὸν;... Ὡ! ἡ σκέψις αὐτὴ τὴν ἔκανε τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρὰ της...

Ἡ κ. ντ' Ἀρζάκ, ἡ ὁποία πῆγε ἐκεῖνο τὸ ὄρατο στὸ σπίτι τῆς κόρης της, ἔμαθε ὅτι θρίσκαν στῆς κ. ντ' Ἐστινὺ. Κατέβηκε κι' αὐτὴ λοιπὸν κάτω.

— Ποῦ εἶνε ὁ Στέφανος; τὴ ρώτησε με σιγανὴ φωνή.

Ἡ Μαργαρίτα τῆς διηγήθηκε τὴν ἱστορία τοῦ γεύματος τοῦ πλοιάρχου Ζερὰρ.

— Δὲν εἶνε δυνατόν, εἶπε ἡ κ. ντ' Ἀρζάκ. Ἐδῶ χωρὶς ἄλλο κρύβεται κάποιο μυστήριον. Τὸν εἶδες τὸν Στέφανο;... Αὐτὸς σοῦ εἶπε γιὰ τὸ γεῦμα τοῦ πλοιάρχου;

— Ναι, μητέρα... Ὁ ἴδιος μοῦ μίλησε σχετικῶς.

— Εἰσάστε μόνον;

— Ὁχι.

— Τότε θὰ νόμισε ὅτι ἔπρεπε νὰ σοῦ πῇ ψέματα;

— Καὶ ποῖα ἡ ἀνάγκη;

— Ἀ! παιδί μου, τί τὰ θέλεις; Ὅταν θρίσκει κανεὶς στὴ θέσι του, εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ λῇ τὴν ἀλήθεια.

Ἡ Μαργαρίτα κοκκίνισε κι' ἔμεινε ἀσπληή. Ἡ κυρία ντ' Ἀρζάκ πάλι κατάλαβε σιγά-σιγά τὴν εἰρήνην καὶ νόμισε πὼς εἶχε φτάσει πειὰ ἡ στιγμή γιὰ νὰ ἀρχίσῃ νὰ μιλήσῃ.

Καὶ τὴν ἀνοήτως δὲν ἔλεγον εἰς ἄραρ του!... Τόσο πού ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀρχίσῃ πειὰ νὰ διασκεδάσῃ μ' αὐτὸ τὸ κουτομηνολόγιον.

— Ἐσὺ, Μαργαρίτα, τὴ ρώτησε σὲ κάποια στιγμή ἡ κ. ντ' Ἐστινὺ, μένεις οὐδετέρως;... Πρέπει νὰ μᾶς πῇς ἀντὶ τῆς στερῆς σ' αὐτὰ πού λέγονται ἐναντίον τοῦ κ. ντ' Ἀρζάκ;

— Ἐγὼ νομίζω, εἶπε ἡ Μαργαρίτα συγκεντρώνοντας ὅλο τὸ θάρρος της γιὰ νὰ νικήσῃ καὶ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ της, νομίζω ὅτι ὁ κ. ντ' Ἀρζάκ εἶνε ἓνας ἄνθρωπος και ἐξαχρηστὸς ἄνθρωπος, κι' αὐτὸ φτάνει γιὰ νὰ ἐξηγηθῶν ὅλες ἡ ἐναντίον του συκοφαντίες.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἐτρεμε καὶ δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῇ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΕΝΟΣ ΠΡΟΒΗΓΚΙΑΝΟΥ ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΥ ΜΕ ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

‘Η ζωή του Πιέρ Βιντάλ, ‘Η εξωφρενικές τρέλλες του. ‘Ερωτευμένος μ’ όλες τις γυναίκες της ύψηλίου. Στην Κύπρο. ‘Ο γάμος του και το ρεζιλίκι του. Ξύλο και τῶν γονέων. ‘Ο θάνατός του.

Ο Πιέρ Βιντάλ παρέμεινε στην ‘Ιστορία όχι μονάχα ως ένας από τους καλύτερους Προβηγκιανούς τροβαδούρους του ΙΒ’ αιώνας, αλλά και ως ένας από τους πιο ανισορρόπους Ιππότες της εποχής του, πραγματικώς πρόδρομος του Δόν Κιχώτη. ‘Ο ποιητής αυτός αντιπροσωπεύει ένα παράξενο κράμα ευφυΐας και άνοησίας, σοφίας και επιπολαιότητας, λεπτών τρόπων και ματαιοδόξου κομπορημοσύνης. Τοῦ αείζαν και τὸ... ξύλο πού ἔφαγε κατ’ ἐπαναλήψιν και τὰ ἐγκώμια πού του ἀπένειμαν οἱ σύγχρονοί του μετὰ τὸν θάνατό του. ‘Μάλιστα, πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι ὁ αὐλικὸς αὐτὸς γελωτοποιός, παρ’ ὅλες τὶς τρέλλες του, δικαιούται μιάς τιμητικής θέσεως σὲ πᾶνθεο τῶν μεγάλων ἐραστῶν.

‘Ο Βιντάλ γεννήθηκε στὴν ‘Ιουλούζη, ἀπὸ μιά ταπεινὴ οἰκογένεια. ‘Ο ἀφέντης ὅμως τοῦ πατέρα του μάντευσε τὶς μεγάλες του πνευματικὲς ἱκανότητες καὶ τὸν ἐκπαίδεψε μὲ δικὰ του ἑξοδὰ. Το ποιητικὸ ταλέντο τοῦ Βιντάλ ἐξεδηλώθη ἀπὸ νωρίς. Σὲ ἡλικία εἰκοσι ἐτῶν, ὁ τροβαδούρος αὐτὸς μπορούσε νὰ εἶνε περφηανὸς γιὰ τὶς ἀμέτρητες ἐρωτικὲς ἐπιτυχίες του, τὶς ὁποῖες χρωστοῦσε κυρίως στὰ περιπαθὴ τραγούδια του καὶ στὴν γλυκεῖα φωνή του. Καμμιὰ γυναίκα δὲν μπορούσε νὰ τὸν ἀκούσει χωρὶς νὰ συγκινηθῇ. Το ἀτύχημα, ὅμως, γιὰ τὸν Βιντάλ ἦταν πὺ δὲν ἤξερε νὰ συγκράτησῃ τὴ γλώσσα του. Εἶχε τὴν μανία νὰ ἀφηγῆται στὸν πρῶτο τυχόντα τὶς ἐρωτικὲς του περιπέτειες, ἀδιαφορώντας ἀν κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπο ἐξέθετε γυναῖκες ἐκ τῶν ὁποίων ἡ περισσότερες ἦσαν παντρεμένες. Μιά μέρα, ὅμως, τιμωρήθηκε αὐστηρὰ γιὰ τὴν ἀθυροστομία του: ‘Ενας ἀπὸ τοὺς ἀπαιτηθέντας συζύγους, παραφύλαξε τὸν τροβαδούρο σ’ ἕναν ἐρημικὸ δρόμο καί... τοῦ τρύπησε τὴ γλώσσα μὲ μιά βελόνα, γιὰ νὰ τὸν μάθῃ νὰ μὴν ἐκθέτῃ τὴν ὑπόληψι τῆς γυναίκας του. ‘Ο Βιντάλ κατέφυγε τότε στὸν πύργο τοῦ ἱππότη ‘Υγκ ντέ Μπῶ, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε καὶ προστάτευε τοὺς ποιητὰς καὶ ὁ ὁποῖος περιποιήθηκε τὸν φιλοξενούμενόν του τόσο καλὰ, ὥστε τὸν γιάτρεψε τελείως μέσα σὲ λίγες μέρες.

Στὸν πύργο τοῦ ‘Υγκ, ὁ Βιντάλ ἐγνώρισε τὸν Μπαρράλ, ἀρχὸντα τῆς Μασσαλίας καὶ τὴν σύζυγό του ‘Αζελαΐδα, ξακουστὴ σ’ ὅλη τὴν περιφέρεια γιὰ τὴν ὁμορφιά της καὶ τὴν ἐξυπνάδα της. Εἶχε δηλαδὴ ὁ,τι ἐχρειάζετο γιὰ ν’ ἀνάψῃ ἐρωτικὴ πυρκαϊὰ στὰ στήθη τοῦ τροβαδούρου. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ Βιντάλ ἐφάντασθῃ στὴν ἀρχὴ ὅτι δὲν θὰ ἐδυσκολευέτο διόλου νὰ κατακτήσῃ τὴν ὡραία ‘Αζελαΐδα. ‘Ο Μπαρράλ, ὁποῖος ἀγαποῦσε τοὺς ποιητὰς, τὸν προσκάλεσε νὰ μείνῃ καὶ στὸν δικό του πύργο καὶ ἡ φιλάρεσκος ‘Αζελαΐς ἀφῆκε τὸν Βιντάλ νὰ ἐξυμνῇ τὰ κάλλη της γραπτῶς καὶ προφορικῶς. Συχνὰ ὁ Βιντάλ ἐμάλλωνε μὲ τὴν δέσποινα τῶν λογισμῶν του εἴτε ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα τριαντάφυλλο ἀπὸ τὸ μπουκετάκι, πὺ εἶχε πάντοτε σὲ στήθος της εἴτε ἐπειδὴ δὲν φοροῦσε τὴν μεταξωτὴ ἐσάρπα της, ὅπως ἤθελε ἐκεῖνος.

‘Ο τροβαδούρος Πῶλ Βιντάλ

(Παλὰ Γκρόβερ)

Κι’ ὁ πυρωδεσπότης, ὁ ὁποῖος ἤξερε ὅτι ὁ φιλοξενούμενός του ἐρωτοτροποῦσε μὲ τὴν γυναίκα του, ἐπενέβαινε νὰ λῶντας γιὰ νὰ τοὺς συμυθίσῃ!

Καὶ ἡ ὡραία αὐτὴ ζωὴ θὰ βαστοῦσε πολὺ καιρὸ, ἀν ἄμυαλος ποιητὴς δὲν ἔκαε μιά τρέλλα. ‘Ο Βιντάλ πίστευε μὲ τὰ σωστά του ὅτι ἡ ‘Αζελαΐς τὸν εἶχε ἀγαπήσει καὶ μιά νύχτα πὺ ὁ Μπαρράλ ἔλειπε ἀπὸ τὸν πύργο, ὑπῆλθε σὲ τὸ δωμάτιο τῆς ‘Αζελαΐδας, ἡ ὁποία κοιμόταν ἀμέριμνη. Ἐγείρε πᾶν της καὶ τὴν φίλησε. ‘Η πυρὸδεσπότησα ὑπῆλθε καὶ ὅταν τὸν εἶξε μπροστά της, ἔβαλε τὶς φωνές. Οἱ πηρέτες ξυπνήσανε κι’ ἔτρεξαν νὰ δοῦν τί συμβαίνει. ‘Ο Βιντάλ κατάλαβε τότε ὅτι τὸ καλύτερο πὺ εἶχε νὰ κάνει ἦταν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν πύργο πρὶν ἐπιστρέψῃ ὁ Μπαρράλ.

Μπήκε, λοιπὸν, σ’ ἕνα καράβι καὶ τράβηξε γιὰ τὴν Γηνοῦα. ‘Η ὑποδοχὴ, ὅμως, πὺ τὸν ἔκαναν οἱ κάτοικοι τῆς δὲν τὸν εὐχαρίστησε διόλου καί, ὑστερ’ ἀπὸ λίγες ἐξομολογήσεις, ἔφυγε γιὰ τὸ Μιλάνο. Νόμιζε ὅτι θὰ μπορούσε μὲ τὴν γλῆντια νὰ ἐξαχσῇ τὴν ὡραία ‘Αζελαΐδα, τὴν ὁποία εἶχε ἀγαπήσει μὲ τὰ σωστά του. Τοῦ κάκου ὅμως! ‘Η ἀνυστάσις της τὸν κυνηγοῦσε παντοῦ. Καί, γιὰ νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ νοῦ του τὴν γλυκεῖα μορφή της, ἡ ὁποία τοῦ εἶχε καταστήσει ἐφιάλτης, ἀποφάσισε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ‘Ιταλία καὶ νὰ πᾶ στὴν ‘Ανατολή. Το μακρινὸ αὐτὸ ταξίδι τὸν... τῶν τρέλλαν. Φανταζότανε πὺς ἦταν ἀκαταμάχητος γιὰ ὅτι καμμιὰ γυναίκα δὲν μπορούσε νὰ τοῦ ἀντιστῇ, ὅτι ἦταν γενναιότερος καὶ ἀπ’ αὐτὸν τὸν ‘Αχιλλέα. ‘Επιστολὰς στὺς φίλους του κατορθώματα φανταστικά, τὰ ὁποῖα ἔβγαζαν τολμοῦσε νὰ πᾶν αὐτὸν... ἀντιπαραστήσει ὅτι οἱ γνωστοί του, πὺ τὸν εἶχαν καταλάβει, γελῶσαν εἰς βάρος του καὶ τὴν πρῶτη ῥέουσιν στὶς χειρὲς τῶν τρέλλων, γιὰ νὰ... τὸν ἀπολαύσουν.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς περιόδου τοῦ στὴν ‘Ανατολὴν, ὁ Πιέρ Βιντάλ ἐπεσκέψθη τὴν Κύπρο. Καὶ σὲ μανιὰν καὶ αὐτὸ νησί, πὺ ἦταν νὰ φτᾶ νὰ ὑποστῇ ἕνα πάθος πὺ θὰ τὸ θυμότανε σ’ ὅλη τὴ ζωὴ.

Μιά μέρα, οἱ φίλοι του τοῦ παρουσίασαν μιά ‘Ελληνίδα—ὡραιότητα, εἶνε ἡ ἀλήθεια—λέγοντάς του πὺς ἦταν ἡ ἀγαπῶμενὴ τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου καὶ πὺς εἶχε δώσει ὡμὰτα ἐπὶ τοῦ θρόνου. ‘Ο Βιντάλ δὲν ἤθελε τίποτε περισσότερο... γιὰ νὰ πάσῃ ἀπὸ τὴν Χωρὶς νὰ φροντίσῃ νὰ ἐξέλθῃ ἀν αὐτὰ πὺ τοῦ ἐλεγαν ἀπὸ περὶ τὸν πῶς τὸν ἀγαπᾶτο. Ἐρωτεύθηκε τρέλλα τὴν ‘Ελληνίδα καὶ τὴν ἐξήγησε σὲ τὸν μο. Κι’ ἐκεῖνη ἡ πονηρὴ, δὲν σκαλεμένη καταλλήλως ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ τροβαδούρου, ἐξέχθη νὰ γίνῃ γυναίκα του.

Οἱ γάμοι τοὺς ἔγινον μὲ μὴ νάλη ποιητὴ καὶ ὑπῆρχαν ἀπὸ μορφή νά... ἐκτροχιασθῇ ἀπὸ τὸν δρόμο. Οἱ γάμοι τοὺς ἔγινον μὲ μὴ νάλη ποιητὴ καὶ ὑπῆρχαν ἀπὸ μορφή νά... ἐκτροχιασθῇ ἀπὸ τὸν δρόμο. Οἱ γάμοι τοὺς ἔγινον μὲ μὴ νάλη ποιητὴ καὶ ὑπῆρχαν ἀπὸ μορφή νά... ἐκτροχιασθῇ ἀπὸ τὸν δρόμο. Οἱ γάμοι τοὺς ἔγινον μὲ μὴ νάλη ποιητὴ καὶ ὑπῆρχαν ἀπὸ μορφή νά... ἐκτροχιασθῇ ἀπὸ τὸν δρόμο.

Γιατὶ, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Προβηγκιανὸς ποιητὴς ἐπὶ στερπε μὲ τὰ σωστά του ὅτι... αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου! ‘Εφοροῦσε αὐτὸν...

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΜΗΝ ΚΛΑΙΣ

Μὴν κλαῖς αὐτοὺς πὺ σὲ στιγμὲς χαμοῦ κι’ ἀνημπορίᾳς
‘Ανοίγουν διὰ πλάτα πανιά γι’ ἄλλη ζωὴ περίσσια.
Αὐτοὺς τοὺς κλαίει τὸ σούρουπο θλιμμένος ὁ βορρηᾶς
‘Όταν γλυστράῃ στενάζοντας μέσ’ ἀπ’ τὰ κυπαρίσσια...

Νὰ κλαῖς μονάχα πὺ ζητοῦν κι’ ὀϊμένα! δὲν μποροῦνε
Σὲ ξένου κόσμου ξωτικά ἀκρογιάλια ν’ ἀρμενίσουν,
Μόνον νὰ κλαῖς στὰ χεῖλη τοὺς πὺ πικρογέλια ἀνθοῦνε
Κι’ ὅσο κι’ ἀν θέλουν, δὲν μποροῦν ποτὲ τοὺς νὰ δακρύσουν!
Λ. Ο. Ν.

ΓΑΛΗΝΗ

Μοιαζει μαθὶ γυαλὶ ὁ γιάλῳς
καθὼς τόσο πολὺ ἀπαλὸς
τόσο στρατὸς κι’ ἀτάραχος ἀπλώνεται ὡς τὰ μακρὴ,
κι’ ὡς μπετὲ βράχος γιὰ ἀσκήμια
μητὲ νηοί, μητὲ καμμιὰ
ζαρωματιά δὲν φαίνεται ὡς τοῦ πελάου τὴν ἄκρη

Κάλμα μπουνάσα ἀπ’ τὸ πρῶτ
μητ’ ἐνὸς μπάτη μιά πνοή
μητ’ ἕνα χάιδεμα μισοῦ περαστικοῦ ζεφύρου
κοιμάται ἡ πλάση ὅλη γλυκὰ
κι’ ἀντὶ γιὰ γύρω ρυθμικά
τραγοῦδι ὡραῖο κι’ ἀργό! Παντοῦ ἡ αἰγαλιά τοῦ ἀπειροῦ.

Μακρυὰ μονάχα ἔχει φανῇ
μιά πάσσαρ μ’ ἄσπρο πανί
μόνο σημάδι μέσ’ τ’ ἄχνῳ κι’ ἀτέλειωτὸ κανάλι
πὺ μιά πρὸς ἀνοιχτὰ μεριά
τὴν πᾶν καὶ μιά πρὸς τὴ στεριά
τὰ ρέμματα τοῦ μπουγαζιοῦ τὴν ξαναφέρουν πάλι

Κι’ ἐγὼ πὺ ἀγνᾶτια τὴν θωρῶ
πόσο, μὰ πόσο λαγταρῶ
καθὼς τραντάζει μὲ τὰ μπλὲ κι’ ἄσπρα τῆς παραπέτια
νῆταν κι’ ἡ μαύρη μου καρδιά
ν’ ἀρμένιζε σὲ μιά φαριδιά
μέσα σὲ μιάν ἀπέραντη κι’ ὡραία γαλῆνη τέτοια.
Ν. ΠΡΕΤΟΥΝΤΑΡΙΟΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ!

Λάμπουν ἀπόψε τὰ ματάκια σου
σὰν ἄστρα στὸν αἰθέρα,
Παίζουν ἀπὸψε τὰ χεῖλάκια σου
σὰν ῥόδα στὸν αἰέρα.

Στὸ λῆος μ’ ἀνθῇ τὰ μαλλᾶκια σου
κι’ ἐγείρεσθ’ ἀπὸ τὸν ποδῖά μου,
Κ’ εἰπα—παρόλα μὴν ἡ ἀνάμει—
εἶνε στὴν ἀγκαλιά μου!...
Γ. Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

‘Επιλογὸς μιάς μέρας ἀσυνέκτιστης
ἡ δύσι ἔχει ξεγᾶσῃ στὰ στερά της
πρὶν τὰ διπλῶς—κατόπιν σὰν ἀνεπίσητη
χαρὰ—καὶ κάποια πνοὴ τοῦ ὁ μουκαμπᾶτης

Μὲ ροζ, ἡ αὐγὴ, λουλουδιὰ πρῶτη πρόβαλε
ὀλόχαρ’ πὺ ἀργὰ ὁ μεσημέριότης
μ’ ὀλόφλογα, ἀνοιχτὰ ἀλικά γαρφαλά,
καρφώθηκε στὴ φλογερὴ καρδιά της

Κι’ ἐπιλογὸς τῆς μέρας τῆς ἀξέχαστης,
σκιές, ἀλῆες μορφές, μέσ’ στὰ ὄνειρά της!
ἡ θύμης γαλάζιες πεταλούδισαν
στ’ ἀστρόφωτο νὰ πνέξουν τὰ δεινὰ της.
ΠΑΟΛΑ ΣΕΤΣΙ

κρατορικὴ χλαμύδα, παράγγειλε νὰ τοῦ φτιάξουν ἕνα θρόνο καί, ὅταν ἔθγαινε περιπατο, ἔβαζε πληρωμένους κὴ ὑπὲς νὰ εἰδοποιῶν τὸν κόσμο νὰ παραμερήσῃ γιὰ νὰ περᾶσῃ ὁ αὐτοκράτωρ!... Μὲ δυὸ λόγια, οἱ κάτοικοι τῆς Κύπρου βρῆκανε πρῶτης τάξεως θέμα διασκεδάσεως!...

Σίγα-σιγα, ὅμως, ὁ Βιντάλ ἄρχισε νὰ νοσταλγῇ τὴν πατρίδα του. Καὶ μιά μέρα ἔφυγε εφηνικά γιὰ τὴν Προβηγκία, ἀφήνοντας στὴν Κύπρο τὴν σύζυγό του καί... αὐτοκράτεια τοῦ Βυζαντίου. Καὶ ἀπὸ τότε δὲν ξανάγινε λόγος γιὰ τὴν ‘Ελληνίδα αὐτὴ, τῆς ὁποίας οὔτε τὸ ὄνομα δὲν ἀκούσθη...

‘Ο Βιντάλ, ὅμως, δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους πὺ ἐποφελούντο ἀπὸ τὴν πείρα στὴ ζωὴ. Μόλις ἐξαμῆρσε στὴν πατρίδα του, ἄρχισε καὶ πάλι τὶς παλιές του ἐρωτικὲς τρέλλες. Κανένα πάθημα δὲν μπορούσε νὰ κλῇ τὸν ἀνθρώπο αὐτὸν νὰ λογιευθῇ. Λημονώντας τὴν περιπέτεια τοῦ μὲ τὴν ‘Αζελαΐδα, ἄρχισε καὶ πάλι νὰ τὴν παρορκεῖ καὶ νὰ τῆς στέλνῃ ἐρωτικὰ τραγούδια, πολλὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα θεωροῦνται πραγματικὰ ἀριστουργήματα. Κ’ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι καὶ ὁ Μπαρράλ, πὺ δὲν εἶχε πάρει ποτὲ στὰ σοβαρὰ τὸν ἐξηγμένο ποιητὴ, τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἐρωτοτροπῇ μὲ τὴν γυναίκα του, βέβαιος γιὰ τὴν τιμιότητα τῆς ‘Αζελαΐδας.

Μιά μέρα, πῆθανε ὁ ἐξηγμένος τοῦ τροβαδούρου, ὁ κόμης τῆς ‘Ιουλούζης. ‘Ο Πιέρ Βιντάλ, τότε, γιὰ ν’ ἀποδείξῃ τὴν λύπη του, ἄφησε νὰ μεγαλώσουν τὰ γένεια του καὶ τὰ νύχια του, διέταξε τοὺς ὑπηρέτες του νὰ ἐυρίσουν τὸ κεφάλαι τοὺς καὶ νὰ κόψουν τ’ αὐτὰ καὶ τὴν οὐρὰ τῶν ὀλόγων του. Καὶ ἐχρειάσθη νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν Προβηγκίαν ὁ ‘Αλφόνσος Β’, βασιλεὺς τῆς ‘Αργωνίας, γιὰ νὰ ἐπιβῇ στὸν ποιητὴ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἐξωφρενικὸ αὐτὸ πένθος.

Στὸ μεταξύ ἡ ‘Αζελαΐς, μὴ μπορώντας πειὰ νὰ ὑποφέρῃ ὅλο τις ἐκκεντρικότητες καὶ τὶς ἐρωτικὲς ἐπιθέσεις τοῦ τροβαδούρου, τὸν διέταξε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν τόπο τῆς. ‘Ο τροβαδούρος μὰς ἄρχισε τότε νὰ περιφέρεται ἐδῶ κι’ ἐκεῖ στὴν μεσημβρινὴ Γαλλία, σ’ ἀναζητῆσαι καινούργιων περιπετειῶν. Στὴν Καρκασσὸν γνωρίστηκε μὲ μιά ὡραία, πῆσποινα, τὴν Στεφανίαν ντέ Πενωτιέ, ἡ ὁποία ἔφερε, ἄγνωστο γιὰτὶ, καὶ τὸ ὄνομα Λύκαινα. ‘Ο Βιντάλ τὴν ἐρωτεύθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πὺ τὴν εἶδε καί, γιὰ νὰ τῆς γίνῃ ἀρεστός, προσέθεσε ἕνα λύκο σὲ τὸ οἰκόσημό του καὶ κυκλοφοροῦσε μ’ ἕνα τομάρι λύκου στὶς πλάτες!... Οἱ γειτονικοὶ τῆς περιφέρειας, οἱ ὁποῖοι δὲν συμπαθοῦσαν διόλου τὸν ἐρωτὺλο ποιητὴ, ἀπεφάσισαν νὰ τοῦ παίξουν ἕνα ἄσχημο παιγνίδι: τὸν παραφύλαξαν μιά νύχτα σ’ ἕνα σκοτεινὸ δρόμο, προσποιήθηκαν ὅτι τὸν ἐξέλαθαν γιὰ πραγματικὸ λύκο καὶ ἔβαλαν τὰ σκυλιὰ τοὺς νὰ χυμῇσουν καταπάνω του! Καὶ σὰν νὰ μὴ τοῦ ἔφθανε ἡ ἐπιθεσις τῶν ἐξαναμμένων σκυλιῶν, ὁ ἀτυχὴς ποιητὴς ἐδέχθη κι’ ἕνα ἄνθριο ἐλακόχημα ἐκ μέρους τῶν χωρικῶν. Καὶ χρειάστηκε νὰ πεθάνῃ σὲ κρεβάτι δυὸ μῆνες γιὰ νὰ κλείσουν ἡ πληγές του!...

Αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία περιπέτεια τοῦ Βιντάλ. ‘Υστερ’ ἀπὸ τὸ πάθημα τοῦ αὐτοῦ, ὁ τροβαδούρος μὰς συνετίσθη. ‘Επαψε πειὰ νὰ ἐνοχλῇ τὶς γυναῖκες. ‘Απεσύρθη στὴν αὐλὴ τοῦ ‘Αλφόνσου Β’, βασιλέως τῆς ‘Αργωνίας, κι’ ἐκεῖ πῆθανε, σὲ βαθὺ γῆρας, στὰ 1200, ὁ φαντασιακὸς ποιητὴς, ὁ ὁποῖος πίστεψε κάποτε μὲ τὰ σωστά του ὅτι ἦταν αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου!...

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΚΑ

ΤΙ ΦΑΝΕΡΩΝΟΥΝ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Τὰ μεγάλὰ καὶ ἀμυγδαλωτὰ μάτια προδίδουν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐξοχο πνεῦμα καὶ ἀγαθὸ χαρακτήρα.

Τὰ μικρὰ, ζωηρὰ καὶ λάμποντα μάτια φανερώνουν πνεῦμα μα ζωηρὸ καὶ χαρακτήρα ἐπιπόλαιο καὶ πεισματάρη.

Τὰ μεγάλὰ στρογγυλὰ μάτια μαρτυροῦν μέτρια πνεῦμα καὶ φιληδονὴν ἰδιοσυγκρασίαν.

Τὰ γυλανά μάτια μαρτυροῦν συμπαιθητικὴ ψυχὴ καὶ ἔμψωτο χαρακτήρα.

Τὰ μαύρα καὶ λαμπερὰ μάτια φανερώνουν ζωηρὴ φαντασία καὶ μεγάλῃ δραστηριότητα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Το κεφάλι ένος ανθρώπου

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Στις δώδεκα και πέντε, ένα ταξί φάνηκε να προχωρή κατὰ μήκος του δρόμου και σε λίγο στάθηκε μπροστά στη «Σιτανγκέτ».

Μιά γυναίκα κατέβηκε απ' αυτό, η οποία, έπειτα από ένα σύντομο διαταγμό, προχώρησε γρήγορα-γρήγορα και μπήκε μέσα στο πανδοχείο.

Τη στιγμή εκείνη, τα μάτια του Ράντεκ, που έλαμπαν από σαρκασμό, αναζητήσαν τα μάτια του Μαιγκρέ...

Η λάμπα του πανδοχείου φώτιζε τη γυναίκα. Φορούσε μαντώ μαύρο με πλατύ γιακά από γούνα σκοτεινόχρωμη.

Ήταν η «Ελλην Γκρόσμπυ, η χήρα του Ουίλλιαμ».

Προχώρησε κατευθείαν προς τον πάγκο κι άρχισε να μιλά με σιγανή φωνή στον καταστηματούχο.

Οι «Αραβες διέκοψαν το παιχνίδι τους για να την κυττάσουν.

Ο Μαιγκρέ, από κεί που θρискόντουσαν στο δρόμο, μπορούσε να παρακολουθήσει, τι γινόταν μέσα στη «Σιτανγκέτ».

Μα δεν μπορούσε να ακούσει τί έλεγαν ο καταστηματούχος κ' η «Αμερικανίδα». Πάντως, η δεύτερη μιλούσε με κάποια στενοχώρια κι ο πρώτος την άκουγε ξαφνιασμένος.

Σε λίγο, είδε τον καταστηματούχο να διευθύνεται προς τη σκάλα που άρχιζε πίσω από τον πάγκο του και την κ. Γκρόσμπυ να τον ακολουθεί.

Ανέβηκαν κ' οι δυο στο περσικό από μερικές στιγμές, ένα παράθυρο φωτίστηκε.

Ήταν το παράθυρο της κάμαρης όπου είχε κοιμηθεί ο «Ιωσήφ Έρτεν».

Κατά τη διάρκεια της σύντομης παραμονής του στη «Σιτανγκέτ».

Όταν ο καταστηματούχος ξανακατέβηκε στη σκάλα, ήτανε μόνος. Η κ. Γκρόσμπυ είχε μείνει απάνω.

Οι «Αραβες που έπαιζαν, φώναξαν κοντά τους τον ξενοδόχο κι από την έκφρασή τους φαινόταν πως τον ρωτούσαν με περιέργεια: «Τι θέλει η κυρία αυτή που φαίνεται σαν μεγάλη αριστοκράτισσα;... Τι πήγε να κάνει επάνω;... Ο ξενοδόχος πάλι φρινόταν σαν να τους άπαντούσε: «Δεν ξέρω τίποτε... Μά τι μάς νοιάζει;»

Το φωτισμένο παράθυρο του πρώτου πατώματος δεν είχε παντζούρια κ' η κουρτίνας του ήταν πολύ λεπτές. Έτσι μπορούσε κανείς, χωρίς δυσκολία, να παρακολουθήσει απ' έξω — από τη θέσι όπου θρискόντουσαν ο Μαιγκρέ κ' ο Ράντεκ — τι έκανε εκεί επάνω η «Αμερικανίδα».

Θέλετε να σιγαρέτο, επιθεωρητά; ρώτησε ο Ράντεκ τον Μαιγκρέ.

Μά εκείνος δεν απάντησε.

Η «Ελλην Γκρόσμπυ» βγήκε σχεδόν τρέχοντας

Η «Ελλην Γκρόσμπυ» βγήκε σχεδόν τρέχοντας

Την ίδια στιγμή, η κ. Γκρόσμπυ έπαιξε στο φωτισμένο δωμάτιο του πανδοχείου φάνηκε να πλησιάζει στο κρεβάτι και να τραβάει τα σκεπάσματα και τα σεντόνια.

Την είδαν κατόπιν να σηκώνει ένα πράγμα ογκώδες και βαρύ — το στρώμα του κρεβατιού χωρίς άλλο — και κάτι να κάνει μ' αυτό. Ήταν ο Ράντεκ.

Ο Μαιγκρέ δεν απάντησε πάλι κι ο Ράντεκ πέταξε κατ' ουσίαν τα νύχια του το σιγαρόχαρτο.

Σας είπα εκατό φορές ότι δεν θα καταλάθετε ποτέ τίποτα... είπε πάλι σε λίγο ο Ράντεκ. Σας ξαναλέω ότι...

Ο αστυνομικός του γύρισε την πλάτη του κι απομακρύνθηκε...

Σχεδόν μιά ώρα πέρασε έτσι... Όλα γύρω ήταν σιωπηλά. Δεν φαινόταν πια πίσω από τα παράθυρα της θύλας ούτε η τρεμάμενη λάμπα του σπέρτου.

Ο ασφάρ της κ. Γκρόσμπυ, ανησυχώντας είχε κατέβει απ' τη θέσι του και προχώρησε ως την καγκελάτορα της θύλας.

Ύποθετε, επιθεωρητά, είπε ο Ράντεκ πλησιάζοντας πάλι το Μαιγκρέ, ότι εκτός από την κ. Γκρόσμπυ, υπάρχει και κάποιος άλλος μέσα στη θύλα...

Μά ο Μαιγκρέ τον κύτταζε στα μάτια έτσι, ώστε ο τελευταίος αναγκάστηκε να σωπάσει...

Όταν, λίγες στιγμές αργότερα, η «Ελλην Γκρόσμπυ» βγήκε σχεδόν τρέχοντας από τη θύλα και εξαφανίστηκε στο αυτοκίνητό της, κρατούσε κάτι στο χέρι, ένα πράγμα μακρής τριαντα περιπου πόλων, πολύμμο σε άσπρο χαρτί ή πανί.

Δεν έχετε την περιέργεια να μάθετε τί πράγμα είναι αυτό; είπε ο Ράντεκ.

Μπα, καθόλου, έκανε άτακτα ο Μαιγκρέ.

Το ταξί της κ. Γκρόσμπυ απομακρυνόταν έντονα μεταξυ γρήγορα προς το Παρίσι. Ο Μαιγκρέ δεν έβλεπε καμιά διάθεσι να το ακολουθήσει...

Ο Ράντεκ φαινόταν τώρα πολύ νευρικός. Τά χείλη του τάρταξε ένα ελαφρό τρεμούλιασμα...

Θέλετε να μπορούμε κι' εμείς τώρα μέσα στη θύλα; είπε ξανά ο Μαιγκρέ.

Μά... πήγε να πη ο Ράντεκ...

Διότασε όμως να συμπληρώσει τη φράσι του. Είχε το ύφος ανθρώπου που κατέστρωσε ένα σχέδιο και που ένα απροσποτό εμπόδιο του τ'αλάσσε έλα...

Ο Μαιγκρέ ακούμπησε θραερά το χέρι του επάνω στον ώμο του και του ξανάπτε:

Οι δυο μας τώρα θα τα καταλάβουμε όλα, δεν είναι έτσι;

Ο Ράντεκ γέλασε, μά γέλασε άσχημα.

Διόταξε; έκανε ο αστυνομικός. Φοβάστε μήπως, όπως λέγατε πρό όλίγου, θρεθούμε μπρός σε κανένα καινούργιο πτώμα;... Μπα... Ποιός μπορεί νάχη πεθάνει;... Η κ. Χέντερσον πέθανε και θάφτηκε... Η κομάριερά της πέθανε και θάφτηκε... Ο Γκρόσμπυ πέθανε και θάφτηκε... Η γυναίκα που μόλις βγήκε πρό όλίγου από τη θύλα δολοφάντη... Κι'

Μέσα δεν άναψε κανένα φως. Τό μόνο ίχνος ζωής που φαινόταν απ' έξω, ήταν μια μικρή λάμψη που άναβε κάθε τόσο μες στη θύλα και μπόιζε μες στα σκεπάσματα, πράγμα που έδειχνε ότι η κ. Γκρόσμπυ άναβε σπέρτα.

Η νύχτα ήταν δραστήρια και τούς γλόμπους των ηλεκτρικών του δρόμου τους θόλωνε μιά όγρη καταχνιά.

Τα ταξί του Μαιγκρέ και του Ράντεκ είχαν σταθή σ' άποτασι διακοσίαν μέτρων απ' τη θύλα.

Ο αστυνομικός είχε βγή από το άμάξι του, έκοβε θόλτες με τα χέρια του χωμένα μέσα στις τσέπες και καπνίζοντας την πίπα του.

Σε κάποια στιγμή, ο Ράντεκ τον πλησίασε και του είπε: — Έ, λοιπόν, δεν θα πάτε να δητε τί γίνεται μέσα;...

Ο αστυνομικός δεν απάντησε κι' εξακολούθησε το μονότονο περιπάτο του.

Δεν κάνετε ίσως καλά, επιθεωρητά... ξανάπε ο Ράντεκ. Υποθέτε ότι σε λίγο η αύριο ξαναθρίσκει μέσα στη θύλα ένα καινούργιο πτώμα...

Ο Μαιγκρέ δεν απάντησε πάλι κι' ο Ράντεκ πέταξε κατ' ουσίαν τα νύχια του το σιγαρόχαρτο.

Σας είπα εκατό φορές ότι δεν θα καταλάθετε ποτέ τίποτα... είπε πάλι σε λίγο ο Ράντεκ. Σας ξαναλέω ότι...

Ο αστυνομικός του γύρισε την πλάτη του κι' απομακρύνθηκε...

Σχεδόν μιά ώρα πέρασε έτσι... Όλα γύρω ήταν σιωπηλά. Δεν φαινόταν πια πίσω από τα παράθυρα της θύλας ούτε η τρεμάμενη λάμπα του σπέρτου.

Ο ασφάρ της κ. Γκρόσμπυ, ανησυχώντας είχε κατέβει απ' τη θέσι του και προχώρησε ως την καγκελάτορα της θύλας.

Ύποθετε, επιθεωρητά, είπε ο Ράντεκ πλησιάζοντας πάλι το Μαιγκρέ, ότι εκτός από την κ. Γκρόσμπυ, υπάρχει και κάποιος άλλος μέσα στη θύλα...

Μά ο Μαιγκρέ τον κύτταζε στα μάτια έτσι, ώστε ο τελευταίος αναγκάστηκε να σωπάσει...

Όταν, λίγες στιγμές αργότερα, η «Ελλην Γκρόσμπυ» βγήκε σχεδόν τρέχοντας από τη θύλα και εξαφανίστηκε στο αυτοκίνητό της, κρατούσε κάτι στο χέρι, ένα πράγμα μακρής τριαντα περιπου πόλων, πολύμμο σε άσπρο χαρτί ή πανί.

Δεν έχετε την περιέργεια να μάθετε τί πράγμα είναι αυτό; είπε ο Ράντεκ.

Μπα, καθόλου, έκανε άτακτα ο Μαιγκρέ.

Το ταξί της κ. Γκρόσμπυ απομακρυνόταν έντονα μεταξυ γρήγορα προς το Παρίσι. Ο Μαιγκρέ δεν έβλεπε καμιά διάθεσι να το ακολουθήσει...

Ο Ράντεκ φαινόταν τώρα πολύ νευρικός. Τά χείλη του τάρταξε ένα ελαφρό τρεμούλιασμα...

Θέλετε να μπορούμε κι' εμείς τώρα μέσα στη θύλα; είπε ξανά ο Μαιγκρέ.

Μά... πήγε να πη ο Ράντεκ...

Διότασε όμως να συμπληρώσει τη φράσι του. Είχε το ύφος ανθρώπου που κατέστρωσε ένα σχέδιο και που ένα απροσποτό εμπόδιο του τ'αλάσσε έλα...

Ο Μαιγκρέ ακούμπησε θραερά το χέρι του επάνω στον ώμο του και του ξανάπτε:

Οι δυο μας τώρα θα τα καταλάβουμε όλα, δεν είναι έτσι;

Ο Ράντεκ γέλασε, μά γέλασε άσχημα.

Διόταξε; έκανε ο αστυνομικός. Φοβάστε μήπως, όπως λέγατε πρό όλίγου, θρεθούμε μπρός σε κανένα καινούργιο πτώμα;... Μπα... Ποιός μπορεί νάχη πεθάνει;... Η κ. Χέντερσον πέθανε και θάφτηκε... Η κομάριερά της πέθανε και θάφτηκε... Ο Γκρόσμπυ πέθανε και θάφτηκε... Η γυναίκα που μόλις βγήκε πρό όλίγου από τη θύλα δολοφάντη... Κι'

Μιά νέα με ξανθά μαλλιά βγήκε από τη ντουλάπα

Ο «Ιωσήφ Έρτεν» βρίσκεται εν άσφαλεία στο νοσοκομείο των φυλακών Σαντέ... Ποιός μένει ακόμα;... Η «Εντα Ράιχ-συμπεργκ... Μά τί θάρχόταν να κάνει αυτή εδώ;...

— Σας ακολουθώ! μούγκρισε ο Ράντεκ.

— Τότε, θ' αρχίσουμε από την αρχή. Για να μπούμε μέσα στη θύλα χρειάζεται κλειδί...

Μά αυτό που έβγαλε ο αστυνομικός από την τσέπη του δεν ήταν ένα κλειδί. Ήταν ένα μικρό καρτονένιο κουτί, δεμένο με σπάγγο, που έκανε αρκετή ώρα να το ανοίξει κι' απ' το όποιο έβγαλε επιτέλους ένα κλειδί.

— Νά, είπε. Δεν μάς μένει παρά να μπούμε σαν στο σπίτι μας, αφού δεν είναι κανείς μέσα... Ναι, δεν είναι κανείς μέσα στο σπίτι, δεν είν' έτσι;

Μιά παράδοξη μεταβολή είχε γίνει τώρα... Ο Ράντεκ δεν κύτταζε πια τον αστυνομικό με ειρωνεία, μά με μιά άησυχία, που ήταν ανίκανος να την κρύψει.

Σε τί ώφειλετο τάχα αυτό;

— Έχετε την καλωσύνη να βάλετε αυτό το κουτί στην τσέπη σας; του είπε ο αστυνομικός. Μπορεί να μάς χρειαστεί σε λίγο...

Όταν μπήκαν μέσα, ο αστυνομικός άναψε το ηλεκτρικό, χτύπησε την πίπα του στο τακούλι του για να φύγει ο καμένος καπνός και τη γέμισε πάλι.

— Άς άνεθώμε... είπε. Ο δολοφόνος της κ. Χέντερσον μπήκε μέσα σ' αυτό το σπίτι με την ίδια ευκολία όπως και μεις... Δεν θρискόντουσαν εδώ παρά δυο γυναίκες που κοιμόντουσαν... Ούτε σκυλί δεν υπήρχε!... Ούτε θυρωρός!... Κι' επι πλέον τά χαλιά που είναι στρωμένα παντού, έπνιγαν το θόρυβο των θημάτων του... Έμπρός!

Ο αστυνομικός δεν λάβαινε καν τον κόπο να κυττάξει τον Τσέχο.

Είχατε δικήν πρό όλίγου, Ράντεκ, του ξανάπε. Θα ήταν μιά δυσάρεστη έκπληξη για μένα αν θρискάμε ένα ακόμα πτώμα... Ξέρετε εκ φήμης τον ανακριτή Κομελιώ;... Τά έχει ήδη μαζί μου γιατί δεν μπορούσα να εμπόσω την αστυνομία του Γκρόσμπυ, που έγινε σχεδόν μπροστά μου...

Με κατηγορεί ότι είμαι ανίκανος να διαφωτίσω αυτό το δρώμα... Φαντασθήτε λοιπόν την όργη που αν έχω γίνει τώρα εδώ ένας καινούργιος φόνος... Πώς θα δικαιολογηθώ;... Τι θα έλεγε ο Τσέχος;... Όσο για σας, είνε αδύνατον να σας κατηγορήσω, αφού όλη αυτή την ώρα δεν μ' άφησατε ούτε θήμα...

Στ' αλήθεια, θα ήταν δύσκολο να μη κανείς ποιός από τους δυο μας εδώ και τρεις μέρες παρακολουθεί τον άλλο...

Ο Μαιγκρέ φαινόταν σαν να μιλούσε μόνος του. Είχαν ανέβη στο επάνω πάτωμα κι' ο αστυνομικός, αφού διάσχισε το μπουντουάρ, μπήκε στην κάμαρη, όπου είχε δολοφονηθεί η κ. Χέντερσον.

— Έμπάτε και σεις, Ράντεκ!... φώναξε στον σύντροφό του. Ύποθέτω πως δεν θα σας τράβηξε η ιδέα ότι δυο γυναίκες δολοφονήθηκαν σ' αυτό το δωμάτιο;... Άκούστε μιά λεπτομέρεια του εγκλήματος, που δεν την ξέρετε ίσως... Δεν θρέθηκε πουθενά το μαχαίρι του δολοφόνου... Υπέθεσαν ότι ο Έρτεν, φεύγοντας, το πέταξε από Σηκουάνα.

Ο Μαιγκρέ κάθισε στην άκρη του κρεβατιού, στην ίδια θέσι όπου είχε θρεθί το πτώμα της κ. Χέντερσον, κι' εξακολούθησε:

— Θέλετε την ιδέα μου;... Έ, λοιπόν, ο δολοφόνος έκρυψε το μαχαίρι μέσα στο σπίτι... Μά το έκρυψε τόσο καλά,

ώστε δεν τὸ θρήκαμε... Ἀλήθεια, εἶδατε τί σχῆμα εἶχε τὸ δεματάκι πού κρατοῦσε ἡ κ. Γκρόσμπυ, φεύγοντας ἀπὸ δῶ... Τριάντα πόντους μάκρος. Τρεῖς-τέσσερες πόντους πλάτος... Τὶς ἴδιες δηλαδὴ διαστάσεις πού ἔχει ἕνα καλὸ μαχαίρι... Ἔχετε δίκιο, Ράντεκ, εἶνε μιά ἱστορία πολὺ μπερδεμένη... Μὰ... τί εἶν' αὐτά;...

Κι' ἔκουφε πρὸς τὸ παρκέτο, ὅπου διακρινόντουσαν καθαρὰ ἰχνη θημάτων. Ξεχώριζε καθαρὰ τὸ ἰχνος λεπτῶν γυναικείων τακονιδίων.

— Ἔχετε καλὰ μάτια;... ἐξακολούθησε ὁ Μαιγκρέ. Λοιπόν, βοηθήστε με καὶ προσπαθήστε νὰ παρακολουθήσουμε τ' ἀποτυπώματα... Ποιὸς ξέρει, μπορούμε ν' ἀνακαλύψουμε ἔτσι τὴν ἡρθε νὰ κάνῃ ἐδῶ ἡ κ. Γκρόσμπυ.

Ὁ Ράντεκ δίστασε, κύτταξε τὸ Μαιγκρέ μὲ προσοχή, σάν ἄνθρωπος πού ἀναρωτιέται τί ρόλος εἶν' αὐτὸς πού τὸν ἐπιβάλλουν νὰ παίξῃ. Μὰ δὲν μπορούσε νὰ διαβάσῃ τίποτε στὸ πρόσωπο τοῦ ἀστυνομικοῦ.

— Τὰ ἰχνη μᾶς ὁδηγοῦν μέσα στὴν κάμαρη τοῦ ἄλλου θύματος, τῆς καμαριέρας τῆς κ. Χέντερσον, δὲν εἶν' ἔτσι;... Ἔπειτα;... Σκύψτε λίγο, φίλε... Δὲν ζυγίζετε ἀκόμα ἐσεῖς ἕκατὸ κιλά σάν ἐμένα;... Ἐ;... Τὰ θήματα σταματοῦν μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ ντουλάπα!... Εἶνε τάχα κλειδωμένη;... Ὁχι!... Περιμένετε... Μὴν τὴν ἀνοίγετε!... Μιλοῦσατε πρὸ ὀλίγου γιὰ ἕνα καινούργιο πτώμα. Ἄν ὑπῆρχε τὸ πτώμα αὐτὸ μέσα σὲ τούτῃ τὴ ντουλάπα;...

Ὁ Ράντεκ ἄναψε ἕνα σιγαρέτο. Μὰ τὰ δάχτυλά του ἔτρεμαν. — Λοιπόν; Πρέπει ν' ἀνοίξουμε τὴ ντουλάπα;... Τί λέτε, φίλε μου;... Καί, καθώς μιλοῦσε, ὁ ἀστυνομικὸς διώρωνε τὴ γραβάτα του μπροστὰ σ' ἕναν καθρέφτη, χωρὶς ὥστόσο ν' ἀφήνῃ ἀπὸ τὰ μάτια του τὸ σύντροφό του.

— Λοιπόν; Ξαναεἶπε. Καὶ ἀνοίξε τὴ ντουλάπα. — Νὰ τὸ πτώμα! φώναξε. Ὁ Ράντεκ τραβήχθηκε πίσω τρία θήματα. Καὶ κύτταξε μὲ κατὰπληξι μιά νέα κόρη μὲ ξανθὰ μαλλιά, πού θύγε ἀπ' τὴ ντουλάπα, λίγο ἀδέξια, μὰ καθόλου τρομαγμένη.

Ἦταν ἡ Ἔντα Ράιχσπεργκ, ἡ φίλη τῆς κ. Γκρόσμπυ. Κύτταξε διαδοχικὰ τὸ Μαιγκρέ καὶ τὸν Ράντεκ, σάν νὰ περίμενε ἀπ' αὐτοὺς μιά ἐξήγησι. Δὲν φαίνονταν καθόλου ταραγμένη. Εἶχε μένο τὴ στενοχώρια τοῦ ἀνθρώπου πού παίζει ἕνα ρόλο, σὸν ὅποιο δὲν ἔχει συνήθει.

Ὁ Μαιγκρέ, χωρὶς ν' ἄσχοι-θῇ καθόλου μαζὺ τῆς, εἶχε στραφῇ πρὸς τὸν Ράντεκ, ὁ ὁποῖος τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ψυχραιμία του.

— Λοιπόν, τί λέτε; τὸν ρώτησε. Περιμέναμε νὰ θροῦμε ἕνα πτώμα — ἡ μάλλον μοῦ εἶχατε ἐμπνεῦσει τὴν ἰδέα ὅτι θὰ εὑρίσκα ἕνα πτώμα — καὶ νὰ πού θρήκαμε μιά γοητευτικὴ νέα ὀλοζώντανη...

Ἡ Ἔντα Ράιχσπεργκ εἶχε γυρίσει κι' αὐτὴ πρὸς τὸν Τσέχο.

— Ἐ, λοιπόν, Ράντεκ... Ξαναεἶπε ὁ Μαιγκρέ εἰρωνικά. Σιωπὴ ἕκ μέρους τοῦ Τσέχου.

— Λοιπόν νομίζετε ἀκόμα ὅτι δὲν θὰ καταλάβω ποτε τί ποτα;... Τί λές;...

Ἡ Ἔντα πού δὲν ἄφηνε τὸν Τσέχο ἀπὸ τὰ μάτια τῆς, ἀνοίξε τὴ στιγμή ἐκείνῃ τὸ στόμα τῆς καὶ μιά κραυγὴ φρίκης θύγε ἀπ' τὸ λαρύγγι τῆς.

Καθὼς ὁ ἀστυνομικὸς εἶχε γυρίσει πάλι πρὸς τὸν καθρέφτη κ' ἴσωνε τὰ μαλλιά του μὲ τὸ χέρι του, ὁ Ράντεκ τράβηξε γρήγορα ἕνα περιστροφὸ ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὸν σημάδεψε καὶ τράβηξε τὴν σκανδάλη...

Κατὶ καταπληκτικὸ καὶ ἀστεῖο ἔγινε τότε...

Ἀκουστὴκ ἕνας ἀδύνατος μεταλλικὸς κρότος, σάν κι' αὐτὸν πού θὰ ἔκανε ἕνα παιδικαστικὸ πιστολάκι... Καμμιὰ σφαῖρα δὲν ἔφυγε ἀπ' τὸ περιστροφὸ...

Ὁ Ράντεκ πῆσε τὴ σκανδάλη καὶ γιὰ δευτέρη φορὰ, μὲ τὸ ἴδιο ὅμως ἀποτέλεσμα.

Τὰ ὀπολοῖπα ἔγιναν τόσο γρήγορα, ὥστε ἡ Ἔντα Ράιχ-

σπεργκ δὲν κατάλαβε τίποτε.

Ὁ Μαιγκρέ μ' ἕνα πήδημα θρέθηκε μπροστὰ στὸν Ράντεκ καί, πέφτοντας ἀπάνω του μὲ ὅλο του τὸ θάρρος, τὸν ἔπρεξε κάτω.

— Εἶμαι ἑκατὸ κιλά! φώναξε.

Καὶ πραγματικὰ, ὁ ὄγκος του ἐκμηδένισε τὸν ἀντίπαλό του, ὁ ὁποῖος, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ-τρία ἀναπηδήματα, ἀπῆλθε ἀκίνητος, μὲ τὰ χέρια του περασμένα στὶς χειροπέδες.

— Συγχωρήστε με, θεοποινίς, εἶπε ὁ Μαιγκρέ στὴν Ἔντα Ράιχσπεργκ, ὅταν σηκώθηκε. Ὅλα τελείωσαν παιά... Ἐγὼ ἕνα ταξί γιὰ σὰς στὴν πόρτα... Ὁ Ράντεκ κι' ἐγὼ ἔχουμε νὰ ποῦμε ἕνα σωρὸ πράγματα ἀκόμα...

Ὁ Ράντεκ εἶχε ἀνορθωθῇ κι' αὐτὸς μανιασμένος, ἀγρια. Τὸ θαρὺ χέρι τοῦ ἀστυνομικοῦ ἔπεσε σὸν ὅμο του.

— Δὲν εἶν' ἔτσι ἄ ν θ ρ ω π ἄ κ ο μου; πρόσθεσε ὁ Μαιγκρέ.

XI

ΚΑΡΠΕ ΤΟΥ ΑΣΣΟΥ

Στὶς 3 ἡ ὥρα τὸ πρωί, τὸ γραφεῖο τοῦ Μαιγκρέ στὴν Καταδίωξι, ἦταν φατισμένον κ' οἱ λίγοι τοῦ πού κυκλοφοροῦσαν στὸ διάδρομο, ἀκούσαν μέσα ψιθύρο φωνῶν.

Στὶς ὀκτῶ τὸ πρωί, ὁ Μαιγκρέ ἔστειλε τὸν κλητῆρα τοῦ γραφείου κι' ἔφερε δυὸ σεβότινα μέρη γευμα. Κατόπιν τηλεφώνησε στὸ σπίτι τοῦ ἀνακριτοῦ Κομπελιά.

Ἦταν ἑννέα ἡ ὥρα, οἷα ἡ πύρα τοῦ γραφείου ἀνοίξε καὶ θύε καν ἔξω ὁ Μαιγκρέ κι' ὁ Ράντεκ, ὁ ὁποῖος δὲν φοροῦσε πεία χειρὸς πέδες.

Φαίνοντουσαν κουρασμένοι κ' ἀδύ.

Προχώρησαν σὸν διάδρομο κ' ὅταν ἔφτασαν στὴν ἀκρὴ του, ὁ Ράντεκ ρώτησε:

— Ἀπὸ δῶ;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Μαιγκρέ. Εἶνε πὶδ σύντομα.

Καὶ ἀπὸ ἕνα ἄλλο διάδρομο πρὸς τὸν γραφείο, πού ἦταν πλατὶ στὴν Καταδίωξι.

Ἐκεῖ, ἡ διατυπώσεως τελείωναν γρήγορα. Τὴ στιγμή πού ἕνας φιλανκὸς ἔπαυσε τὸν Ράντεκ γιὰ νὰ τὸν κλεισθῇ σ' ἕνα κελλί, ὁ Μαιγκρέ τὸν κύτταξε σάν νάθετε τὸ πὶ κατὶ, ἴσως ἕνα «ἀρεβό-ἀρ», κι' ἔπειτα σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ διεθυνόθηκε πρὸς τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Κομπελιά.

Ὁταν ὁ Μαιγκρέ μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ τὸ ὕφος του δὲν εἶχε τίποτε τὸ θριαμβευτικὸ, οὔτε τὸ ἐλπιώδες. Τὰ τραγημένα χαρακτηριστικά του τὸν παρουσίαζαν σάν ἕναν ἄνθρωπο πού τελείωσε ἕνα δύσκολο κι' ἐπιπονοῦς ἔργο.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ καπνίσω; ρώτησε τὸν ἀνακριτὴ ἐκχαριστω... Κάνει κρύο στὸ γραφεῖο σας.

Κι' ἔριξε ἕνα ὀλοσσορὸ θλέμμα σὸ καλοριφέρ, τὸ ὅποιο στὸ δικό του γραφεῖο τὸ εἶχε καταργήσει γιὰ νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ μὲ θερμάστρα.

— Τελείωσαν ὅλα! τοῦ εἶπε. Ὅπως σὰς εἶπα καὶ πάλι: φωνικῶς, ὁ Ράντεκ ὁμολογεῖ τὰ πάντα... Καὶ δὲν φανταζομαι στὴν ἀνάκρισι νὰ ἔχετε στενοχώριες μαζὺ του, γιατί εἶνε καλὸς παίκτης καὶ παραδέχεται πὺς ἔχασε τὸ παιχνίδι...

Ὁ Μαιγκρέ εἶχε κρατήσει σὲ κομματάκια χαρτιῶν σημειώσεις πού θὰ τοῦ χρησίμευαν γιὰ νὰ συντάξῃ τὴν ἔκθεσί του, μὰ τίς εἶχε μερβέψει τόσο, ὥστε τίς ἐξάγαλε στὴν τσέπη του ἀναστενάζοντας.

— Τὸ χαρακτηριστικὸ αὐτῆς τῆς ὑπόθεσεως... ἀρχίσε νὰ λέη.

Μὰ ἡ φράσις αὐτὴ τοῦ φάνηκε πολὺ πομπώδης καὶ αὐτὸς σὲ ἀμέσως.

Σηκώθηκε καί, κόβοντας θόλτες μὲ τὰ χέρια πίσω, ἔξολούθησε:

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Μαιγκρέ μ' ἕνα πήδημα θρέθηκε μπροστὰ στὸν Ράντεκ καὶ ἔπεσε ἀπάνω του.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΣΙΜΟΝ ΣΙΜΟΝ

(Ἡ πρώτη πλήρης βιογραφία τῆς Σιμόν Σιμόν, τῆς πὶο μικρῆς καὶ τῆς πὶο χαριτωμένης Γαλλίως καλλιτέχνιδος τοῦ κινηματογράφου, γραμμένη ἀπὸ τὴ γνωστὴ βιογράφου τῶν «ἀστέρων» Ζὰν Ρουντό.)

Ἡ Σιμόν Σιμόν μᾶς ἤρθε σὸν κινηματογράφου ἀπὸ τὴν Μασσαλία. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔχει ἕνα παρὰ-ῥεζὺο βέλγητρο καὶ μιά μουτηριώδη προσωπικότητα πού τῆς δίνει μιά ἐξχωριστὴ θέσι στὴν ὁδο. Δὲν γεννήθηκε ὅμως ἐκεῖ κάτω σ' αὐτὸ τὸ ἐξωτικὸ νησί. Ἡ τρελλὴ Σιμόν ἤρθε σὸν κόσμο στὴ Μασσαλία κι' ἀπῆλθε στὶς 23 Ἀπριλίου 1914. Ὁ πατέρας τῆς εἶνε Γάλλος δικηγορὸς ὑπάλληλος κ' ἡ μητέρα τῆς ἱταλίαια, ἀπὸ τὰ Μιλῶνα. Ἐτοί ἡ καλλιτέχνις μᾶς κληρονόμησε ὅλο τὸ εὐγενὲς ἱταλικὸ αἷμα κι' ὅλη τὴν παγνιδάρικη χάρι καὶ τὸ νόστιμο πνεῦμα τῆς Μασσαλίας. Ἐκεῖ ἄλλωστε πέρασε τὰ πρῶτα παιδικὰ χρόνια τῆς, μέσα στὴν ναυτικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ μεγάλου λιμανιοῦ.

Ἐπειτα, σὲ ἡλικία 8 χρόνων, ἔφυγε μὲ τοὺς γονεῖς τῆς γιὰ τὴν Μασσαλίας ἐπὶ ὀλόκληρα χρόνια, μέσα σὸν τραπὶό-ἡλιο καὶ στὴν παραδεισια βλάστησι τοῦ μεγάλου ἀφρικανικοῦ νησιῦ. Ἰὸ κλίμα τῆς Μασσαλίας τῆς ἔδωσε ἕνα ἀλλόκοτο θέλητρο καὶ μιά πικάντικη νοστιμάδα πού ἐπηρεάζει τοὺς Παρισίους.

Ὅταν ξαναγύρισε στὴ Γαλλία, δὲν εἶχε παρὰ ἕνα μεγάλον ὄνειρο. ἕνα φλογερὸ πόθο νὰ παίξῃ στὸ θέατρο. Μὰ ὁ πατέρας τῆς δὲν αἰσθάνεται καμμιὰ συμπάθεια γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴ ζωὴ. Τὸ ἴδιο κ' ἡ αὐστηρὴ μητέρα τῆς. Μὲ κῆνια λόγῳ λοιπὸν δὲν ἤθελαν νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ γίνῃ «θεάτριν». Ἡ Σιμόν ὅμως, εὐστροφὴ, ὅπως πάντοτε, τοὺς

ἔπειτα, σὲ ἡλικία 8 χρόνων, ἔφυγε μὲ τοὺς γονεῖς τῆς γιὰ τὴν Μασσαλίας ἐπὶ ὀλόκληρα χρόνια, μέσα σὸν τραπὶό-ἡλιο καὶ στὴν παραδεισια βλάστησι τοῦ μεγάλου ἀφρικανικοῦ νησιῦ. Ἰὸ κλίμα τῆς Μασσαλίας τῆς ἔδωσε ἕνα ἀλλόκοτο θέλητρο καὶ μιά πικάντικη νοστιμάδα πού ἐπηρεάζει τοὺς Παρισίους. Ὅταν ξαναγύρισε στὴ Γαλλία, δὲν εἶχε παρὰ ἕνα μεγάλον ὄνειρο. ἕνα φλογερὸ πόθο νὰ παίξῃ στὸ θέατρο. Μὰ ὁ πατέρας τῆς δὲν αἰσθάνεται καμμιὰ συμπάθεια γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴ ζωὴ. Τὸ ἴδιο κ' ἡ αὐστηρὴ μητέρα τῆς. Μὲ κῆνια λόγῳ λοιπὸν δὲν ἤθελαν νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ γίνῃ «θεάτριν». Ἡ Σιμόν ὅμως, εὐστροφὴ, ὅπως πάντοτε, τοὺς

Ἡ θεότρελλη Σιμόν Σιμόν

δὲν μπορεῖς νὰ φυτοζωήσης ποτέ, ὅπως σὸ θέατρο. Μὰ οἱ γονεῖς τῆς δὲν ἤθελαν νὰ διακρίνουν αὐτὴ τὴ διαφορά καὶ νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη τῆς στὴν ὁδο. Ἡ Σιμόν λοιπὸν, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ τῆς συνάντησε ἕνα ἀνυπερέβλητο ἐμπόδιο. Ὁ ἀτίθαστος χαρακτήρας τῆς ἐξέστησε κι' ὅπως εἶνε ἀπὸ τίς ὑπάρξεις ἐκείνης πού παίρνουν γρήγορες ἀποφάσεις καὶ κάνουν πάντα «τοῦ κεφαλοῦ» τους, ἐδραστεύετο μιά νύχτα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς, κρυφτικὴ σὸ ἐξπρές καὶ ἐπεχείρησε νὰ φύγῃ ὡς λαθροπεπόνη στὸ Παρίσι. Μὰ ὁ ἐλεγκτὴς τῶν εἰσιτηρίων τὴν ἀνεκάλυψε καὶ τὴν κατέλασε στὴ Λυών. Ἐκεῖ ἡ Σιμόν, γιὰ νὰ χάσῃ τὸ θάρρος τῆς, πούλησε σ' ἕνα γκαρσόνι τοῦ ἐστιατορίου τοῦ σταθμοῦ τὴ χρυσὴ βραχιόλι τῆς, ἐξοικονόμησε ἑκατὸ φράγκα, ἀγόρασε ἕνα εἰσιτήριο τρίτης θέσεως γιὰ τὸ Παρίσι καὶ πῆρε τὴν ἀμέσως ἐπομένη ἀμαρτωλοχίλια. Στὴ Λυών δὲν ἔμεινε οὔτε τρεῖς ὥρες. Αὐτὸ εἶνε μιά ἐνδειξὴ τοῦ αξιοθαύμαστου θάρρους τῆς καὶ τῆς ἐκπληκτικῆς ἀποφασιστικότη- τῆς τῆς. Ἦταν ἀποφασισμένη νὰ φτάσῃ στὸ Παρίσι μὲ ὅποιο τρόπο κι' ἔφτασε!

Ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὸ τραῖνο στὴν κοσμοπόλι, εἶχε στὴν τσέπη τῆς δέκα φράγκα καὶ ἕνα σημείωμα μὲ τὴν δι- ἐύθυνσι μιάς μακρινῆς συγγενεῖς τῆς, πού καθόταν στὴν παλαιὰ Μονμάρτρη. Ἡ Σιμόν πῆρε ἕνα ταξί, εἶδεν τὴν δι- ἐύθυνσι σὸν σωφὲρ κ' ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα ἦταν μπρο- στὰ σὲ μιά αὐστηρὴ γεροντοκόρη, πού τὴν κύτταζε κατὰ- πληκτικὴ μὲ τὰ μυωπικὰ μάτια τῆς, πίσω ἀπὸ τὰ χοντρά γυα- λιά τῆς.

Μὰ κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Σιμόν δὲν ἔχασε τὸ θάρρος τῆς. Ἦταν δεκαπέντε χρόνων κ' ἤθελε νὰ πετύχῃ στὴ ζωὴ καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ μοναδικὸ ὄνειρό τῆς. Ἐξήγησε λοι- πὸν σ' αὐτὴν τὴν γεροντοκόρη ποῖά ἦταν καὶ τί ἤθελε σὸ Παρίσι, μὲ τόσο ἐνθουσιασμό καὶ μὲ τόσο θέρμη, ὥστε συγκίνησε βαθειὰ τὴν συγγενὴ τῆς. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ μπρο- στὰ στὴ Σιμόν πού ἦταν ὅλο δροσιά, ὕγεια καὶ πόθο νὰ τὴν κατέκτησιν τῆς ζωῆς, ἔνοιωσε ξαφνικὰ ὅτι εἶχε καθί-

κον νὰ τὴν βοηθήσῃ. Ἔτσι κι' ἐκεῖνη ὅταν ἦταν μικρὴ εἶχε ἕνα σωρὸ ὄνειρα, μὰ μὲ τοὺς διαταγμούς, τὴ δειλία, τὴν υποχωρησι μπροστὰ στὰ ἐμπόδια, τὰ ἐγκατέλειπε γιὰ νὰ καταντήσῃ μιά γεροντοκόρη γεμάτη πίκρες καὶ στερήσεις. Δὲν θέλησε λοιπὸν ν' ἀφήσῃ νὰ ξαναγίνῃ ἕνα τέτοιο «ἐν- κλημα» καὶ νὰ καταστραφῇ καὶ μιά ἄλλη ζωὴ. Κι' ἀντὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς γονεῖς τῆς Σιμόν, τὴν ἐκρυψε σὸ σπίτι τῆς καὶ τὴν βοήθησε ὅσο μπορούσε στὰ πρῶτα βήματά τῆς σὸ θεατρικὸ ἐπάγγελμα.

Ἡ τρελλὴ Σιμόν, ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἀρχισε νὰ πολιορ- κῇ τοὺς διάφορους παρισίους θιάσους. Πουθενὰ ὅμως δὲν ὑπῆρχε θέσις. Στὸ «Ἀπολλὸν», ὥστόσο, ἤθελαν μιά καμα- ριέρα γιὰ νὰ ντύσῃ τὴν πρωταγωνίστρια. Ἡ Σιμόν δέχτη- κε αὐτὴ τὴ θέσι γιὰ νὰ «τρυπώσῃ» σὸν θίασο. Ἀπὸ ἐκεῖ ἦταν βεβαία πὺς δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ πηδῇ στὴ σκηνή. Κι' ἀλήθεια, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα, σὸ καινούργιο ἔργο πού ἀνέθεσε ὁ θίασος, σὸ «Μπαλταζάρ», ὑπῆρχε διαθέ- σιμο ἕνα ρολάκι γιὰ μιά μικρὴ ὑπέρτρια. Ἡ Σιμόν δὲν ἤρθε νὰ τῆς ἐξφύγῃ αὐτὴ ἡ εὐκαιρία κι' ἔτσι ἔκανε τὸ «ντεμποῦτο» τῆς σὸ «Ἀπολλὸν», ἐλπίζοντας ὅτι γρήγορα θὰ ἐκθρόνιζε καὶ τὴν πρωταγωνίστρια!

Ἡ πρώτη ἐμφάνισις τῆς Σιμόν σὸ θέατρο προσέχτηκε ἰδιαίτερας ἀπὸ τὸν σκηνοθέτη Ζὰν Ταρρίνα, ὁ ὁποῖος ἔ- σπευσε ἀμέσως νὰ τὴν καλέσῃ γιὰ μιά δοκιμὴ σὸ στούν- τιο. Καὶ πράγματι, τὴν ἄλλη μέρα ἡ Σιμόν, τρελλὴ ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς, «γύρισε» μπροστὰ σὸν σκηνοθέ- τη τῆς ἕνα εὐθύμο «οκέτος». Ἦταν βέβαιη γιὰ τὴν θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία τῆς, ὅταν ἔα- φνικὰ, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες πληροφορήθη- κε κατὰπληκτικὴ ὅτι ἦταν «ἀκατάλληλη» γιὰ τὸν κινηματογράφου!

Ἡ Σιμόν γιὰ μιά στιγμὴ ἔχασε τὸ θάρ- ρος τῆς καὶ συλλογίστηκε νὰ ξαναγυρίσῃ στοὺς γονεῖς τῆς στὴ Μασσαλία. Μὰ ἡ ὀπε- ρηφάνεια τοῦ χαρακτήρος τῆς τὴν ἔσωσε. Ἐγκατέλειπε λοιπὸν τὸ «Ἀπολλὸν» καὶ μὲ τίς λίγες θεατρικὲς γιορμὲς πού εἶχε κά- νει, κατάρθωσε νὰ προσληφθῇ στὴν ὀπερέ- τα «Μποῦφ» καὶ νὰ παίξῃ τὸ ρόλο μίας βο- σκοπούλας σὸ περίφημο ἔργο «Ὁ Βασι- λῆς Παύλος». Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη μεγάλ- ῃ ἐπιτυχία τῆς. Μὲ τὸν ρόλο αὐτὸ ἔγινε γνω- στὴ σὸ παρισίνο κοινό καὶ ἐπὶ δυὸ ὀλόκλη- ρα χρόνια ἐργαζότανε συνεχῶς σὲ διάφο- ρους ὀπερετικὸς θιάσους. Τέλος, ἔφτασε ἡ μέρα τοῦ θριάμβου τῆς. Στὴν ὀπερέτα «Ε- σὺ εἶμαι ἐγὼ» δημόσιας, ἕνα ἀλημονή- το ρόλο καὶ κατέκτησε τὴν συμπάθεια τοῦ γνωστοῦ σκηνοθέτου Λουριάνσκυ, ὁ ὁποῖος

πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ τὴν λαμβάνῃ μὲ κάθε τρόπο σὸν κι- νηματογράφου.

Ἡ τρελλὴ Σιμόν στάθηκε τώρα τυχερὴ. Μὲ «παρτεναίρκ» τὸν Λουσιέν Μουρατάρ, «γύρισε» μὲ ἐπιτυχία τὸν «Ἀγνὸν» σὸν τραγουδιστὴ κι' ἔπειτα ἔφυγε γιὰ τὸ Βερολίνο γιὰ νὰ «γυρίσῃ» ἕνα ἄλλο φιλμ σὸ στούντιο τῆς «Οὐρά». Ἀμέ- σως κατόπιν ἐπέστρεψε σὸ Μόναχο. Τέλος, ὕστερ' ἀπὸ με- ρικὰ φιλμ «γύρισε» τὴν μετὰ τὴν τῆς «Τὴ Λυών» τῶν Κυριῶν, ἡ ὁποία τὴν ἀνεβάζει μὲ μὴ καλλιτεχνικά καὶ τῆς ἀνοίξε τὸ δρόμο τοῦ καλλυγόνου. Σήμερα ἡ Σιμόν Σιμόν «γυρίζει» ἐκεῖ κάτω μιά κινηματογραφικὴ υπερπα- ραγωγὴ μαζὺ μὲ τὸν δημοφιλῆ Ρόναντν Κόμμαν.

Ἡ Σιμόν Σιμόν εἶνε ἕνα παρὰ-ῥεζὺο κορίτσι, πού ὑπερα- σπίζεται ἀγρία τὴν ανεξαρτησία τῆς κι' ἀποφεύγει τὰ πολ- λά λόγια. Οἱ μόνον ἄνθρωποι πὺς ὀρεοῦν μὲ αὐτὴν σ' ἀ- λήθεια εἶνε οἱ δημοσιογράφοι. Τὴν πρώτη φορὰ πού θέλη- σα νὰ τῆς πᾶσι μιά συνέντευξι, μὲ ἀπάντησε μὲ ἀφέλειαν.

— Σὰς φοβάμαι, γιατί θὰ γράψετε ἕνα σωρὸ... ἀνοήσιες!

Μὰ ἔπειτα ἔξασπε σ' ἕνα ἡχηρὸ γέλιο καὶ μοῦ διηγή-θηκε περισσότερα πράγματα ὅτι ὅσα ἤθελε νὰ τὴν ρω- τήσω. Σὰς ξαναἔλεω, πὺς εἶνε ἕνα ἀλλόκοτο κορίτσι. Φαί- νεται φιλαθλὸς κι' ὅμως δὲν ἀγαπάει κανένα σπόρ. Οὔτε (Συνέχεια εἰς τὴν ὑποὺν 63)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΕΡΩΤΑ

Ο Ροζέ τραβούσε μπροστά, στην τύχη, δίχως σκοπό, σαν να ήθελε να ξεφύγει κάποια συμφορά, να ξεχάσει τη στουγνή μελαγχολία του. Καμιά φορά η έκτυφλωτικές φτιρίνες τον εθάμπωναν κι' έτσι ο Ροζέ δεν θυμόταν πειά τίποτε, ούτε την άνοστη ζωή του, ούτε την άδεια καρδιά του. Το απόγευμα ήταν κρύο, θρογορερό, με μία θαμπή ομίχλη πάνω από την πόλη. Σε λίγο, τα μαγαζιά άρχισαν να κλείνουν το ένα ύστερ' από τ' άλλο κι' οι δρόμοι να χάνουν τη ζωή τους και τα φώτα τους. Ο Ροζέ δίχως να το καταλάβει θρέθηκε στην είσοδο ενός κινηματογράφου. Μά ούτε τα πολύχρωμα λαμπιόνια, ούτε η μεγάλες ρεικλάμες του είπαν τίποτε. Ο κόσμος του κινηματογράφου ήταν ένας κόσμος φαντασμάτων γι' αυτόν.

Ένα άλλοπρόσβαλλο πλήθος σπρωχνόταν ωστόσο μπροστά στο ταμείο. Ο Ροζέ, αδιάφορος ανακατευθήκε με τον κόσμο κι' έβγαλε κι' αυτός ένα εισιτήριο.

Η αίθουσα του κινηματογράφου είχε ένα μοντέρνο διάκοσμο. Κ' ήταν ζεστή, ευχάριστη γι' αυτόν το κρύο θρόνυ. Προχώρησε λοιπόν και κάθισε στη θέσι που του έδειξε στα σκοτεινά η ταξιθέτρια.

Δεν ήθελε τίποτε άλλο τώρα, παρά να τον αφήσει ήσυχο αυτός όλος ο κόσμος. Να μη τον ενοχλήσει κανείς... Και θυσιάστηκε στις σκέψεις του και στα στείνα όνειρά του. Σε λίγο άναψαν τα φώτα. Ο Ροζέ κύτταζε τριγύρω του, μ' ένα κουρασμένο βλέμμα. Ήταν η ώρα των ερωτευμένων. Έδώ κι' εκεί, διάφορα ζευγαράκια σφιγγόντουσαν με τρυφερότητα. Η καρδιά του θάραινε πάλι από μία πικρή λύπη, από μία αβάσταχτη αγωνία. Ένα παράπονο τον έκανε να δακρύζει. Μά γιατί; Γιατί όχι κι' αυτός; Γιατί να μη τον αγαπούσε κι' αυτόν ένα κορίτσι, μία όμορφη γυναίκα; Έκλεισε τα μάτια του και συλλογίστηκε τη ζωή του: περίπατοι ατελείωτοι μέσα στους δρόμους του Παρισιού που δεν είχαν παρά μονάχα ένα σκοπό: μία συνάντησι... μία όμορφη γυναίκα, ελεύθερη, εύθυμη... μία γυναίκα που θα τον συμπαθούσε και θα γινόταν φίλη του. Μά ο έρωτας τον απόφευγε εξ αιτίας περισσότερο της δειλίας του παρά της ασκήμιας του.

Όταν συνήλθε, είχε αρχίσει η προβολή της ταινίας. Γύρισε άλλοι το κεφάλι του. Γυναίκα πλάι του ακουμπούσε με τρυφερότητα το μάγουλό της στο μάγουλο του αγαπημένου της. Όλοι σχεδόν, αδιάφοροι γι' το θέαμα, γι' την ταινία, είχαν καταφύγει στη σάλλα του κινηματογράφου για να κρύψουν από τους αδικριτους την ελπίδα τους. Μέσα σ' εκείνο το ήμιφως του δεινίου, τα χέρια ήταν έτοιμα για χάδια και τα στόματα για κρυφά φιλήματα.

— Συγγνώμη, κύριε, μου επιτρέπετε;... Μία γυναίκα πέρασε μπροστά από τα πόδια του και κάθισαν. Ήταν περιέργως να δει το πρόσωπό της κι' όταν εκείνη γύρισε προς το μέρος του, πρόσεξε ότι ήταν νέα, όμορφη, θελκτική. Μά πώς ήταν μόνη; Ο συνοδός της λοιπόν είχε καθυστερήσει;

Πέρασαν λίγα λεπτά της ώρας. Ο Ροζέ ξανακύτταζε την άγνωστο και σήκωσε αδιάφορα τους ώμους. Τι θα κέρδιζε, άρα γι' αν καθόταν δίπλα της; Τίποτε! Μήπως θα εύρισκε

το θάρρος να της μιλήσει;

— Μπα! Δεν μπορώ!... συλλογίστηκε.

Μά δεν έπαψε ούτε στιγμή να την κυττάζει. Άξαφνα όμως εκείνη γύρισε το κεφάλι της κι' η ματιά της απευλήθηκε. Ο Ροζέ ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά. Εκείνο το απόγευμα είχε κουρασθεί γυρίζοντας στους δρόμους με μία περιπέτεια και να τώρα, μία όμορφη γυναίκα έβλεπε τον δίστα του. Είχε έρθει μονάχη της κοντά του. Δι' αυτούς λοιπόν να πιστεψή στην εύτυχία του.

Εκείνη τη στιγμή άναψαν τα φώτα. Ο Ροζέ κύτταζε τον θάρρος τη γειτόνισσά του. Η άγνωστος πούδραριζαν. Πώς θα έβγαине στο χάλι; Μερικοί θεαταί της ίδιας σειράς σηκώθηκαν γι' να φύγουν.

Αναγκάστηκε να σηκωθεί από τη θέσι του γι' να περυσουν. Όταν ξανακάθισε, είδε καταγής ένα γάντι και τ' πήρε.

— Δεσποινίς, είναι δικό σας; ρώτησε την άγνωστη.

— Α, ναι! Έκανε εκείνη. Έπεσε δίχως να το καταλάβει την ώρα που πέρασαν από μπροστά μου...

— Αλήθεια, δεν υπάρχει αρκετός χώρος... ψιθύρισε ο Ροζέ.

— Μα αυτό τέλος πάντων δεν με στενοχωρεί τόσο, μα το ότι δεν βλέπω καλά. Μπορώ να κάθεται ένας γονιός κύριος, του είπε η άγνωστη.

— Αλλάζετε λοιπόν θέση, τη πρότεινε.

Η ώρα άγνωστη σηκώθηκε και κάθισε στην άκρη της θέσις που ήταν δίπλα του. Πρέπει να της πη τώρα; Έσαστε πολύ όμορφη, δεσποινίς. Μά δεν μπορούσε. Δε εύρισκε το θάρρος. Έπειτα ήταν τόσο κοινό... Εύχρηστο μίλησε εκείνη:

— Μ' άρεσει πολύ το έργο. Για να δουμει τώρα πια θα είναι η συνέχεια!... Εύρισκε πώς ήταν άδεια η φελής και πώς καταναλώνει την εμπιστοσύνη του. Ο Ροζέ τότε πήρε θάρρος και την ρώτησε για τα γούστα της, για τις ιδέες της, για τις προτιμήσεις της. Έπειτα, όταν έβλεπεν πάλι τα φώτα, ακουμπούσε δειλά το μπράτσο του δίπλα στο δικό της. Εκείνη δεν το τράβηξε. Το φάνηκε μάλλον ότι το μπράτσο της έκανε κι' ότι άρχισε να τρέμει. Ο Ροζέ δεν έβλεπε πειά τίποτε στην οθόνη. Όλα ήταν θαμπά και συγκεχυμένα μπροστά στα μάτια του.

Έτσι, σ' ένα είδος μέθης, άρχισε να της μιλά για τον εαυτό του και να την ρωτάει για τη ζωή της. Εκείνη άκουσε, δεν τον πρόσεχε. Παρακολουθούσε το έργο και σε κρίσιμη στιγμή του έπιανε το χέρι κι' αναρωτιόταν με αγωνία:

— Τι θα γίνη τώρα; Τι θα γίνη;

Εκείνος όμως την κύτταζε διαρκώς στο πρόσωπο με μιά άπειρη τρυφερότητα. Τι περιπέτεια! Το μυρωμένο χέρι της που έφαιγε κάθε τόσο σπασμωδικά το δικό του, τον έκανε τρελλό από την ευτυχία του. Έπειτα η μουσική της, ένα γλυκό άρωμα υιολέττας, τον μεθούσε. Τι άλλο ήθελε για να ξαναγάγη τη ζωή; Για να ξαναβρή το θάρρος του να έλπιση; Ευχαρίστησε την τύχη κι' ύστερα πάλι αναρωτήθηκε στην ιδέα ότι η ίδια η τύχη μπορούσε να τον πιασπίσω από την ευτυχία του. Η ώρα ωστόσο περνούσε και δεν ήξερε ακόμη ούτε τ' όνομά της.

— Δεσποινίς, πώς σας λένε; τη ρώτησε ξαφνικά.

Ο Ροζέ προχώρησε και κάθισε στη θέσι που του έδειξε η ταξιθέτρια.

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

— Το μικρό μου όνομα είνε Ζωρζέτ. Σας άρσσει; του ά-Α ΠΟ ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

πάντησε γελώντας. Έκείνος σσθαρεύθηκε. — Αφού είσαστε μόνη, θέλετε να θυγουμε μαζί την Κυριακή το απόγευμα;

Η Ζωρζέτ τον κύτταζε ανήσυχα και τράβηξε το μπράτσο της. Την είχε θυμώσει; Είδε μία λάμψη στα μάτια της και νομισε πως ήταν θυμός. Μά, ξαφνικά, η όμορφη Ζωρζέτ έσκυψε κοντά στο πρόσωπό του και του ψιθύρισε με μιά παράξενη φωνή:

— Ναι, δέχομαι, θά ήθελα να θγαίνω μαζί σας κάθε βράδυ. Φτάνει να θέλετε κι' εσείς...

— Κάθε βράδυ; Έκανε ο Ροζέ κατάπληκτος. — Ω, ναι!... Συγγνώμη, μία στιγμή...

Ένας ύψηλόςσωμος κι' όμορφος άνδρας ήθελε να περάσει. Ο Ροζέ σηκώθηκε γι' να του κάνει τόπο, μά την ίδια στιγμή σηκώθηκε κι' η Ζωρζέτ. Είδε τότε τον άγνωστο να κάθεται ανάμεσα σ' αυτόν και στη Ζωρζέτ και να τους χωρίζει.

— Α! Λουσιέν! Ήρθες επίτελους! Έκανε η όμορφη γειτόνισσά του.

Ο Ροζέ, περιέργως, έστρεψε το αυτί γι' να ακούσει τί έλεγαν. Ο άγνωστος της ψιθύρισε με τρυφερότητα:

— Έ, ναι ήρθα! Πώς μπορούσα να σ' αφήσω. Σε παρακαλώ να ξεχάσεις τη σκηνή μας στο πάρκο. Έγώ φταίω...

Η Ζωρζέτ τότε, μ' εκείνη τη φωνή που μάγευε τον Ροζέ έδω και λίγα λεπτά της ώρας, έτοιμη γι' το ψέμα, του άπάντησε:

— Σε περίμενα, Λουσιέν. Ήξερα πως θα έρθες.

Ο Ροζέ δεν μπόρεσε ν' ανθέξει περισσότερο και σηκώθηκε. Έπειτα, φεύγοντας, δεν μπόρεσε να μη ρίξει μιά κρυφή ματιά σ' αυτό το ζευγάρι, σ' αυτή τη γυναίκα που έδω και λίγα λεπτά ήταν έτοιμη να του προσφέρει τ' αχίλη της και που τώρα φαινόταν πως τον είχε κιόλας ξεχάσει,σάν να μην τον είχε μιλήσει ποτέ, σάν να μην είχε αγγίξει το μπράτσο της στο μπράτσο του και τ' ουφερό χέρι της στο δικό του. Και συλλογίστηκε:

— Με κορόιδευε... Ήθελε να εκδικηθεί το φίλο της... Ήμουν γι' αυτήν μιά πρόφασις... ένα τίποτε!

Ο Ροζέ δάκρυσε, γι'ατί ο έρωας τον είχε κλέψει ακόμα μία φορά. Και ξανααγγήκε στο δρόμο με το φόβο στην καρδιά γι' αυτό το σκοτάδι και γι' αυτή τη μοναξιά που τον έπνιγαν.

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΑΡΜΕΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Αν όλοι γίνουν άφεντάδες, ποιός θα γυρίζη το χερό-μολό μας;

Τα λόγια είνε θαρύτερα από τις πέτρες.

Μιά μπουκιά παραπάνω δεν χαλάει το στομάχι.

Το μεθυσμένο και τ' αφρόνιμα ακόμα λόγια τ' παίρνει ο αέρας.

Το πουλί το πιάνουν με τούς σπόρους και τον άνθρωπο με τ' αχρήματα.

Οι Τούρκοι λένε: «Φάε κι' ύστερα μιλάς». Οι Αρμένηδες λένε: «Τρώγε και μιλά μαζί».

Όταν αναποδογυρίση τ' άμάξι, όλοι δίνουν συμβουλές.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο άθόδας ντε Μολιέρ ήταν ένας σοφός, αλλά πολύ άπλός και φτωχός άνθρωπος.

Κατεγίνετο στη μελέτη διαφόρων φιλοσοφικών συστημάτων, δεν είχε κανένα υπηρέτη, και έπειδή δεν μπορούσε να αγοράσει ξύλα γι' ν' ανάψη φωτιά τον χειμώνα, διάβαζε κι' έγγραφε χωμένος μέσα στο κρεβάτι του, με το πανταλόνι του ριγμένο στο κεφάλι του έπώγυ από τον σκούφο του, έτσι που η δύο άκρες έκρέμοντο ή μία δεξιά και η άλλη αριστερά στους ώμους του.

Ένα πρωί άκουσε γά χτυπούν την πόρτα του.

— Ποιός είνε; ρώτησε.

— Άνοιξτε.

Τράβηξε το κορδόνι και η πόρτα άνοιξε.

Ο άθόδας χωρίς να κυττάζει, ξαναρώτησε:

— Ποιός είνε;

— Δότε μου χρήματα! άντήχησε μιά φωνή.

— Χρήματα;

— Ναι, χρήματα, είπε ο άγνωστος επισκέπτης.

— Α! καταλαβαίνω. Είσθε κλέφτης.

— Κλέφτης ή όχι, μου χρειάζονται χρήματα.

— Αλήθεια; Σας χρειάζονται; Έ, καλά. Για σκαλίστε

έδω μέσα.

Και σκύβοντας το κεφάλι του, παρουσίασε στον κλέφτη μιά από τις άκρες του πανταλονιού του.

Ο κλέφτης σκάλισε τις τσέπες.

— Μά δεν έχει χρήματα έδω μέσα, είπε.

— Έχει όμως ένα κλειδί.

— Έ, καλά, τι να το κάμω το κλειδί;

— Πάρτε το.

— Το πήρα.

Πηγαίνετε εκεί... Νά, κυττάξετε έ-τείνω το γραφείο. Άνοιξτε το συρτάρι.

Ο κλέφτης έβαλε το κλειδί στην κλει-δωνιά ενός συρταριού.

— Α, όχι! Μη αυτό! Μη σου λέγω! φώναζε ο άθόδας. Εκεί μέσα είνε τ' χαρτιά μου! Μην τ'ανακατώνετε! Α-κούτε; Είνε τ'α χαρτιά μου! Στο άλλο συρτάρι! Στο άλλο συρτάρι θα εύρετε χρήματα!

— Α! νά. Τ'α θρήκα! είπε ο κλέφτης.

— Έ, καλά! Πάρτε τα.

Ο κλέφτης τσέπωσε τ'α χρήματα και γήγχε έξω.

— Κύριε κλέφτη! του φώναζε ο άθόδας. Κλείστε λοιπόν την πόρτα! Στο διάβολο! Άφησε την πόρτα ανοικτή! Τι παληοκλέφτης! Πρέπει να σηκωθεί με τέτοιο κρύο που κάνει... Τι κρύο! Ω, ώ! καταραμένο παληοκλέφτη!...

Κι' ο σοφός άθόδας πατάστηκε από το κρεβάτι του. Έκλεισε την πόρτα και ξαναγύρισε στην μελέτη του σάν να μην είχε συμβη τίποτε το έκτακτο.

Η Γαλλία επί 'Ισακώβου Α', είχε στείλει ως πρεσβευτή της στο Λονδίνο ένα εύγενή, ο οποίος δεν ημιζόταν και τόσο γι'α την έξυπνάδα του. Ο πρεσβευτής αυτός υπέβαλε τ'α διαπιστευτήριά του στον Άγγλο Βασιλέα, ο οποίος άμέσως κατόπιν ρώτησε τον Αύλαρχη Μπακόν πώς τ'αύ φάνηκε.

— Μεγαλειότατε, απάντησεν εκείνος, ο νέος Γάλλος πρεσ-δευτής είνε ένας άνθρωπος ύψηλός και καλοκαταμένος.

— Αλλά, επανέλαθε ο Βασιλέας, σας ρώτησα τι ιδέαν σχηματίσατε γι'α το πνεύμα του. Τον θεωρείτε ικανόν να εκπληρώση την άποστολήν του;

— Μεγαλειότατε, είπε τότε ο Μπακόν, οι ύψηλοί άνδρες όμοιάζουν πολλές φορές με σπύρια που έχουν πολλά πατώ-ματα, εκ των οποίων το ύψηλότερον πάτωμα είνε συνήθως επιπλωμένο χειρότερα από τ' άλλα!

— Ποιός είνε η πολιτικός σας ιδέες; ρώτησαν κάποτε τον μυθιστοριογράφο Μέρν.

— Θεέ μου! απάντησεν εκείνος. Αυτό εξαρτάται από τον άνθρωπο με τον όποιον όμιλώ.

ΡΩΜΑΝΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΧΤΥΠΟΚΑΡΔΙ

Η Λίλυ ήταν ο ιδεώδης τύπος του μοντέρνου κοριτσιού. Αγαπούσε όλα τα σπόρ και συχαινόταν τον έρωτα. Ή φίλες της την είχαν ως παράδειγμα και κάνουν ότι έκανε κι εκείνη. Όσο για τους γονείς της, αυτοί πείθον την καμάρωναν. Η Λίλυ ήταν όμορφη και γοητευτική. Γι' αυτό κιόλας είχε ένα πλήθος θαυμαστών που την πολιορκούσαν, τις έστελναν πανάκριβες ανθοδέσμες και της έγραφαν περιπαθή κι' αίσθηματικά γράμματα. Μά η Λίλυ διασκεδάζε μαζί τους και δεν νοιαζόταν ούτε για τις στενοχώριες τους, ούτε για τα δάκρυά τους.

— Λίλυ, της έλεγε ο ένας, σε λατρεύω! Έχασα εξ αιτίας σου τον ύπνο μου κι' η ζωή μου μακρυνά σου δεν έχει κανένα ενδιαφέρον.

— Λίλυ, της δήλωνε ο άλλος, στους ήχους ενός παθητικού ταγκό, δεν έχεις λοιπόν καρδιά; Δεν βλέπεις πόσο ποιά και υποφέρω από τον έρωτά σου;

Μά εκείνη γελοῖσε και τους κύταζε μ' ένα βλέμμα σκληρό σαν έγχειρίδιο.

— Ανοησίες! τους έλεγε ειρωνικά. Όλοι σας κάνετε έτσι γιατί σ'αρνούμαι τον έρωτά μου. Όταν θα τον αποκτήσετε, θα με βαρεθήτε, όπως βαρεθήκατε όλες τις προηγούμενες φίλες σας.

Και τους κορόιδευε. Έτσι κατάντησε να την φοβούνται όλοι οι φίλοι της κι' οι γνωστοί της. Την πλησίαζαν μόνο όταν ήθελαν να της μιλήσουν για άλλα πράγματα και κανείς δεν άνοιγε το στόμα του να της πη μιὰ τρυφερή λέξη. Η Λίλυ απολάμβανε αυτή την ύποταγή τους, όπως ένας πολεμιστής τη νίκη του. Κι' αυτές ακριβώς ή επιτυχίες της, της είχαν δώσει έναν αέρα ακόμη και σ' αυτό το βάδισμά της. Η Λίλυ είχε μιὰ μεγαλοπρέπεια κι' ένα παράστημα βασιλίσσας.

Ξαφνικά η Λίλυ ανακάλυψε ότι είχε χάσει τη ησυχία της. Ένας πόνος, ένας παράδοξος πόνος την κυριεύε μερικές φορές στ' άριστερό μέρος τοί στήθους της, στην καρδιά της, στην καρδιά της και την έκανε να στενάξει.

— Θεέ μου, ψιθύρισε τρομοκρατημένη η Λίλυ, αυτός άσφαλώς πρέπει να είναι ο έρωτάς!

Και μόνο που δεν έκλειψε από τη στενοχώρια της κι' από το κακό της.

Και για να γίνει πιο μεγάλη η δυστυχία της πάνω στα δέντρα και στους κήπους είχαν έρθει οι ανοίξεις και τους είχε στολίσει με τα πολύχρωμα λουλούδια και τα μεθυστικά τους άρώματα.

Η Λίλυ σκέφτηκε τότε ν' αντισταθί όσο μπορούσε σ' αυτό το ανυπόφορο αίσθημα. Προσπαθούσε να πείση την καρδιά της ότι δεν ήταν σωστό καθόλου να υποφέρει. Έν τούτοις όπου και αν πήγαινε αντίκριζε τρυφερά ζευγάρια, άκουγε ωμορφα τραγούδια κι' η νύχτα έρχόταν πάντα γεμάτη όμορφιές.

Κι' η καυμένη η Λίλυ άρχισε να υποφέρει. Καθισμένη κάθε νύχτα στη βεράντα της, ανάμεσα στις γλάστρες με τα κόκκινα γαρύφαλλα, κύταζε πέρα την πλατεία που έπαιρνε μιὰ παραμυθένια όψη κάτω από το φως του φεγγαριού και ναυουριζόταν από τους θορύβους που έφερνε ως αυτή η νυχτερινή αόρα. Τότε η Λίλυ γινόταν δυστυχισμένη. Ένοιωθε πιο πολύ την μοναξιά της και καταλάβαινε ότι δεν είχε κάνει καλά να πνίξη τον έρωτά μέσα στην καρδιά της. Σκέφτονταν ότι θα έπρεπε ν' αφήσει τον αναστημένο της να καταλάβει αυτό το αίσθημά της. Ή Λίλυ σ' αυτή τη σκέψη γέλασε.

— Μά ποιος είναι ο άγαπημένος μου; ρώτησε κι' η ίδια την καρδιά της.

Αλλά διάτασε να δώσει μιὰ απάντηση. Ή Λίλυ δεν είχε έρωτευθεί έναν άνδρα. Είχε αισθανθεί μόνο την ανάγκη

του έρωτος. Ή ίδια η καρδιά της, τα είκοσι χρόνια της ζητούσαν την αγάπη.

Κι' η Λίλυ μελαγχόλησε. Άρχισε τότε να σκέφτεται ποιός ήταν από τους γνωστούς της ο άνδρας που της ταίριαζε. Μά δεν άργησε ν' απογοητευθεί.

Ο Τζόνι ήταν επιπόλαιος. Ο Τέντι ήταν νόστιμος, ποτέ δεν έλεγε την αλήθεια. Ο Χάρρυ είχε τη φήμη ενός δόν Ζουάν κι' ο Μάνουελ αγαπούσε μόνο τις εύκολες τακτικές. Όσο για τον Τζακ και τον Ουίλυ, αυτά τα δυο κορόιδευαν όλες τις γυναίκες κι' ύστερα διέδιδαν σ' όλο τον κόσμο τις κατακτήσεις τους.

Ή όμορφη Λίλυ, στενοχωρημένη και μη ξέροντας τίποτα, αποφάσισε να εμπιστευθεί τον πόνο της στην καλύτερη φίλη της.

— Λισθάνομαι, της είπε, την ανάγκη να έρωτεύθω. Με δεν ξέρω ποιόν να διαλέξω για σύντροφό μου.

Ή φίλη της γέλασε με την αφέλεια της Λίλυ.

— Ξεχνάς, της απάντησε, ότι ο έρωας είναι το μόνο πράγμα που δεν έρχεται ποτέ θέλουμε εμείς στην καρδιά μας. Ή αγάπη πάντα έρχεται μόνη της κι' από εκεί που θέλεις την περιμένει κανείς. Ή αίσθηματική περιπέτεια άρχισε έντελώς άπρόοπτα. Από μιὰ τυχαία συνάντησι σ' ένα μπαρ, σ' έναν κινηματογράφο, σ' ένα δεξίωση, σ' ένα σαλόνι. Σ' ένα μπαρ, τέλος πάντων, που δεν πείσι ποτέ κανείς να κάνει έρωτα. Όσο όμως καμιά φορά έλεγε τόσο καλά κανονισμένη από την τύχη ώστε η πλήρη γνωριμία δεν αργεί να καταλήξει σε μιὰ αισθηματική ιστορία.

Έρωτας, λοιπόν, καλώς ή κακώς, βλέπεις, δεν κυνηπάται κι' ούτε αγοράζεται. Όσο μάλλον τον ποθείς τόσο φεύγει μακριά σου. Δεν μπορείς να τον πον, καυμένη Λίλυ, να έλξης όποτε θέλεις έρωτα. Η περιπέτεια θα έλξει τα μόνο άπογοητευμένα.

Ή Λίλυ σκέφθηκε πολύ τα λόγια της φίλης και τέλος κατατάχθηκε ν' αποφασίσει ότι έπρεπε να περιμένει τον έρωτα. Μά αυτή η απόφαση την έκανε να περάσει μερικές νύχτες, γεμάτες τρυφές και στεναγμούς. Πολλές φορές μάλιστα στεναγμούς μπροστά στον καθρέφτη της τουαλέτας της, κύταζε σεχτικά το πρόσωπό της, έπαιρνε ένα σωρό γοητευτικές στάσεις και τέλος βεβαιωνόταν ότι ήταν πολύ όμορφη. Ότι θα έπρεπε να βρεθεί ο άνθρωπος που θα την άγαθόσε. Ή καυμένη η Λίλυ πόθησε όσο καμιά άλλη γυναίκα εκείνη την εποχή, τον έρωτα.

Ένα βράδυ σ' μιὰ δεξίωση, συνάντησε τέλος τον έρωτά της. Τον ξεχώρισε άμέσως ανάμεσα απ' όλους τους ανθρώπους κι' ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά σαν να της έλεγε:

— Αυτός είναι!

Κι' η Λίλυ, πνιγμένη από την συγκίνηση, πλησίασε κοντά του και τον κύταξε. Ήταν ένας σοβαρός νέος, ντυμένος με απλότητα κι' αρκετά συμπαθητικός. Όταν δέ τα μάτια τους συναντήθηκαν, της χαμογέλασε κι' εκείνος με αφέλεια.

— Με συγχωρείτε, δεσποινίς, της είπε πλησιάζοντας. Μου φαίνεται ότι κάπου έχουμε γνωριστεί.

— Διόλου άπίθανο, του απάντησε όσο μπορούσε πιο άφορα η Λίλυ. Ίσως σ'ε κανένα χορό, σ'ε κανένα γυναικείο στίτι, Ξέρετε μήπως τους Σμιθ, τους Ντάκελσον, τους...

— Μά συγχωρείτε, δεσποινίς, της είπε πλησιάζοντας. Μου φαίνεται ότι κάπου έχουμε γνωριστεί.

— Διόλου άπίθανο, του απάντησε όσο μπορούσε πιο άφορα η Λίλυ. Ίσως σ'ε κανένα χορό, σ'ε κανένα γυναικείο στίτι, Ξέρετε μήπως τους Σμιθ, τους Ντάκελσον, τους...

Ή Λίλυ ήταν ένα κορίτσι τών σπόρ...

Γκρέυ!

Ο νέος κούνησε αρνητικά το κεφάλι του και της δήλωσε:

— Ονομάζομαι Μπίλ Λέβιντορ. Ήρθα μόλις χθές για πρώτη φορά στο Λονδίνο. Θα παρακολουθήσω το ναυτικό συνέδριο κι' ύστερα θα γυρίσω εκεί κάτω πάλι, στον πένθιμο λιμένα της Μάλτας.

— Είσατε αξιωματικός του ναυτικού; ρώτησε με μιὰ κρυφή χαρά η Λίλυ, που είχε πάντα μιὰ ιδιαίτερη προτίμηση στις λαμπρές στολές, στα παράσημα και τα χρυσά γαλάνια.

— Εκείνος της είπε ότι ήταν κυβερνήτης του καταδρομικού «Χαμσάρ» κι' ότι διαρκώς, χρόνια και χρόνια, είχε γυρίσει όλες τις θάλασσες.

Ή Λίλυ τον άκουγε γοητευμένη.

— Κοιτά σας, του ώμολόγησε σ' μιὰ στιγμή, νοιώθω τόσο εμπιστοσύνη...

— Κι' έγω, της απάντησε ο Μπίλ μ' ένα αγαθό χαμόγελο, σ'α θεωρώ για μιὰ τόσο παλιά και καλή φίλη μου που δεν διατάζω να σ'α ανοίξω την καρδιά μου.

Και με απλότητα της διηγήθηκε τη ναυτική ζωή του, τις στενοχώριες του, ακόμα κι' όλες τις ιστορίες του σπιτιού του.

— Εκεί, στο Νότιγγχαμ, της είπε σ' μιὰ στιγμή, έχω μιὰ γρηιά μητέρα που πάντα περιμένει μ' αγωνία τον γυρισμό μου ύστερ' από κάθε ταξίδι μου. Και κάθε φορά μόλις μ' αντικρύσει, κυττάζει προσεχτικά τα χέρια μου κι' αναστενάζει.

— Γιατί; άπόρησε η Λίλυ.

— Περιμένει να ιδή ένα δαχτυλίδι, μιὰ βέρα να τ'α στολίξη. Περιμένει να με ιδή ευτυχισμένο. Και τότε θα μπορέσει να ξεκουραστή.

— Έ, κι' είναι τόσο δύσκολο να βρήτε μιὰ σύντροφο της ζωής σας; του είπε λίγο στενοχωρημένη η Λίλυ.

— Ομολογώ ότι πολλά χρόνια αναζητούσα το ιδανικό μου κι' είχα άπογοητευθεί. Μά τώρα ελπίζω ότι δεν γελοιάστηκα. Θα σ'α παρακαλέσω, λοιπόν, Μίλ Λίλυ να με βοηθήσετε να κάνω ευτυχισμένη τη μητέρα μου. Μ' αγαπάει τόσο πολύ, πού παρ' όλα τα γεράματά της είναι ικανή να κάνει το κουραστικό ταξίδι από το Νότιγγχαμ στο Λονδίνο για να σ'αίξη στην άγκαλιά της τη νύφη της.

— Και γιατί να μην κάνη η νύφη της το ταξίδι από το Λονδίνο στο Νότιγγχαμ; είπε μ' απλότητα η Λίλυ, τρέμοντας από τη συγκίνηση.

Ο Μπίλ, τρελλός από τη χαρά του, την παρέσυρε στους ήχους ενός μεθυστικού ταγκό κι' ενώ η μουσική έκανε τις καρδιές τους να ριγοῦνε, της ψιθύρισε:

— Λίλυ, σ' αγαπώ!

— Κι' έγω σ' αγαπώ, Μπίλ. Ήξερα ότι μιὰ μέρα θα έρθης στη ζωή μου. Ναί, είμαι δική σου. Πάρε με στην άγκαλιά σου κι' ώδηγησέ με προς την ευτυχία!..

Την άλλη μέρα η Λίλυ Ντράιτον κι' ο Μπίλ Λέβιντορ έφευγαν για το Νότιγγχαμ κι' ένα ούρανο χαμόγελο σ'α γέλει. Ή Λίλυ ήταν πιο όμορφη από κάθε άλλη φορά κι' ο Μπίλ είχε ένα υπερήφανο ύφος. Καμάρωνε για τη γυναίκα του κι' ήταν ευτυχισμένος που η μοίρα του τον είχε ώδηγησει σ' εκείνη τη δεξίωση και τον είχε κάνει να γνωρίση την σύντροφο της ζωής της.

Μά κι' η Λίλυ δικαιολογούσε τώρα τη φίλη της που της έλεγε ότι ο έρωτας έρχεται πάντα ξαφνικά μέσ' στην καρδιά μας κι' από εκεί μάλιστα που κανείς ποτέ δεν τον περιμένει...

ΕΝΤΥ ΠΑΤΕΡΣΟΝ

Από της 20ής Σ' Ήριου π. έ. ήρχισε λειτουργούσα μοναχική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό την διεύθυνση της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΗ-ΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.— Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 Α — ΑΘΗΝΑΙ.

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τον περασμένο μήνα πέθανε στο Λονδίνο σ' ηλικία 105 ετών ένας περίφημος τύπος, ο Έδουαρδ Κούττων, ο οποίος έχει μείνει ιστορικός για τα διάφορα εξωφρενικά κατορθώματά του.

Όταν ο Κούττων ήταν ακόμη ηλικίας 15 μόνον ετών, ανακαλύφθη ότι επί ένα ολόκληρο χρόνο διέμενε, χωρίς να τον αντιληφθεί άπολύτως κανείς, μέσα στο βασιλικό ανάκτορο του Βούγκιχαμ.

Την ημέρα κρυβότανε μέσα στα τζάκια του παλατιού, τη δ' νύχτα, όταν κοιμόντουσαν όλοι, ο Κούττων κατέβαινε κι' έπήγαινε κι' έτρωγε στα μαγειρεία. Κοιμόταν κατόπιν σ' μιὰ σοφίτα και πρωί-πρωί σηκωνόταν και χωνόταν πάλι στα τζάκια.

Όταν τόν έπιασαν, επί τέλους, και ύπεβλήθη εις ανάκρισι, απέκάλυψε ότι είχε άκούσει τις περισσότερες μυστικές συνομιλίες της νεαρής τότε βασιλίσσης Βικτωρίας με τους ύπουργούς της και... πολλά άλλα πράγματα.

Ενώ εις όλα τα κράτη του κόσμου παρατηρείται τάσις ουσσώρευσις του πληθυσμού στις πρωτεύουσες και στις μεγάλες πόλεις, έντελώς το αντίθετο συμβαίνει στη Γερμανία.

Οι Γερμανοί φεύγουν από τις πόλεις και πηγαινούν στα χωριά, όπου καταγίνονται σ' αγροτικές εργασίες.

Ένας στατιστικός εξακρίβωσε ότι 46 γερμανικές πόλεις με πληθυσμό 100-120 χιλιάδων πρό του 1922 έχουν τώρα πληθυσμό μόλις 80 χιλιάδων. Οι υπόλοιποι κάτοικοι προτίμησαν να γίνουν γεωργοί παρά να κάθονται άεργοι στις πόλεις.

Οι Γερμανοί άποδεικνύουν με αυτή την «έπιστροφή στη γη» το αιώσιο πρακτικό τους πνεύμα.

Στη Γαλλία υπάρχει η συνήθεια να βραβεύουν οι δήμοι κάθε χρόνο άρισμένα κορίτσια της περιφέρειας των για την ήθική τους.

Εκείνες που παίρνουν το βραβείο αυτό της άρετης, παίρνουν συγχρόνως και ένα στεφάνι από ρόδα. Τους δίδεται επίσης και ένα χρηματικό δώρο 700 φράγκων... υπό επιφύλαξη όμως!

Το περασμένο έτος δύο Παρισινές μικρούλες έπήραν το βραβείο της άρετης. Ο δήμαρχος του διαμερίσματός των, όταν τους έδωσε τον στεφάνο, τους είπε:

— Στην κάθε μιὰ σας, άγαπητές μου δεσποινίδες, ανήκει και ένα φακέλλος, μέσα στον οποίο υπάρχουν 700 φράγκα. Τον φακέλλο αυτό θα τον πάρετε μόνον αν παντρευθήτε σ' ένα χρόνο. Σαναγυρίστε εδώ με τον σύζυγό σας και με μεγάλη μου χαρά θα σ'α παραδώσω αυτό το ποσό χωρίς καμιά άλλη διατύπωση.

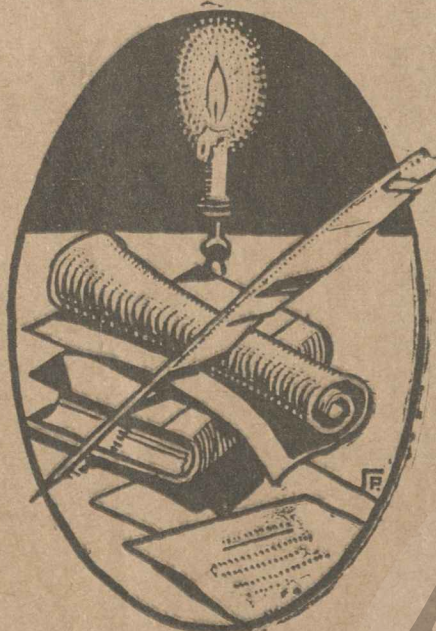
Άλλοίμονο, όμως! Ή δυο βραβευμένες «ελάττερες» δεν ξαναγύρισαν. Τις είχαν άπαγάγει και τις δυο οι φίλοι τους κι' είχαν φύγει από το Παρίσι.

Ή έφευρεσις των ταχυδρομικών σφειλίζεται στους άρχαιους βασιλείς της Περείας, άρισμένως δ'ε στον γνωστότατό μας Κύρον.

Επειδή το βασίλειο των Περεών ήταν την εποχή εκείνη έκτεταμένο και ο Κύρος δεν μπορούσε να συνενωθί εις κυρία με τους διοικητές των επαρχιών, σκέφτηκε να βρή κάποιον τρόπο εύκολωτάρας συνεννόησης.

Εκάθισε τότε και υπέλογισε τί δρόμο μπορούσε να κάνει ένα άλογο σ' μιὰ μέρα και έκτισε σταθμούς σ' άντίλογες άποστάσεις σ' όλους τους δρόμους του βασιλείου του. Τους σταθμούς αυτούς έφωδίασε με άλογα και προσωπικό.

Μ' αυτό το σύστημα έπαιρνε τα βασιλικά έγγραφα ένας ταχυδρόμος, έτρεχε όλη την ημέρα, έφτανε στον ποζτοσταθμό, τα παρέδιδε στο δεύτερο ταχυδρόμο, ο οποίος έφευγε άμέσως με το ξεκούραστο άλόγό του, τα παρέδιδε στον τρίτο και ούτω καθεξής μέχρι του προορισμού των.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΑ ΠΕΝΤΑΔΥΜΑ ΤΟΥ ΟΝΤΑΡΙΟ

Η ύποπτη υπόθεση των περιφώνων πενταδύμων του Καναδά. Ο ρόλος του δόκτορος Νταφός. Ο τραγικοί γονείς των πενταδύμων. Πώς ο δόκτωρ Νταφός έκμεταλλεύεται τα παιδιά. κλπ. κλπ.

ΕΝΑ από τα μεγαλύτερα σκάνδαλα της Αμερικής είναι ασφαλώς η περίεργη και κωμικοτραγική υπόθεση γύρω από τα περιφών «πενταδύμα» του Οντάριο. Το σκάνδαλο αυτό έχει αναστατώσει τους Αμερικανούς και από καιρό τώρα τους έχει χωρίσει σε δυο αντίπαλα κι' αντιμεπαχόμενα στρατόπεδα. Κ' η αιτία αυτού του καυγά είναι η εξής υπόθεση:

Εδώ και 19 μήνες, ο συντάκτης της τοπικής εφημερίδος του Καλλεντέρ, μιας μικρής πόλεως του Οντάριο, είδε νό μπειν στο γραφείο του ο Όλιβια Ντάιον, ένας φτωχός καλλιεργητής των περιχώρων. Ο άνθρωπος αυτός φαινόταν πάρα πολύ στενοχωρημένος.

— Πόσο θά μου στοιχίση, άρά γε, η δημοσίευσή στην εφημερίδα σας μιας μικρής αγγελίας; ρώτησε δειλά, χαμηλώνοντας τα μάτια.

— Για ποιά πράγμα; Έκανε ο συντάκτης.

— Για τη γυναίκα μου... του άπαντησε ο Ντάιον. Ξέρετε, γέννησε πέντε παιδιά!...

— Πώς; Πέντε παιδιά; Συγχρόνως;... άπορησε ο δημοσιογράφος.

— Μάλιστα... του ελίπε με απλότητα ο φτωχός πατέρας.

Την συνέχεια τώρα αυτής της ιστορίας θά την ξέρετε ασφαλώς από τις εφημερίδες. Ο ασύμμετρος διέδωσε σ' όλο τον κόσμο αυτή την καταπληκτική ειδήσι μ' άλλεπάλληλα τηλεγραφήματα. Οι φωτογράφοι πήραν χιλιάδες φωτογραφίες των πέντε θρεφών.

Ένας μάλιστα από αυτούς, για να τους θγάλη μιά ομαδική φωτογραφία τα κακομεταχειρίσθηκε τόσο άγρια, ώστε τα δυστυχισμένα πενταδύμα σώθηκαν από τα χέρια του ως έκ θαύματος. Έπειτα, ήρθε η σειρά των δημοσιογράφων, τ ω ν ιμπρεσαρίων, τ ω ν πατεώνων, των τρελλών, των περιέργων.

Τα πενταδύμα του Οντάριο από τη μιά μέρα ως την άλλη έγιναν διάσημα και μαζί μ' αυτά κι' ένας ασήμαντος έπαρχιακός γιατρός, ο δόκτωρ Νταφός.

Μά πρέπει να παραδεχτούμε ότι όλη αυτή η συγκίνηση της διεθνούς κοινής γνώμης, ήταν δικαιολογημένη. Η γέννηση πέντε συγχρόνως παιδιών είναι ένα επιστημονικό φαινόμενο από τα πιο σπάνια. Η διατήρησή δέ στη ζωή και η ανατροφή αυτών των πενταδύμων, θά έπιτρέψει στους έπιστήμονες να λύσουν πολλά σκοτεινά μέχρι σήμερα προβλήματα της κληρονομικότητας και της φυσιολογίας.

Συνεπώς όλος ο επιστημονικός κόσμος της Αμερικής ενδιαφέρθηκε από της πρώτης στιγμής για τη ζωή και το μέλλον των παιδιών αυτών. Μά το ζήτημα τώρα παρουσίασε από την πρώτη μέρα ένα σωρό δυσκολίες.

Οι γονείς ήσαν πάμπτωχοι. Οι Ντάιον άλλωστε είχαν να φροντίσουν και για τη συντήρησή των άλλων πέντε παιδιών τους. Τα «πενταδύμα» πάλι, πέντε χαριτωμένα κοριτσάκια, είχαν γεννηθι πολύ νωρίς κι' έτσι είχαν ανάγκη μεγάλης προσοχής και ιδιαίτερας προφυλάξεως. Αυτό όμως δεν μπορούσε να γίνει στο φτωχικό των Ντάιον, μέσα σ' όλη τη φασαρία των άλλων παιδιών και των περιέργων, που έναχλούσαν από το πρωί ως το βράδυ τους δυστυχούς γονείς. Και

Τα πενταδύμα στρουμπουλιά και καλοθρεμμένα, κατά τελευταία φωτογραφία των

σάν να μην έφταναν όλα αυτά τα θάσσανα, μιά μέρα έφτασε στίτι τους ένας από τους διοργανωτές της περιφημής έκθεσως του Σικάγου, «Ένας αιώνας πρόδου», ο οποίος πρότεινε στους Ντάιον να παρουσιάση τα παιδιά τους στην Έκθεση. Η κοινή γνώμη του Καναδά πληροφορήθηκε αυτές τις ενέργειες κι' αναστατώθηκε. Πώς; Οι «άρπαγες» Αμερικανοί θά έκμεταλλεύοντουσαν τα πενταδύμα; Τι περιμολιπών και δεν επενέβαινε η κυβέρνηση του Καναδά; Η κυβέρνηση επενέβη κι' αποφάσισε ν' αναλάβη αυτή τη πενταδύμα κοριτσάκια υπό την προστασία της, γιατί η ζωή των ήταν υπερβολικά πολύτιμη και δεν μπορούσε κανείς να επιβουλεύη στους φτωχούς γονείς τους. Άμέσως άρτισε μιά τετραμελής επιτροπή «κηδεμόνων», για να διεύθυνε τις υποθέσεις των πενταδύμων μέχρι της ενηλικιώσεώς των. Η επιτροπή αυτή άπετελέσθη από τον πατέρα των πενταδύμων, τον Όλιβια Ντάιον, από τον δόκτωρ Νταφός, από ένα αξιόσημο δικαστή, και από τον Ντάβιντ Κρόλ, έναν παραίστο θρωπο, που είναι ο δικτάτωρ αυτής της περίεργης επιτροπής.

Κατόπιν δεν άπέμεινε παρά να θρεθούν τ' άπαραίτητα ιμφτά για την συντήρησή των θρεφών. Μπορούσαν θωματα να τα ζητήσουν μ' έράνους από τους Καναδούς. Μά ο Νταφός έκρόλ νόμισε πως θρήκε κάτι καλύτερο. Πούλησε σ' ένα μεγάλο φωτογραφικό πρακτορείο τα άποκλειστικά δικαιώματα της φωτογραφίας των πενταδύμων, γιατί το καινού τρελλανόταν με το χαμόγελο της Έλλυ, το γέλιο της Σιλ, τις κινήσεις των χεριών της Ύδων, την άπαθεια της Μαίρης και τους γυνιδάρικους πρπου της Άνις Ντάιον.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

Το πρακτορείο αυτό προσέφερε 25 χιλιάδες δολάρια για το συμβόλαιο της γράφης άμέσως. Ο δόκτωρ Νταφός άρχισε ένα μικρό σκοκομείο, άποκλειστικά για τα πενταδύμα κι' άργάστα.

(Συνέχεια εις την σελίδα 64)

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Κάποια νύχτα χωρίς φεγγάρι, μιά νύχτα σκοτεινή σαν το καλυμμάχι του δεσπότη και βουθή σαν τον δικαστή όταν λιάζεται στον ήλιο, τρία διαβολόπαιδα του χωριού άποφάσισαν να πάμε να κλέψουμε τα μύγδαλα από τη μυγδαλιά του παπα-Δημήτρη.

— Για κυττάζετε, έλεγαν, κοντεύει να σπάση από τον πολύ καρό! Για τούτο πρέπει να την... εξαλαφρώσουμε.

Σαν φτάσανε στην μυγδαλιά, οι δυο άπ' αυτούς άνεθήκανε άπάνω κι' ο τρίτος, κάτω στής μάντρας τη γωνιά, φύλαγε «καραούλι».

Μά μόλις είχαν άρχισεί το ξεφόρτωμα της... παραφορτωμένης μυγδαλιάς, άκούσανε θήματα στο περιθόλι.

— Καποιος έρχεται, είπε σιγά το «καραούλι».

— Κατου, γρήγορα!...

— Σταθήτε! Σταθήτε, τους ξανάπε πάλι. Δεν είναι τίποτα! Την κατεβαίνετε, Είν' ο γαϊδάρος του παπα.

— Όχι, άδερφέ, μάς έκοψες το αίμα! του φώναξαν οι δυο πατράδες του που ήσαν άπάνω στη μυγδαλιά, και ξανάρχισαν το ξεφόρτωμα.

Μά ξαφνικά, γυρίζει το «καραούλι», θλέπει πίσω του, κι' άντικρύζει να πλησιάζει ο παπάς.

— Πισω μου σ' έχω... σατανά!

Τάχασε. Δεν ήξερε τί να κάνει. Νά φωνάξει; Θά τον άκούσε ο παπάς.

Τρέχει κατά τη μυγδαλιά και λέει σιγά-σιγά στους συντρόφους του που μόλις τον άκούσαν:

— Παιδιά, σουτί!... Τσιμουδιά!... Έρμηνει ο παπάς. Μην κουνήθιτε πειρά κι' άρπαστε έμένα να τα θγάλω τέρα.

Και κρύφτηκε πίσω από ένα σχίνο.

Κάθως προχωρούσε ο παπάς σιγά σιγά, άκούει ένα γέλιο καταχθόνιο, διαβολικό.

— Χά, χά, χά, χού, ου, ου.

Ο παπάς στάθηκε και σταυροκοπήθηκε.

— Χά, χά, χά, χού, χά! Θά σε φάω! θύσας το καρσούλι.

— Ο Τρισκατάρατος θά είναι! ψιθύρισε ο παπάς.

— Θά σε φάω!

Ο παπάς από τό φόβο του έπεσε έξω.

Την άλλη μέρα οι χωρικοί τον θρήνησαν έφρον άκόμα και τον φέραν σπίτι του.

— Τον είδα με τα μάτια μου, όπως σας έλέω και με θλέπετε! Ο Τρισκατάρατος σωστός... φώναξε ο παπάς μόλις συνηθι.

Άμέσως ο κόσμος πήγε να δει τη μυγδαλιά και τη θρήκε στρωμένη μύγδαλα από κάτω.

— Κανείς να μη τα πειράξει, τους φώναξε ο παπάς. Αυτά είναι έργα του Σατανά. Άύριο την κόβω έγώ τη μυγδαλιά.

Την άλλη μέρα παρουσιάστηκε ένας από τους τρεις κλέφτες στο σπίτι του παπα.

— Παπούλη! Παπούλη, του λέει, χθές

τό θράδυ καθώς περνούσα από τη μυγδαλιά σου, θγήκε ένας άνθρωπος, που είχε μαλλιά σαν τό τραγί, και μου είπε «ά σου πώ...»

— Τι είπε, θρέ; ρώτησε ο παπάς.

— Είπε, «άλλοίμονο, άλλοίμονο σε κείνον που θά κόψη τη μυγδαλιά!» Έλεγε πως είναι δική του και γελούσε, να έτσι: «Χά, χά, χά, χού, χά!...»

Την άλλη ημέρα πάλιν τό χωριό άνάστατο. Πήγε στον παπα κι' ο δεύτερος μυγδαλοκλέφτης και του είπε τό ίδιο.

— Χριστέ μου, βοήθησε με! σταυροκοπήθηκε ο παπάς.

— Μπάρμπα-παπα, Μπάρμπα-παπα! Τό και τό, ένας διάσολος στη μυγδαλιά σου.

Ο παπάς φοβήθηκε, άποφάσισε να μη την κόψη τη μυγδαλιά κ' οι χωριανοί συμφώνησαν μαζί του.

— Κανείς να μη κόψη τη μυγδαλιά, ούτε να ζυγώσει έκει, ούτε μύγδαλο να φάη. Είναι του Σατανά.

— Τοθ Άντιχρίστου ή μυγδαλιά αυτή έστί! συνεπλήρωσε κι' ο δάσκαλος.

Γι' αυτό κάθε χρόνο φορτωμένη μύγδαλα ή μυγδαλιά του κάκου περιμένει να την ξεφορτώσουν.

Γιά μιά θραδυά όμως χάνονται όλα τα μύγδαλά της.

— Τά μάζεψεν ο διάβολος! λένε ο παπάς κ' οι χωρικοί. Και σταυροκοπιούνται.

Και έτσι για χρόνια άρκετά οι τρεις μικροί Σατανάδες έτρωγαν μοναχοί τα μύγδαλα του παπα.

Η ιστορία είναι άληθινή.

Ο ένας από τους τρεις εκείνους Σατανάδες μεγάλωσε, έτράνεψε και έγινε και ύπουργός στην Ελλάδα.

Τώρα πολλές φορές τ' άπόγευμα, τον θλέπεις να πίνει καφέ — τέως πλέον ύπουργός — στοθ Ζαχαράτου, να διηγείται την παραπάνω ιστορία του και να γελά με την καρδιά του.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Δύο γέροι Έθραϊοι συζητούν περί σεληνης και ήλιου.

— Η σελήνη, λέει ο ένας είναι πιο ενδιαφέρουσα από τον ήλιο και ως λένε σ'τι θέλουν.

— Πώς;

— Η σελήνη μάς φωτίζει τη νύχτα, που έχει σκοτάδι, ενώ ο ήλιος μάς φωτίζει την ημέρα, που δεν έχουμε ανάγκη από φως.

— Πώς;

— Ο παπάς από τό φόβο του έπεσε έξω.

Την άλλη μέρα οι χωρικοί τον θρήνησαν έφρον άκόμα και τον φέραν σπίτι του.

— Τον είδα με τα μάτια μου, όπως σας έλέω και με θλέπετε! Ο Τρισκατάρατος σωστός... φώναξε ο παπάς μόλις συνηθι.

Άμέσως ο κόσμος πήγε να δει τη μυγδαλιά και τη θρήκε στρωμένη μύγδαλα από κάτω.

— Κανείς να μη τα πειράξει, τους φώναξε ο παπάς. Αυτά είναι έργα του Σατανά. Άύριο την κόβω έγώ τη μυγδαλιά.

Την άλλη μέρα παρουσιάστηκε ένας από τους τρεις κλέφτες στο σπίτι του παπα.

— Παπούλη! Παπούλη, του λέει, χθές

τό θράδυ καθώς περνούσα από τη μυγδαλιά σου, θγήκε ένας άνθρωπος, που είχε μαλλιά σαν τό τραγί, και μου είπε «ά σου πώ...»

— Τι είπε, θρέ; ρώτησε ο παπάς.

— Είπε, «άλλοίμονο, άλλοίμονο σε κείνον που θά κόψη τη μυγδαλιά!» Έλεγε πως είναι δική του και γελούσε, να έτσι: «Χά, χά, χά, χού, χά!...»

Την άλλη ημέρα πάλιν τό χωριό άνάστατο. Πήγε στον παπα κι' ο δεύτερος μυγδαλοκλέφτης και του είπε τό ίδιο.

— Χριστέ μου, βοήθησε με! σταυροκοπήθηκε ο παπάς.

— Μπάρμπα-παπα, Μπάρμπα-παπα! Τό και τό, ένας διάσολος στη μυγδαλιά σου.

Ο παπάς φοβήθηκε, άποφάσισε να μη την κόψη τη μυγδαλιά κ' οι χωριανοί συμφώνησαν μαζί του.

— Κανείς να μη κόψη τη μυγδαλιά, ούτε να ζυγώσει έκει, ούτε μύγδαλο να φάη. Είναι του Σατανά.

— Τοθ Άντιχρίστου ή μυγδαλιά αυτή έστί! συνεπλήρωσε κι' ο δάσκαλος.

Γι' αυτό κάθε χρόνο φορτωμένη μύγδαλα ή μυγδαλιά του κάκου περιμένει να την ξεφορτώσουν.

Γιά μιά θραδυά όμως χάνονται όλα τα μύγδαλά της.

— Τά μάζεψεν ο διάβολος! λένε ο παπάς κ' οι χωρικοί. Και σταυροκοπιούνται.

Και έτσι για χρόνια άρκετά οι τρεις μικροί Σατανάδες έτρωγαν μοναχοί τα μύγδαλα του παπα.

Η ιστορία είναι άληθινή.

Μετάφρ. ΑΓΓΕΛΗ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΓΑΤΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ"

("Άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Αντρέ Μαζέ")

ΜΙΑ νέα μόδα άρχισε να κατακτά δολόκληρο την Αμερική και άσφαλώς δεν θ' άργήσει να κατακτήσει και την Εύρώπη. Σήμερα μία κυρία ή μία δεσποινίς για να θεωρηθεί καθώς πρέπει είναι απαραίτητο να συνοδεύεται στο δρόμο από έναν όμορφο και πανάκριβο γάτο, έτσι ακριβώς όπως συνέβαινε δώ και λίγον καιρό με τη μόδα των σκυλιών. Τώρα δ'αυτά τα σκυλιά πάλι περιπατούν. Η όμορφες κυρίες τους τα στέρησαν από τα χάδια τους και την αγκαλιά τους και τα παρέδωκαν στους υπηρέτες ως κάτι άχρηστο, έτσι ακριβώς σαν μία τουαλέτα περασμένης μόδας.

Αυτή την άρχη της γατοφιλίας την έκαναν φυσικά ή πιο διάσημες κ' ή πιο «μοιραίες» από τις θεντέττες. Πολλές μάλιστα από αυτές δεν δίστασαν να δώσουν και σχετικές συνεντεύξεις στους συντάκτες των κινηματογραφικών περιοδικών. Η Τζίν Χάρλοου παραδείγματος χάριν δήλωσε τά εξής:

— Η αγάπη των γυναικών προς τις γάτες δεν πρέπει καθόλου να σας παραξενεύει γιατί κ' ή δυό τους μοιάζουν σαν δυό σταγόνες νερού! Η γυναίκες είναι γάτες! Έχουν τον ίδιο χαρακτήρα, την ίδια πονηρία και τα ίδια αισθήματα. Πειράζετε μία γυναίκα. Αμέσως θα θυμώσει και θα σας γρατζουνίσει με τα νύχια της. Πατήστε την ούρά μιας γάτας! Θα δείτε ότι θα κάνει το ίδιο: Θα σας γρατζουνίσει! Αμα φλερτάρετε πάλι μία γυναίκα και της λέτε ένα σωρό φιλοφρονήσεις, είναι ένθουσιασμένη μαζί σας. Το ίδιο συμβαίνει και με τις γάτες όταν τις χαϊδεύετε. Σας έχουν έμπιστοσύνη, παίζουν μαζί σας κι' έρχονται να τριφτούν στα πόδια σας κάθε φορά που θέλουν να σας ζητήσουν κάτι! Τίποτε λοιπόν φυσικότερο από αυτήν την αγάπη των γυναικών... Ένας καλός ψυχολόγος μάλιστα θα μπορούσε να καταλάβει τον χαρακτήρα των γυναικών από το είδος της γάτας που προτιμούν. Αυτό, άλλωστε, είναι μία εύκολη παρατήρησι, την οποία ακόμη και σεις μπορείτε να διαπιστώσετε. Όσο τώρα για τη γνώμη μου αν αυτή ή μόδα των γάτων θα διαρκέσει; Εγώ είμαι βέβαιη ότι θα κρατήσει περισσότερο από κάθε προηγούμενη. Η γάτα άλλωστε είναι ένα έξυπνο και άξιαγάπητο ζώο κι' αρμόζει περισσότερο στις γυναίκες. Η γάτες είναι γεννημένες για τα χάδια των γυναικών.

Κ' ή Τζίν Χάρλοου έχει πράγματι δίκιο. Άλλωστε δεν υπάρχει πιο όμορφο θέαμα από το να βλέπει κανείς μία όμορφη και νέα γυναίκα να παίζει μ' ένα χαριτωμένο γατάκι. Άλλωστε δ'αυτά τα διαβολάκια είναι τόσο αξιοθαύμαστα! Κι' αυτό το διεπίστωσα όταν ή Τζίν Χάρλοου μου έδειξε την... συλλογή της. Αυτή ή διάσημη θεντέττα έχει είκοσι περίφημα γατάκια, δέκα μαύρα και δέκα άσπρα, που μόλις μπή στο διαμέρισμά της κατεβαίνουν από τα μαζελάρια τους και με νιαουρίσματα χαράς έρχονται να την υποδεχθούν.

Η Νόρμα Σήρερ επίσης έχει ξετρελλαθεί κυριολεκτικά από αυτή τη νέα μόδα του Χόλλυγουντ. Και επειδή είναι νοικοκυρά και θέλει όλα στη δόξα της να είναι όμορφα και τακτοποιημένα, αποφάσι-

σε να φροντίσει και γι' αυτούς τους νέους φίλους της. Πήλασε λοιπόν τρεις υπηρέτριες για την περιποίησή τους, αγόρασε κρεβάτια με μεταξωτά σκεπάσματα και τα μαθε να κοιμούνται σ'έν άνθρωποι! Πράγματι, κάθε βράδυ στις δέκα ή ώρα, μόλις κτυπήσει ένα ηλεκτρικό κουδούνι, γιατί πού είναι γυμνασμένοι, κάνουν τη νυχτερινή τουαλέτα τους και πάνε να ξαπλώσουν στα μικρά τους κρεβάτια. Το πιο περίεργο είναι ότι δεν κουλουριάζονται, άλλα τεντώνουν σαν παιδιά κι' άκουμπουν το κεφάλι τους στο προφάλο. Τότε ή υπηρέτριες τα σκεπάζουν και τακτοποιούν άλλο διαμέρισμά τους στο οποίο παίζουν μ' ένα σωρό παιχνίδια!

Αυτά που σας λέμε μη νομίζετε ότι είναι υπερβολές. Είναι πιά αληθινή πραγματικότητα. Άλλωστε τα γατάκια της Νόρμα Σήρερ είναι φημισμένα στο Χόλλυγουντ για την έπιση δα τους και για τα γυμνάσια που ξέρουν να κάνουν. Κάθε μέρα μάλιστα ή όμορφη θεντέττα κάνει τόν περπάτη μ' ένα από αυτά. Όταν δέ εκείνο κουρασθεί, στέκεται χωρίς κανένα δισταγμό σκαρφαλώνει στο φρέμα της περσεχοντας να μη της γρατζουνίσει το σώμα της και έπειτα να χωθεί στην αγκαλιά της, πράγμα, που άσφαλώς δεν θα το μούσε να κάνει κι' ο πιο άδιαντροπος σκύλος.

Η Κάθριν Χέμπουρν επίσης έχει πέντε από τις πιο σιγνιες και τις πιο όμορφες γάτες, ή οποίες αποτελούν το πλισμα του αυτοκινήτου της. Δεν θγαίνει δέ ποτέ παραπράν δεν τις έχει μαζί της. Άλλωστε ή Κάθριν λέμπούν έπί πάνι εξαιρετικά αυτές τις γάτες, γιατί τη βοηθούσαν να δέν άνθρώπο της καρδιάς της. Ειδικώς δέ λατρεύει την «Τσι», ένα γατάκι της Άγκύρας, στο οποίο όφειλε τη στερνική εύτυχία της. Ίδου πώς ακριβώς έχει αυτή ή ιστορία.

Ένα βράδυ ή Κάθριν Χέμπουρν, μαζί με μερικούς φίλους της πήγε να διασκεδάσει σε κάποιο εύθυμο κέντρο. Σαυτευτότα φυσικά από τα πέντε γατάκια της, τα οποία κα-

— Α! μη μ' έρωτάτε, κύριε, ψιθύρισε ή Μηλιά. Δεν μπορώ... Πέστε μου όπως παλι ότι έχω την άδεια να μείνω εδώ, να σας υπηρετώ και να σας περιποιούμαι σ' όλη μου τη ζωή... Άλήθεια, λοιπόν, δεν σας δίνω θάρος; — Σού το όρκίζομαι, Μηλιά... απάντησε κατασπυγκινημένος ο κ. Ντουμάν. Είσατε ότι θα λυπηθώ πολύ-πολύ, αν φύγεις απ' εδώ... Τώρα είσαι εύχαριστημένη; — Πολύ!...

— Και θα γίνης γρήγορα καλά; — Βεβαίως! Τώρα πιά είμαι τόσο εύτυχής!... Και πραγματικά, ένα χαμόγελο μεγάλης εύτυχίας έλαμπε στο πρόσωπο της όρφανής. — Δόξα σοι ο Θεός! φώναξε ο Γιαννάκης, που έμπαινε εκείνη τη στιγμή. Δόξα σοι ο Θεός που σε θλέπω και μία φορά χαρούμενη!... Μά τι συνέβη; — Και ο Γιαννάκης, ξεχνώντας την παρουσία του κυρίου του, έκανε μια τούμπα, γιατί δεν ήξερε με άλλο, πιο έκφραστικό τρόπο, να φανερώσει τη χαρά του. — Σοί!... Ήσυγία! είπε ο κ. Ντουμάν. Κάθισε φρόνιμα. Γιαννάκη, γιατί ή αδελφή σου δεν μπορεί ν' άκούη... Και τώρα σας αφήνω... Τί καλά είναι, που είμαστε όλοι εύχαριστημένοι!...

Και ο κ. Ντουμάν κατέβηκε στη βιβλιοθήκη, όπου τον περιμένε ο οικοδιδάσκαλος, πριν οποίο τα διηγήθηκε όλα. — Α! χαίρω πολύ, χαίρω πολύ! φώναξε ο κ. Γκαζι... Κι' εγώ επίσης άγαπώ πολύ αυτά τα παιδιά, και θα μου έλειπε κάτι, αν έφευγαν από την επαύλη!...

— Είπε όμως φανερό πως κάποιος έπεχείρησε να τα διαλύει με τρόπο απ' τη Λάνδη. Λέτε να είναι ο Ίούλιος; — Όχι, όχι, δεν το πιστεύω. Ο Ίούλιος δεν είναι τόσο καλός... Εγώ σίτης λιγάκι μπορώ να είναι, μά κακός όχι!... — Τότε λοιπόν ποιός να είναι; — Δεν ξέρω. — Όχι, φιλάτε μου! Ξέρω, μα δεν θέλεις να πής... Δεν είν' έτσι; — Σας βεβαιώ!... — Μήπως είναι ή νύφη μου;... Α!... Άν είν' αυτή έκανε πολύ... πολύ άσχημα... Ήθελα μόνο να είμαι βέβαιος, για να... — Πρέπει να πιστέψετε, κύριε Ντουμάν, τον διέκοψε ο κ. Γκαζι, ότι είναι πολύ προτιμότερο ν' άγνοη κανείς το κακό... Η κυρία Ντουμάν ήταν σύζυγος του αδελφού σας, τον οποίον άγαπούσατε τόσο πολύ... Μπορείτε λοιπόν, με μία λέξη να μ' πής πής, να την κάνετε να καταλάβη ότι τα έμαθε όλα... Αυτό θα είναι αρκετό, ώστε αν το έκανε, να μη το άπαναλάβη! Έπειτα έμεις οι δυο, θα προσέχουμε τα παιδιά και θα τ' απομακρύνουμε από κάθε κίνδυνο... — Τι καλός που είσαι, αγαπητέ μου Άνδρέα! Δόσε μου το χέρι σου! Έσύ πάντοτε έχεις δίκιο!...

Γιά τη Μηλιά, το καλύτερο γιατρικό ήταν ή έπίσκεψις που της είχε κάνει ο κύριος της. Άμέσως τα μαγουλά της άναστησαν το ώραίο ρόδινο χρώμα τους, κι' όταν το θράδυ έκατέβη στη βιβλιοθήκη, για τη συνηθισμένη της άνάγνωσι, έκατάγε τόσο γλυκά τα έπιπλα και τα βιβλία, ώστε νόμιζε ότι τα χαϊδεύε με το θλέμμα της. Έτσι εξακολούθησαν και τα μαθήματα του κ. Γκαζι κα-

— Α! μη μ' έρωτάτε, κύριε, ψιθύρισε ή Μηλιά. Δεν μπορώ... Πέστε μου όπως παλι ότι έχω την άδεια να μείνω εδώ, να σας υπηρετώ και να σας περιποιούμαι σ' όλη μου τη ζωή... Άλήθεια, λοιπόν, δεν σας δίνω θάρος; — Σού το όρκίζομαι, Μηλιά... απάντησε κατασπυγκινημένος ο κ. Ντουμάν. Είσατε ότι θα λυπηθώ πολύ-πολύ, αν φύγεις απ' εδώ... Τώρα είσαι εύχαριστημένη; — Πολύ!...

— Και θα γίνης γρήγορα καλά; — Βεβαίως! Τώρα πιά είμαι τόσο εύτυχής!... Και πραγματικά, ένα χαμόγελο μεγάλης εύτυχίας έλαμπε στο πρόσωπο της όρφανής. — Δόξα σοι ο Θεός! φώναξε ο Γιαννάκης, που έμπαινε εκείνη τη στιγμή. Δόξα σοι ο Θεός που σε θλέπω και μία φορά χαρούμενη!... Μά τι συνέβη; — Και ο Γιαννάκης, ξεχνώντας την παρουσία του κυρίου του, έκανε μια τούμπα, γιατί δεν ήξερε με άλλο, πιο έκφραστικό τρόπο, να φανερώσει τη χαρά του. — Σοί!... Ήσυγία! είπε ο κ. Ντουμάν. Κάθισε φρόνιμα. Γιαννάκη, γιατί ή αδελφή σου δεν μπορεί ν' άκούη... Και τώρα σας αφήνω... Τί καλά είναι, που είμαστε όλοι εύχαριστημένοι!...

Και ο κ. Ντουμάν κατέβηκε στη βιβλιοθήκη, όπου τον περιμένε ο οικοδιδάσκαλος, πριν οποίο τα διηγήθηκε όλα. — Α! χαίρω πολύ, χαίρω πολύ! φώναξε ο κ. Γκαζι... Κι' εγώ επίσης άγαπώ πολύ αυτά τα παιδιά, και θα μου έλειπε κάτι, αν έφευγαν από την επαύλη!...

— Είπε όμως φανερό πως κάποιος έπεχείρησε να τα διαλύει με τρόπο απ' τη Λάνδη. Λέτε να είναι ο Ίούλιος; — Όχι, όχι, δεν το πιστεύω. Ο Ίούλιος δεν είναι τόσο καλός... Εγώ σίτης λιγάκι μπορώ να είναι, μά κακός όχι!... — Τότε λοιπόν ποιός να είναι; — Δεν ξέρω. — Όχι, φιλάτε μου! Ξέρω, μα δεν θέλεις να πής... Δεν είν' έτσι; — Σας βεβαιώ!... — Μήπως είναι ή νύφη μου;... Α!... Άν είν' αυτή έκανε πολύ... πολύ άσχημα... Ήθελα μόνο να είμαι βέβαιος, για να... — Πρέπει να πιστέψετε, κύριε Ντουμάν, τον διέκοψε ο κ. Γκαζι, ότι είναι πολύ προτιμότερο ν' άγνοη κανείς το κακό... Η κυρία Ντουμάν ήταν σύζυγος του αδελφού σας, τον οποίον άγαπούσατε τόσο πολύ... Μπορείτε λοιπόν, με μία λέξη να μ' πής πής, να την κάνετε να καταλάβη ότι τα έμαθε όλα... Αυτό θα είναι αρκετό, ώστε αν το έκανε, να μη το άπαναλάβη! Έπειτα έμεις οι δυο, θα προσέχουμε τα παιδιά και θα τ' απομακρύνουμε από κάθε κίνδυνο... — Τι καλός που είσαι, αγαπητέ μου Άνδρέα! Δόσε μου το χέρι σου! Έσύ πάντοτε έχεις δίκιο!...

Γιά τη Μηλιά, το καλύτερο γιατρικό ήταν ή έπίσκεψις που της είχε κάνει ο κύριος της. Άμέσως τα μαγουλά της άναστησαν το ώραίο ρόδινο χρώμα τους, κι' όταν το θράδυ έκατέβη στη βιβλιοθήκη, για τη συνηθισμένη της άνάγνωσι, έκατάγε τόσο γλυκά τα έπιπλα και τα βιβλία, ώστε νόμιζε ότι τα χαϊδεύε με το θλέμμα της. Έτσι εξακολούθησαν και τα μαθήματα του κ. Γκαζι κα-

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑ'Υ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

θε μέρα, με περισσότερο ένδιαφέρον.

Η Μηλιά είχε πιά καταλάβει καλά ότι ο δάσκαλός της την άγαπούσε πολύ και ήθελε με την έπιμέλειά της να γυ' αυτήν το πιο εύχαριστο μάθημα. "Ότι έβλεπε μπροστά της, άνθη, φρούτα, δέντρα, τοποθεσίες, όλα τα άντέγραφε με πολλή τέχνη. Έπειτα, σιγά-σιγά, δοκίμασε να ζωγραφίση και χωρίς μοντέλλο, με τη φαντασία της ή με τη μνήμη της.

Μιά μέρα, ενώ ο Γιαννάκης καταγινότανε να λύση ένα πρόβλημα, ή Μηλιά πήρε μία ψιλή πένα και άρχισε να ζωγραφίζει ένα πράγμα παράξενο.

— Μπα! φώναξε τότε ο Γιαννάκης, ο οποίος, καθώς φαίνεται, δεν πρόσχε μόνο στο πρόβλημά του. Μπα! καλέ, αυτό είναι το κουτί με τα τετράδια!

— Τί είναι; ρώτησε ο κ. Γκαζι, και από περιέργεια πήρε άμέσως να ιδη το χαρτί που ζωγράφιζε ή Μηλιά.

Μία μόλις το κύτταξε, χλώμιασε τόσο πολύ, ώστε ή Μηλιά φοβήθηκε.

— Μά τί έχετε; Είσαθε άρρωστος, κύριε; ρώτησε.

— Μά που το είδατε αυτό το κουτί; είπε ο παιδαγωγός, χωρίς ν' απάντηση στην έρωτησή της.

— Είναι δικό μας... Τό θρήκαμε στο Μεγάλο Βράχο, είπε ο Γιαννάκης.

— Και τί είχε μέσα;

— Πετράδια κάθε λογής. Άσπρα, πράσινα, κόκκινα... και εκατόν είκοσι χοντρά μαργαριτάρια... Άλήθεια, Μηλιά;... Η Μηλιά τα μέτρησε μόνη της και ξέρε!...

— Ναί!... Είχε και πενήντα πετράδια κόκκινα, άποκρίθηκε το κορίτσι.

— Και!...

Τη στιγμή εκείνη ο κ. Γκαζι έβγαλε απ' την τσέπη του ένα μικρό πορτοφόλι με κλειδαριά, τράβηξε από μέσα ένα χαρτί κιτρινωμένο, διπλωμένο στα τέσσερα και είπε:

— Θα είχε ακόμα ένενήντα μαργαριτάρια πράσινα και έκατο ζαφείρια.

— Τι χρώμα έχουν τα ζαφείρια; ρώτησε ο Γιαννάκης.

— Γαλάζια.

— Α! ναί. Θυμάσαι, Μη-

λιά; Έκείνα που έμοιαζαν με τα μάτια σου.

— Και... νά! Αυτό είναι το κουτί, είπε ο κ. Γκαζι και ξεδίπλωσε το κιτρινωμένο χαρτί.

— Α! Το κουτί μας! φώναξαν συγχρόνως και τα δυο παιδιά.

Πραγματικά, αν συνέκρινε κανείς το σχέδιο που έδειχνε ο κ. Γκαζι, μ' εκείνο που είχε κάνει ή Μηλιά, θα έβλεπε ότι και τα δυο παρίσταναν ένα και το αυτό πράγμα. Δεν ήταν δυνατό να υπάρχουν δυο κολληματώδεις με το ίδιο σχήμα, με τα ίδια στολίδια, τόσο όμοιες σε όλα τέλοσπάντων!

— Και που τον θρήκατε αυτό το θησαυρό; ρώτησε ο κ. Γκαζι.

— Στο Μεγάλο Βράχο, όπως σας είπε ο Γιαννάκης, άποκρίθηκε ή Μηλιά. Ποιός ξέρει πόσον καιρό ήταν χωμένος εκεί μέσα! Γιατί, ξέρετε, θρήκαμε το κουτί σκουριασμένο, λερωμένο, σε άθλια κατάσταση!...

— Και πώς δεν το είδε κανένας άλλος, πριν από σας;

— Δεν το είδε κανένας, γιατί, πριν από μ'ας, δεν μπήκε κανείς στο Μεγάλο Βράχο! άποκρίθηκε υπερήφανα ο Γιαννάκης. Και στοιχηματίζω μάλιστα μία απομυωμένα γεμάτη γλυκά, πώς αν τύχη να πάμε εκεί πάλι, έσείς μόνος σας,

Η Τζίν Χάρλοου με τρία απ' τα χαριτωμένα γατάκια της

(Συνέχεια στη σελίδα 60)

δεν θα θρήνητε ποτέ την τρύπα.

— Με συγχωρήτε, κύριε, που τολμώ να σας ρωτήσω, είπε εκείνη τη στιγμή η Μηλιά κατακόκκινη. Είμαι όμως πολύ περιέργη να μάθω πώς έτυχε να έχετε σεις αυτό το σχέδιο και τίνος είναι το ωραίο κουτί με ταπετράδια;

— Πριν σας τα διηγηθώ όλα, σταθίτε πρώτα να φωνάξουμε τον κύριο Ντουμάν, είπε ο κ. Γκαζί. Πρέπει να μάθω κι αυτός την περιέργη αυτή ιστορία. Τρέξε, Γιαννάκη, να τον παρακαλέσεις να έλθω εδώ.

Ο Γιαννάκης δεν περίμενε να του το επαναλάβουν. Έτρεξε, κατέβηκε, και σε λίγα λεπτά της ώρας, άκουσθηκε πάλι στη σκάλα το τρελλό του τρέξιμο, μαζί με το θαρύ θήμα του κ. Ντουμάν.

— Όρίστε, κύριε! Περδώ! είπε ανοίγοντας διάπλατα την πόρτα, για να μη ή ο κύριός του.

— Μά τι συμβαίνει πάλι, φίλτατε Άνδρέα; ρώτησε ο κ. Ντουμάν. Ο Γιαννάκης μου διηγήθηκε ένα σωστό παραμύθι της Χαλιμάς... για ένα θησαυρό... για μία κρύπτη... για δυο σχέδια...

— Ναι! Πρόκειται ακριβώς γι' αυτά τα δυο σχέδια, είπε ο δάσκαλος, και έδειξε στον κύριο Ντουμάν το δικό του κι' εκείνο που είχε ζωγραφίσει η Μηλιά.

— Α! είναι πολύ περίεργο αυτό το κιβώτιο... Αυτά τα φειδία που σχηματίζουν τα τέσσερα ποδάρια... Αυτοί οι θάμνοι με τα λουλουδάκια... Τι λεπτά, τι ωμορφα που είναι όλα!... Ποιος τα ζωγράφισε;

— Το δικό μου το έχει ζωγραφίσει ένας προπάππος μου, ο οποίος συνόδευσε τον Λαφαγιέτ στην Άμερική. Δεν ξέρω σε ποιά έκδρομή ανακάλυψε αυτό το κιβώτιο, το οποίο πρέπει ν' άνηκε στους παλιούς πολεμιστάς, τους οποίους κατετρόπωσε ο Χριστόφορος Κολόμβος...

Αφού ζήτησε επίμονα να θρηνηθούν οι ιδιοκτήτες του θησαυρού (μάταια όμως, γιατί δεν το κατόρθωσε) ο προπάππος μου αυτός, έγραψε στο τέλος στη γυναίκα του ότι έκανε την τύχη του και της έστειλε το σχέδιο του κιβωτίου αυτού, καθώς και ακριβή κατάλογο των πολυτίμων λίθων τους οποίους περιείχε.

Στο τέλος της επιστολής του της έγραψε: «Φεύγω με τον «Αστρολάβο». Θα ιδωθούμε πολύ γρήγορα». Φαντάζεσθε τώρα με τί ανυπομονησία περίμενε η προμάμη μου τον άντρα της με το θησαυρό... Μά από τότε, ούτε ο «Αστρολάβος» φάνηκε πια πουθενά, ούτε οι επιβάτες του...

Φαίνεται, εξακολούθησε ο κ. Γκαζί, ότι το πλοίο αυτό ναυάγησε αψάνδρο, αλλά που και πώς, κανείς δεν ξέρει. Και η προμάμη μου περίμενε, με την ελπίδα πάντα, ως ότου γύρισε από την Άμερική ο Λαφαγιέτ, ο οποίος την έπεσκέφθηκε στο σπίτι της προσωπικώς και της είπε ότι ο «Αστρολάβος» χάθηκε. Τον είδαν, της είπε, που πέρασε τις ακτές της Βρετανίας, μά από τότε δεν ξαναφάνηκε πουθενά.

— Α! φώναξε τότε ο Γιαννάκης. Το είδα εγώ το πλοίο που βούλιαξε! Μας έστειλε μάλιστα ένα σωρό πράγματα: γαλέττες, θούτρο, φορέματα...

— Σιωπή, Γιαννάκη! του είπε η Μηλιά αψήγη. Πώς τόλμησες να διακόψης τον κ. Γκαζί;

— Δεν τόκανα για κακό, αποκρίθηκε ο μικρός. Ήθελα να του δώσω μερικές πληροφορίες για τον προπάππο του...

— Ο σκοπός σου, πράγματι, ήταν καλός, Γιαννάκη! αποκρίθηκε ο δάσκαλος. Ο «Αστρολάβος» όμως που σας λέω, ναυάγησε στα 1766 και τώρα έχουμε 1890. Έννοεις λοιπόν πολύ καλά ότι δεν είναι ποτέ δυνατόν να είδες το ναυάγιο αυτό, στο οποίο χάθηκε ο προπάππος μου!

— Και όμως το κουτί που θρήνηκα, δεν μπορεί παρά να είναι του προπάππου σας... Και για να είναι δικό του, θα πη ότι ήταν μέσα στο πλοίο που βούλιαξε... κι' επειδή εμείς είδαμε να βουλιάζει ένα πλοίο, πρέπει άσφαλώς να ήταν αυτό το ίδιο... Δεν είν' έτσι, Μηλιά;

Και ο μικρός τά έλεγε όλα αυτά μ' ένα ύφος τόσο σοβαρό, με μία τόσο κωμική πεποίθηση, ώστε όλοι τους γέλασαν, πλην του κ. Ντουμάν, ο οποίος είπε:

— Καλά, Γιαννάκη!... Αφες τώρα να μιλήση η αδελφή σου... Υστερα θα σου δώσουμε εμείς να καταλάβης πώς έγινε αυτή η ιστορία, αφού πρώτα την καταλάβουμε κι' εμείς. Λέγε λοιπόν, Μηλιά, πώς βρήκατε το θησαυρό;

— Μέσα στο Μεγάλο Βράχο, είπε η Μηλιά. Και τον ανακαλύψαμε εξ αιτίας του γλάρου. Τώρα βρίσκεται εκεί φυλαγμένος στη σπηλιά. Θα πάω μόνη μου να τον πάρω και θα τον δώσω στον κ. Γκαζί.

(Ακολουθεί)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΠΑΡΘΕΝΑ

(Της κ. Ροζεμοντ Ρονοτά)

«Κόρη, είμαι ο θαυμαστός πολεμιστής που δεν τον έχει τίποτα κουράσει... Όταν με βλέπουν, τρέμουν, χόρτο πιά δεν ξαναθυγέκε απ' όπου έχω περάσει»

Θά πάω να κατακτήσω όλη τη γη στόνομα το δικό σου, αν το ζητήσεις. Πές μου, θές την αγάπη μου, μικρή; — «Όχι! τον κόσμο κι' όλο αν μου χαρίστη»

«Ω Κόρη, είμαι ο γλυκός τραγουδιστής που λυπημένος πάντα συλλογιέται, που ο άνησυχός του πάντα λογισμός μέσ' στον γαλάζιον ούρανό πλανιέται»

Είμαι ο γλυκός χλωμός τραγουδιστής με τα ξανθά μαλλιά — θάσαι για μένα άγια, Μαντόνα, και γυναιτσός θά λέω τόνομά σου εγώ, παρθένα!

Με όλες μαζί τις θλίψεις και χαρές με όλους τους θησαυρούς τα πλούτη πάχει όλη μου να σου δώσω την ψυχή, την τρυφερή ψυχή μου θέλεις; — «Όχι!»

«Ω Κόρη!... Ένα παράξενο είμαι εγώ πλάσμα, των μυστικών παλμών των πρώτων είμαι ο θεός των θεων ρευθασμών και των ιδανικών άγνων ερώτων»

Μοιάζει η φωνή μου άγγελου τη φωνή τόσο γλυκειά και τόσο ώνερμεμένη, καθένας πάντα μέννα λαχτάρα, καθένας πάντα έμένα περιμένη»

Είμαι, καλή μου, εγώ το ιδανικό, είμαι το ψέμα, κι' αν ποτέ με πόνω, και πόθο, με θυμάσαι, είναι γιατί, είδες στον ύπνο σου μία αυγόλα, μόνο,

την άυλη τη μορφή μου την άγιη το αϊθέριό μου το στόμα που σου έγέλα, όπως χαμυγελούν τα χερουθείμ. Ω κόρη, δεν υπάρχουν... — «Αγάπη μου, ελά!»

Μεταφ. ΜΑΡΙΑΣ ΖΑΜΠΛΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ

(Του Θωμά Μούρ)

Τα γόνατά μου λύγισαν τόσον καιρό που μένω έτοι προσμένοντας έσε όλόχαρη και πάλι σαν τότε νάρθης με ζωή, σ' έμε τον πεθαμένο, ψυχή και φως να χύσουνε τα παιδικά σου κλάνη»

«Εκλαψα, πόσα δάκρυα για σένα θάχω χύσει... Από τη φτώχεια τρέμουνε τ'αυράκια κόκκαλά μου... Κλαίει στη σκέψη σου ή ματιά, προτού να σ' αντικρίσω και είναι νεκρά και άψυχα τα δόλια σωθικά μου»

«Ελα, ξανθή! Το βράδυ μας εκείνο δεν έχαθη σαν χθές ήταν που σοδ'ελα σ' αυτή τα λόγια έκεινα σαν χθές ήταν που άνηζαν σ' τις γλάστρες μας τα κρη και που γελοούσεν ή ζωή μες της ψυχής τα βάθη»

«Ελα! μη λές πια τίποτα! Γονατιστός προσμένω, το δρόμο όλο τα μάτια μου, κυττούν που θα γυρίσεις»

«Ελα, ξανθή! Είν' ο έρωτας, ζωή στον πεθαμένο, ζωή και σ' μπορείς μ' αυτόν σ' έμένα να χαρίσεις!»

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΝΤΕ ΡΕΝΙΕ

Η ένδοξος καταγωγή του ποιητού κ' ή μετριοφροσύνη του. «Πληρώνεται και ή ποιήσις;». Δυό φίλοι που τους χωρίζει ο θάνατος.— Η λατρεία του Ρενιέ προς τον Μισσέ. κτλ.

Ο Ανρί ντε Ρενιέ, ένας από τους μεγαλύτερους ποιητάς της Γαλλίας, πέθανε την περασμένη έβδομάδα. Το κενό που άφήνει ο θάνατος του Ρενιέ στα γαλλικά γράμματα, είναι δυσαναπλήρωτο γιατί ποιητάς όπως αυτός, δεν παρουσιάζονται άσφαλώς από την μία μέρα στην άλλη.

Το έργο του Ρενιέ είναι ογκωδέστατο και αποτελείται από πολλούς τόμους ποιημάτων, μυθιστορημάτων και πεζογραμμάτων. Στη γλώσσα μας, δυστυχώς, μόνο λίγα ποιήματά του έχουν μεταφρασθή και γι' αυτό είναι σχεδόν άγνωστος στο κοινόν που δεν ξέρει ξένες γλώσσες.

Σε παλαιότερους, έντονοις, τόμους του «Μποσκέτου» οι αναγνώσται μας θα βρουν μερικά άριστουργηματικά ποιήματα του ποιητού που πέθανε. Επί τη ευκαιρία του αυτού του δημοσιεύουμε σήμερα μερικά από τα πιο χαρακτηριστικά ανέκδοτά του.

Ο Ρενιέ κατήγετο από μία παλαιωτάτη οικογένεια Γαλλών εύπατρίδων και πολλοί από τους προγόνους του διαφέρουν εύφημως στην ιστορία της Γαλλίας.

Ο ποιητής όμως, μολοντί έφτανε να τον ή κάποις για να καταλάβη ότι έχει μπροστά του έναν πραγματικό άριστο-καλλιτέχνη, δεν ήταν καθόλου μεταίοδοος για την καταγωγή του. Κι' όταν τον ρωτούσαν για τη γενεαλογία του, απαντούσε:

— Απειδυθήτε στο γαμπρό μου τον κ. Μωρίς Μαντρών.

Πραγματικά, ο γαμπρός του ποιητού και γνωστός μυθιστοριογράφος Μωρίς Μαντρών είχε καταρτίσει λεπτομερώς όλο το γενεαλογικό δέντρο του πεθερού του κι' είχε όσες πληροφορίες του ζήτησαν.

Ο Ανρί ντε Ρενιέ εξέδωσε τις δυό πρώτες ποιητικές συλλογές του δι' έξό-δον του. Αμέσως όμως δημιουργήθηκε ένας όθρυβος γύρω από αυτές ώστε σε λίγες μέρες ο ποιητής δέχθηκε την επίσκεψή του πρό όλίγων μηνών άποθανόντος διευθυντού του ιστορικού πεπιά φιλολογικού περιοδικού «Ερμής της Γαλλίας» Άλφρέδου Βαλλέτ, ο οποίος του πρότεινε να εκδώση την προσεχή τ'ου ποιητική συλλογή. Συγχρόνως δέ του έδωσε να υπογράψη κι' ένα συμβόλαιον, σύμφωνα με το οποίο, ο ποιητής θά έ-λαμβανε μετά την έκδοσι του έργου του ένα αρκετά σεβα-στό χρηματικό ποσό.

Ο Ρενιέ, μόλις το είδε αυτό, άπόμεινε σαστισμένος. Και μη μπορώντας να συγκράτηση την έκπληξί του, φώναξε:

— Όστε πληρώνεται και ή ποιήσις;

Από εκείνη την ήμέρα μία στενωτάτη φιλία ένωσε τον ποιητή και τον εκδότη, ή οποία θάσχηζε ως τον θάνατο του τελευταίου. Κατά τα τελευταία χρόνια της ζωής του, ο Βαλλέτ, που δεν μπορούσε πια να βγί έξω, χαίρόταν κάθε φορά που γινόταν συνενόσεις στη Γαλλική Ακαδημία της οποίας ο Ρενιέ ήταν μέλος πρό είκοσιπενταετίας.

— Ο Ρενιέ — έλεγε τρίθοντας μ' ευχαρίστησι τα χέρια του — σέβοντας από την Ακαδημία θά περάση από δω, πριν να γυρίση στο σπίτι του.

Και περίμενε με λαχτάρα την επίσκεψή του αγαπημέ-νου του ποιητού για να θυμηθούν τα παλιά και να μιλή-σουν για την εποχή του συμβολισμού, στον οποίο είχαν πρωτοστατήσει κ' οι δυο...

Ο μεγαλύτερος πεζογράφος της συγχρόνου Γαλλίας Άντρι Ζιντ συνεδέετο κι' αυτός από τεσσαρακονταετίας φι-λικώτατα με τον Ρενιέ.

Μία μέρα λοιπόν, πρό πολλών ετών, ο Ζιντ συνάντησε τον Ρενιέ, ο όποιος φαινόταν έξαιρετικά μελαγχολικός και συλλογισμένος.

— Τι νάχω; του άπάντησε ο ποιητής. Κλείνω σήμερα τα τριάντα μου χρόνια κι' ετοιμάζομαι ν' άρχίσω το δρόμο μου προς τα γηρατειά...

Ο Ανρί ντε Ρενιέ έτρεφε άληθινή λατρεία προς τον με-γάλο ποιητή του ρομαντισμού Άλφρέ ντε Μισσέ. Παρα-πονοίαν μάλιστα συχνά έναντιόν των συγχρόνων Γαλλών, οι όποιοι δεν τον τιμούσαν όσο του άξιζε.

Κατά τον Δεκέμβριο του 1934, ο Ρενιέ είχε άρρωστήσει αρκετά σοβαρά και κατά την περίοδο της αναρρώσεώς του οι γιατροί του είχαν άπαγορεύσει να βγαίνει τις νύ-χτες έξω. Μία μέρα, ώστόσο, έμαθε ότι κάποιος έρμαιτέ-χνικός θιασός θά έπαιζε το έργο του Μισσέ «Το κύπελλο καί τα χείλη» και δεν θέλησε να χάση μία τέτοια από-λυσαι.

Αψηφώντας λοιπόν τις άπαγορεύσεις των γιατρών, βγήκε το βράδυ έξω και την ώρισμένη ώρα έφτασε στο θεατράκι όπου θά δινόταν ή παράστασις. Μά ή σάλλα του θεάτρου δεν ήταν καθόλου ά-νετη, θερμαινόταν άσχημα και είχε καθί-ματα που έκοθαν τη μέση.

Ο Ρενιέ όμως κάθησε στη θέσι του και άρχισε να παρακολουθή με πραγματική απόλαυσι το έργο.

Όταν, στο τέλος της πρώτης πράξεως, οι όργανωτά της παραστάσεως είδαν με-ταξύ των θεατών τον μεγάλο ποιητή, του ά-κίστηκαν άμέσως για να του βρουν μία πολυθρόνα.

Μά ο Ρενιέ τους σταμάτησε με μία χει-ρονομία και τους είπε:

— Αφήστε, σας παρακαλώ... Άκουσα μία πράξι του Μισσέ... Έ, λοιπόν, έγρα-φθήκα για μερικές ώρες όλη τη νεότητά μου...

Ο Ανρί ντε Ρενιέ στη φιλολογική ζωή του υπήρξε πάντα μεγαλόψυχος και κα-λόβολος προς τους νέους. Υπεστήριξε πολλούς από αυτούς στα πρώτα τους βή-ματα και συνέτελεσε ώστε ν' αναδει-χθούν.

Μεταξύ των νέων που υπεστήριξε είναι κι' ο σημερινός ακαδημαϊκός Πιερ Μπενουά, του οποίου το περίφημο έργο «Ατλαντίς» εξέδόθη χωρίς μόνον στις συστάσεις του Ρενιέ.

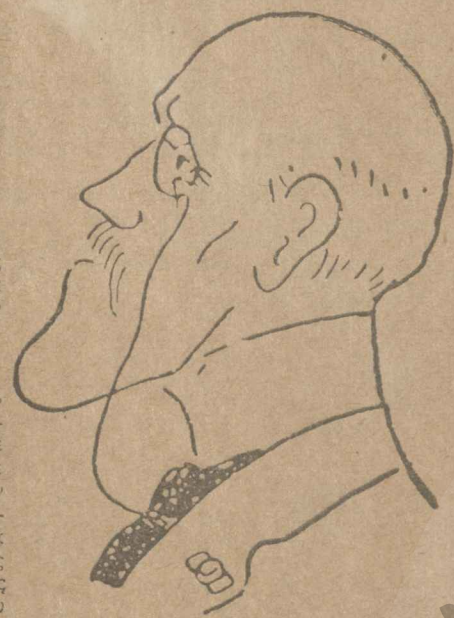
Ο εκδότης στον οποίο παρουσίασε την «Ατλαντίδα» ο Μπενουά ήθελε να του την επιστρέψη πίσω. Μά ο Ρενιέ, ο όποιος ήταν φιλολογικός του σύμβουλος πήρε το μυθι-στόρημα, το διάβασε, έπαινε κατενθουσιασμένος απ' αυτό και το επέστρεψε στον εκδότη λέγοντας:

— Μη διστάσετε να το εκδώσετε! Είμαι βέβαιος πως ή «Ατλαντίς» θά σημειώση ένα θριαμβό στα φιλολογικά χρο-νικά.

Και, πραγματικά, ή προφητεία του βγήκε άληθινή.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ο κ. Λεάνδρος Άσημακόπουλος και ή δεσποινίς Τούλα Διον. Γκάβα, έτέλεσαν τους γάμους των έν Πατραις. Η Διεύθυνσις του «Μποσκέτου» τους εύχεται τόν βίον τους χαρούμενον και εύτυχισμένον.

Ο Ανρί ντε Ρενιέ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ
ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Η υπό των αναγνωστών μας αποσπασμένη συνεργασία και μη συνοδευόμενη υπό δικαίωμάτος κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπ' όψιν.

Το φύλλο του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμάς 4. Η αθαιρέτος υπερτίμησής του παρά των Υποπρακτορείων απαγορεύεται.

Πολλοί αναγνώσται των επαρχιών μας ρωτούν πώς θα μπορούσαν να αποκτήσουν τα διελθία των μηνιαίων εκδόσεων του «Μπουκέτου», τα οποία δεν επρόλαβαν να προμηθευθούν. Τους απαντώνται ότι αρκεί να μας στείλουν 8 δραχμάς εις γραμματόσημα δι' έκαστον διελθίον και να τους τα στείλουμε ταχυδρομικώς ή να δώσουν παραγγελίαν εις το υποπρακτορείον των εφημερίδων «Σπίρος Τσαγγάρης» του τόπου των και έτσι θα τα αποκτήσουν ασφαλώς.

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ.— Δυστυχώς η απάντησής σας ελήφθη έπειτα από ένα σχεδόν χρόνο μετά το τέλος της σχετικής προθεσμίας και γι' αυτό το λόγο δεν ελήφθη υπ' όψιν.

Φ. Φ., Ένταύθα.— Το ποιήμα σας ανεπτυχέας. Έπειδή ωστόσο θέλετε να το διαθέση ως ενθύμιο και ή άγαπημένη σας, το δημοσιεύουμε εδώ:

«Η ΜΑΘΗΤΡΙΟΥΛΑ»

Σάν ν' αντιχωρήσ' λούλουδο
που πριν ο ήλιος ήσει
και σάν μέσα στο σύρουπο
νεράδα ν' άγναντίση

Έτσι νομίζεις σάν την δής,
λές κι' είν'ε παταρούνα
κι' έτσι τα θράνα την θωρείς
αθήρια, μαθητριάουλα.

ΑΓΓΕΛΟΝ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΝ, Ζαχάρι.— Το ένα εκ των ποιημάτων σας δημοσιεύθη. Θα δημοσιευθί και το άλλο στην οικεία στήλη, την οποία, καθώς είδατε, καθιέρωσαμε ήδη τακτικά.

ΗΛΙΑΝ ΚΟΜΜΩΤΗΝ, Πειραιά.— Δεν είμαστε εμείς εις θέσιν να σας πληροφορήσουμε σε ποιο μέρος της «Μικρής» πρέπει να πάτε να έργα ελήμει ο Έλληνομός, όπως την Αίγυπτο ή το Σουδάν, και να ζητήσετε προηγουμένως πληροφορίας από τας αρμόδιος υπηρεσίας.

ΚΑΙΡΙΝΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΜΑΣ.

— Οι σίχοι τούς οποίους στέλνετε ως δικούς σας, είνε, απλούστατα, αποσπάσματα από τον «Έφο» του Καστή Λαλακιά. Γιατί κ'ό κάνετε αυτό; Για να μας ξεγελάσετε, με την προϋπόθεσι ότι θα σας απαντούσαμε ότι οι σίχοι σας δεν είνε καλοί;... Νά λοιπόν που την επάβατε!

ΑΓΓΕΛΟΝ ΜΥΡΤΙΑΝ, Ένταύθα.

— Το ποιήμα σας, αν δεν είχε τεχνικά λάθη, θα ήταν καλό. Καταβάλλετε στο εξής μεγαλύτερη προσοχή στη στιχουργία.

Ι. ΤΣΟΥΒΑΛΑΝ, Ένταύθα. —

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΓΡΑΦΕΙΑ: Όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β

Ίδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Όροι συνδρομών «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Εξωτερικού δι' Έν έτος Δραχ. 200 Έξωτερικού

Εξάμηνος » 100 Έξωτερικού » 7

αι δι' όλην την Άφρικήν και Βελγικών Κογκό έτησια συνδρομή σελλι-

νια 30. Αι έπιστολαι και τα χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνονται

πρός τον διευθυντήν του «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ,

Όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β.

Τιμή έκαστου φύλλου δραχ. 4.

Έν Άμερικη, διά την έγγραφικήν συνδρομήν και διά την κατά

φύλλον πόλησιν ή Έταιρεία New York News Agency General

P. O. Box 497, New York City, εκπροσωπούμενη, παρά του

κ. Κ. Καλφοπούλου.

Δυστυχώς, ή έρευνά μας αυτή τελειώνει πεία και δεν μπορούμε να τερματίσουμε περισσότερο... Άρκετά έβάσταξε δυό χρόνια τώρα...

ΗΛΙΟΥΣΑΝ, Ρόδον.— Τα ποιήματά σας έχουν άρκετή σφύρη. Νά δέν φτάνει μόνο αυτό. Χρειάζεται και μεγάλη προσοχή στη στιχουργία για να είνε άρτια. Μελετήστε τούς δοκίμους μας ποιητάς γιά έπειτα την πείρα του στίχου. Έπίσης θά σας βοηθήση πολύ σ' αυτό και μελέτη μιάς «Μετρικής».

ΕΝΑΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ, Βέρροια.— Η ιστορία που μας γράψατε έπιστολή σας, σάς βεβαιούμε ότι μας συγκίνησε πολύ. Μας έδωκε πάλι θουλή μας; Τι να σάς πούμε, που στίς περιστάσεις αυτές δεν χρειαζόμαστε θουλές... Είστε βέβαιος γιά την άγάπη της άγαπημένης σας... Πάρει νά σάς άγαπά, άφ'όσ' έγραψε ότι πρέπει να την ξεχάσετε. Η γυναίκα που άγαπά πραγματικά, δεν τό γράφει αυτό ποτέ. Κι' άν έμνη την πίσουν, μπορεί νά τό γράψη, μά θά θήη κατόπιν ένα τρόπο διαφύσεως... Προσπαθήστε λοιπόν και σεις νά την ξεχάσετε... Σε κατώ, είπατε ακόμη είκοσιπέντε χρόνων...

ΓΕΠΑΝ.— Το ποιήμα σας γιά την «Πρωτομαγιά» άνεπτυχέας.

Πρωτομαγιά μ'ς ήλθε εύσμος, γλυκιά και θαλαστή,
τρέξετε νά τη συναντήσετε μακριά στην έξωχή
χωρίτσιά νένος χαροποιεί με τη μαγευτική της εύχρη
και από τ'α λουλούδια που διαστά στεφάνι και αυτή φύει.

Ζητήσατε της άγριολούλουδα λίγα νά σάς σέ δώση
και από αυτά φορέσατε στεφάνι εις τη κόμη
από τό νέκταρ της ζωής ροφήσατε μιά στάλα άρώση
κάθε αισθήμα εις τη καρδιά άς θάλλη άς πέφωση.

Κορίτσιά χαλοσορϊσάτέ την άγνά στον έρχομό της
τά λούλουδα ευγενικά της πάρτε από τό χέρι
μά μη ζητήσατε νά δοκιμάσετε τό νέκταρ όπου φέρει
γιατί θά λάβητε μικρά στον άποχωρισμό της.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΒΟΓΙΑΤΖΗΝ.— Τα διηγήματά σας έπέλεξε το τακτικά. Έπηρεασμένος από διηγήματα ξένων και μετρίων λαών, φέων, χωρίς ωστόσο να έχουν τό καλό γράψιμο που έχουν εκείνα, άνατε έ Έλληνας συγγραφέας. Παρακολούθησε τας σελίδας του «Μπουκέτου» όπου δημοσιεύουμε τά ώραιότερα έλληνικά διηγήματα. Γι' αυτό το λόγο άκριβώς τις έγκαινιάσαμε.

ΚΩΣΤΑΝ ΜΕΡΣΙΝΙΑΝ.— Το ποιήμα σας άνεπτυχέας. Για να καταληκτικέστε τη λέξι «άγάπησα», άποκαλείτε τη μοίρα... άρκετά Πούος σάς είπα ότι ή μοίρα είνε άράπισσα... Μπορεί νά λημε μάλιστ' έμμε, αλλά στην περίπτωση αυτή το «μαύρη» έχει τη σημασία του κακού, άθλια... Άρκετά έμμε ποτέ.

ΛΙΑΝΗ ΜΑΓΛΑΟΥΗΝ, Πάρις.

Λιν.— Άν δεν σάς άπευθύνω μέχρι τέλους, αυτό θα σημαίνει ότι ή απάντησής σας δεν έφθασε.

ΠΑΡΘΕΝΟΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ, Τρίκαλα.— Δυστυχώς ή απάντησής σας έφθασε πολύ αργά, ένα έτος περίπου μετά το τέλος της προθεσμίας.

ΚΑΙΤΗΝ ΧΡΥΣ., Ένταύθα.— Καί ή δική σας απάντηση έφθασε πολύ άργά. Το διηγήματά σας άνεπτυχέας. Προσπαθήστε και χωρίς καμμία φυλακισμένη να καταθέτετε σ' αυτό κάλινος θεντέτες, πράγματα δηλαδή που δεν τά έζέρετε καθόλου.

ΜΙΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 37)

Τραβήξαμε λοιπόν με την πρωτότυπη και ζωντανή λευκή σημαία μας μπροστά, κι' έμεις από κοντά του. Μόλις προχώρησαμε λίγα έθματα, είδαμε τό πλακόστρωτο γεμάτο από αίματα, και γύρω-γύρω, τόσλια και παληόρουχα ανθρώπων και στρατιωτών, καθημαγμένα. Λίγα έθματα παρέκει, άλλοι αίματοθρεγμοί, οι τοίχοι τών σπιτιών καταρριζόμενοι από αίματα, λευκά πανιά κουρελιασμένα και από αίμα κατακόκκινα.

Σκύλοι και γάτοι και κότες, γυρίζανε κοπαδιαστά, έλεύθερα στο δρόμο και ζητούσαν τροφή. Στους στενούς τούς δρόμους, τούς καθέτους προς την παραλία, Τούρκοι στραταίτοι ένήδρευον κρυμμένοι, πίσω από τις γωνίες και προβάλλοντες τά όπλα, ζωσμένοι με άρμάδες φυσιγγίων στά στήθια τους και με έφ' όπλα λόγχη στά ντουφέκια.

Περίεργα, ούτε μάς σταμάτησε κανείς, ούτε μάς μίλησε, ούτε έδειξε κανείς πώς θέλει νά έμποδίση την διάβασίν μας.

— Έξερεις τουρκικά; μου λέει ο Βουτσινάς.

— Γιατί; Νά πούμε κανέναν άμανέ;

— Μήπως, μάς πούνε νά σταθούμε και έμεις δεν έννοήσουμε και πώς πυροβολήσουν.

— Άμα άκούσης «Ντούρ», του είπα, στάσου και άμα άκούσης και «Γισακ», μη προχωρήσης.

— Θα κάμω κατι καλύτερο, μου είπα, και γύρισε και μίλησε με τον Έγγλέζο.

Και πριν έκείνος άπαντήση, έπληξε ένα μικρό μπαστούνι, που κρατούσαν ο Έγγλέζος, του έβγαλε την κάτασπρη την κάσα, την έβαλε επάνω στο μπαστούνι και τό έσήκωσε ψηλά κρατώντας τό σάν σημαία.

Σε λίγο όμως την ξανακατέθεσε, ξετύλιξε τό τουλουπάνι και τό άπλωσε, κάτω από την κάσα, γιά νά κυματίζη.

Ο Έγγλέζος ζήτησε την κάσα του, αλλά ο κ. Βουτσινάς τό άπάντησε πώς είνε κατά τό παρόν άδύνατον νά του την επιστρέψη.

— Δεν έννοα, είπεν έκείνος, και θά εξακολουθώ νά τη ζήτώ, ως νά έννοησω.

Ο κ. Βουτσινάς του έζήγησε τότε:

— Δυσφορετικά κρασί δεν έχει! Τ' άκούεις; Είνε έθιμο του τόπου.

— Όι-ράι!

Και εξακολουθήσαμε τόν δρόμο μας.

Τι έγινε κατόπιν, θα σάς τό πούμε στο άλλο φύλλο.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΡΡΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 32)

Μα άμφισβητώ ότι του τό είχε στείλει ή άγαπημένη του. «Οταν συνήλθε από τόν ένθουσιασμό του, πρόσεξε ακόμη ότι στο έσωτερικό του φακέλλου ήσαν γραμμένες ή εξής λέξεις: «Έλάτε όταν θά έχη φεγγάρι κάτω από τη βεράντα μου...»

Κι' ο Πώλ πήγε με σφιγμένη την καρδιά του άπ' την συγκίνησι. Τόλμησε μάλιστα νά πάρη κι' ένα φίλο του. Φοβόταν μήπως τρελλαθί άπ' τη μεγάλη ευτυχία του. Κάτω άπ' τη βεράντα έκειναν πολλές ώρες συζητώντας σάν παληοί φίλοι. «Όταν χώρισαν, ή Θέρρυ τούς έρριξε δυό κόκκινα γαρύφαλλα. Έφυγαν κ' οι δυο ευτυχισμένοι. Μά ο Πώλ δεν ήναρτέθηκε από τόν έρωτά του. Ήθελε νά ιδί από κοντά την άγαπημένη του, να της μιλήση και νά της πη ό,τι έννοιωθε γιά αυτήν στην καρδιά του.

Κι' ή Θέρρυ έπαιτα από μερικές μέρες δέχτικε.

— Μή φαντασθήτε, του δήλωσε ωστόσο, ότι σάς άγαπάω.

Τό γράμμα σας έφερε μόνο μια άναστατάσει μέσα στην καρδιά μου. Δέχτικα τη φιλία σας, γιά νά σάς παρηγορήσω και νά σάς κάνω νά γιαιτρευθήτε από αυτή την ψυχική άρρώστια σας. «Όταν θά γίνετε όμως καλά, θα φύγω πάλι από κοντά σας.

Μά ο Ρουλιέν της έπιασε με τρυφερότητα τά χέρια, φίλησε μ' άπεραντή άγάπη τις παλάμες τους, κ' ύστερα τά έκλείσε και της είπα:

— Στά χέρια σας κρατάτε τη ζωή μου. Ή καρδιά μου είνε τό παιγνιδάκι σας. «Όποτε τό θερεθήτε, μπορείτε νά τό σπάζετε. Σας βεβαιώ ότι παρ' όλο τόν πόνο μου, θα έρω τό κουράγιο νά σάς χαμογελάσω και νά σάς ευχαριστήσω γιά τις ευτυχισμένες στιγμές που μου χαρίσατε.

Μά ή Θέρρυ δεν έσπασε αυτό παιγνιδάκι... Όσο περνούσε ο καιρός, τόσο συμπαθούσε τόν Ρουλιέν. Καί ένα θράδυ

Η ΖΩΝΤΑΝΗ ΜΠΟΜΠΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 41)

σματα και σε χρυσό.

Οι αστυνομικοί πλημμύρισαν την Καρολίνα, μά σ' αυτό τό μεταξύ ο Τόμ Τόουχυ είχε γίνει πάλι άφαντος. Τό μόνο που κατάρθωσαν ν' ανακαλύψουν οι αστυνομικοί ήταν ότι ο άρχιγκάγκστερ είχε ανταλλάξει τό αυτοκίνητό του με μιά «Ρόλλς-Ρόις». Το αυτοκίνητο αυτό, που είχε ξεχάσει νά το αλλάξη τόν αριθμό, έθεάθη ύστερα από λίγες μέρες στη Βαλτιμόρη. Οι αστυνομικοί τό περικύκλωσαν κι' έτσι έπιασαν έναν κουτσό Γερμανό γκάγκστερ, τόν Σμίτ, που είχε λάβει μέρος στην ληστεία του θωρακισμένου αυτοκινήτου. Με τη σύλληψη αυτή, ο Τόμ Τόουχυ έχασε τόν καλύτερο συνεργάτη του. Οι άλλοι τρομοκρατήθηκαν μήπως προδούθουν από τόν Γερμανό κι' έσπευσαν άμεσως νά τόν έγκαταλείψουν. Έτσι ο τελευταίος από τούς έξη Ίρλανδούς άρχιγκάγκστερς άπόμεινε όλομόναχος. Έλεγαν μάλιστα ότι είχε προσβληθή από φυματίωσι κι' ότι ήταν ένα ανθρώπινο ρόκος. Οι αστυνομικοί ένέτειναν τώρα τις ένέργειές τους κι' ένα βράδυ, έδώ και λίγο καιρό, κατάρθωσαν νά συλλάβουν και τόν Τόμ Τόουχυ, την άρα που κοιμήταν στο δωμάτιο ενός ξενοδοχείου. Ο άρχιγκάγκστερ ήσαν στ' αλήθεια μιά «ζωντανή μπόμπα». Είχε πάντα γύρω από τη μέση του την περιήρη ζωή με τη νιτρογλυκερίνη. Οι αστυνομικοί γιά νά εξουδετερώσουν κάθε κίνησή του, τόν χλωροφόρμισαν πρώτα, καθώς ήταν βυθισμένος στον ύπνο του και κατόπιν τού πέρασαν τις χειροπέδες και τόν... Εξαφρόσαν από την επικίνδυνη ζωή. Έπειτα τόν μετέφεραν, άναίσθητο πάντα, στις φυλακές του Σικάγου.

Ο Τόμ Τόουχυ, ο τελευταίος «βασιλεύς» τών γκάγκστερς τού Σικάγου, ο τελευταίος «Δημόσιος Κίνδυνος» αριθ. 1» της Άμερικής, κατεδικάσθη έσχάτως σε θάνατο και πρόκειται τώρα νά πεθάνη πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα. Κι' έτσι φαίνεται πώς ή βασιλεία τών γκάγκστερς έληξε πεία με τόν πιο τραγικό τρόπο στις Ήνωμένες Πολιτείες.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΣΙΜΟΝ ΣΙΜΟΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 49)

τό σφάρισμα.

— Δεν έχω καμιά άρεσι νά σπάσω τά μούτρα μου! συνηθίζει νά λήη.

Έχει μπλε, σκοτεινά μάτια, καστανά μαλλιά κι' ένφ δεν είνε λαίμαργη, ζυγίζει σσώτα 52 κιλά. Τα χαρακτηριστικά της είνε τό θάρρος της κ' ή υπερβολική φιλοδοξία της. Θέλει νά γίνει ο μεγαλύτερος «άστéρας» του κόσμου. Έκτός άπ' αυτά, έχει και τιά άθώα μανία: μαζεύει γράμματα.

Περιστό είνε ν' αναφέρη κανείς ότι έχει πεία συμφορία, θή με τούς γονείς της κι' ότι ζή μάλύ τους νοσταλγώντας κάποτε τη ναυτική Μασσαλία και την έξωτική Μαδαγασκάρη.

ΖΑΝ ΡΟΥΝΤΟ

Η ΜΙΛΛΟΡΑΙΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 14)

δώσω μιά φυσική εξήγησι. Κι' ασφαλώς θα τά νάμια σάν μια ψευδαίσθησι. σάν μια σπαστική όπασσι τών μυών της γιαχιάς μου και τών δικών μου, αν δεν έβλεπαν οι άλλοι ύπνρέτες μας την υπερκόσμια έκείνη σφαιρία της γάκρου κληριάς, κι' αν ο Ζοζέφ επίσης δεν έδελεπε — στην κουζίνα και στους διαδρόμους — τη φευγαλέα ή άερην κι' άσύλληπτη σιλουέττα της γιαχιάς μου. Άν δεν έδελεπε τη Μιλλοραίν της!!

Πούος έξέρει; Σεέ μου! τί μυστήρια τρυφίζουν τόν άνθρωπο σ' αυτή τη ζωή!

ΣΑΡΑ ΦΟΛΕΪ

ρίχτηκε με δάκρυα στην άγκαλιά του και μη μπορώντας νά συγκρατήση τόν πόνο της, τού όμολόγησε με πείσμος:

— Δεν σ' άγαπάω, Ρουλιέν! Άκούσε, δεν σ' άγαπάω!

Μά αντί νά φύγη, τόσο έγευρε μέσα στην άγκαλιά του, Κι' ο Πώλ ένώ τη φιλούσε και της χάιδευε τά τσιθά μαλλιά της, σκεφτόταν ότι αυτή ή μπεμπέκα είχε γίνει πεία σσώτη γυναίκα κι' ότι ή κερνία μακρησία είχε άποκτήσει έπιτέλους καρδιά. Χάρις στον μεγάλο έρωτά του, αυτή ή άμορφη μά ψυχρή κούκλα, είχε γίνει ένας σσώτος άγγελος!

ΑΝΤΡΕ ΓΚΑΣΠΑΡ

ΤΑ ΠΕΝΤΑΔΥΜΑ ΤΟΥ ΟΝΤΑΡΙΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 56)

Η ανησυχία της κοινής γνώμης ήταν δικαιολογημένη. Τί είχαν λοιπόν οι γονείς;

Η μητέρα, η Μαρία Ιταλόν, είχε μια άπλοϊκή χωρική και μπορεί όποτε θέλει να πάει να δει τα παιδιά της. Μά είναι δειλή κι' άλλο εκείνο το αυστηρό προσωπικό του νοσοκομείου την τρομάζει. Συνεπώς επισκέπτεται πολύ σπανίως τα παιδιά της. Το ίδιο συμβαίνει όμως και με τον πατέρα, τον Όλιβια Ντάιον, ο οποίος επί πλέον κατηγορήθηκε ότι θέλησε να εκμεταλλευθεί τα παιδιά του, παρουσιάζοντάς τα στην Έκθεση του Σικάγου. Μά δεν είναι αλήθεια αυτό.

Ο πατέρας Ντάιον κατηγορείται άδικα. Μά δεν σταματάει εδώ πέρα αυτή η υπόθεση. Μια μέρα θέλησε να φωτογραφήσει τα παιδιά του, όταν ξαφνικά είδε έναν υπάλληλο του φωτογραφικού πρακτορείου που έχει αγοράσει το προνόμιο της αποκλειστικής φωτογραφίσεως των πενταδύμων, να του αρπάξει τη μηχανή από τα χέρια. Ο Όλιβια Ντάιον δυσανεκτήθηκε από αυτό το επεισόδιο και δεν άργησε να κατηγορήσει τον δικτάτορα της επιτροπής των κηδεμόνων, τον Ντάβιντ Κρόλ και στο πρόσωπό του την Καναδική κυβέρνηση ότι άδικησε, τόσο αυτόν όσο και τις κόρες του, γιατί ενώ το προνόμιο της αποκλειστικότητας πουλήθηκε μόνο 25 χιλιάδες δολάρια, το φωτογραφικό πρακτορείο έχει βγάλει πάνω από ένα εκατομμύριο από το πούλημα των φωτογραφιών!...

Όλα αυτά είναι αλήθεια, όπως επίσης είναι αλήθεια ότι ο κερδισμένος από αυτήν την υπόθεση είναι ο δόκτωρ Νταφός, ο οποίος βγάλει διάφορες φωτογραφίες με τα πεντάδυμα, τις οποίες μεταχειρίζονται για ρεκλάμα διάφορες επιχειρήσεις, παίρνοντας ως αντάλλαγμα διάφορα πολυτελή δωρεά, όπως π. χ. ένα αυτοκίνητο, ένα χρυσό ρολόι, ή ένα χοντρό στυλό, ολόχρυσο...

Με άλλα λόγια ο δόκτωρ Νταφός έχει εκτοπίσει τους γονείς και «εκμεταλλεύεται» αυτός τα πεντάδυμα. Η υπόθεση αυτή άλλωστε τον έκανε πασίγνωστο, μέχρι του σημείου να θρεθούν άνθρωποι να υποστηρίξουν την υποψηφιότητά του για το βραβείο Νόμπελ της Ιατρικής. Εκτός όμως όλων αυτών, ο άλλοτε πάμπωχος γιατρός Νταφός, είναι σήμερα πολυεκατομμυριούχος, γιατί τα άρθρα του, ή διαλέξεις του και η οδηγία του για την ανατροφή των θρεφών, του αποφέρουν καθημερινώς τεράστια ποσά.

Οι Ντάιον λοιπόν έχουν αναθέσει τώρα σ' ένα μάνατζερ, στον Λέο Κέρβιν, να ξεκαθαρίσει αυτήν την υποτιμητική υπόθεση και να τους δώσει πίσω τα παιδιά τους. Μά μέχρι της στιγμής η ιστορία αυτή δεν έληξε, γιατί βρίσκεται ακόμα στα δικαστήρια.

Σ' αυτό το μεταξύ, ολόκληρη η πόλις του Κάλλεντερ εκμεταλλεύεται τα πεντάδυμα. Οι περιέργοι συγκεντρώνονται εκεί πέρα κατά χιλιάδες για να επισκεφθούν τα παιδιά—ή τουλάχιστον, όλος ο κόσμος, από τους ξενοδόχους ως τους ανθοπωλεία, είναι ευχαριστημένος από την τουριστική αυτή κίνηση. Μά ενώ όλος ο κόσμος κερδίζει, χάρις στα πεντάδυμα, οι γονείς τους εξακολουθούν να ζούν με στενωάρειες και με στερήσεις. Κι' αυτή η άδικια, θεωρείται, δικαίως, ως ένα από τα μεγαλύτερα σκάνδαλα της Αμερικής, κατά τα τελευταία χρόνια.

ΑΝΤΟΝ ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ

ΕΚΦΙ ΠΟΥ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΞΕΡΡΙΖΩΝΟΥΝ ΚΑΡΔΙΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 5)

ρίζωμα της καρδιάς ενός κουνελιού, στο άνοιγμα του στομαχικού ενός φτωχού σκύλου, που το πρώτο βλέμμα του, το γεμάτο παράπονο, σφίγγει καρδιάς, στην αφαίρεση των αδένων ενός Ινδικού χοιριδίου ή στο τεμάχισμα ενός ανθρώπινου σώματος, έστω και νεκρού;

Με κυτάζουν έκπληκτες, σαν να τους μιλά σανσκριτικά. Και τέλος μου λένε:

— Άπλουστάτα, παίρνουμε το πράγμα φιλοσοφικά. Πείθουμε τον εαυτό μας πως ό,τι γίνεται είναι αναγκαίο και κακό, απ' το οποίο θα πηγάσει ένα καλό: ή πρόοδος της επισημότητας. Έπειτα, όλα σ' αυτό τον κόσμο είναι συνήθεια. Βλέπουμε τα ζώα αυτά σαν προπλάσματα γύφινά και αναισθητά και έτσι δεν αισθανόμαστε ούτε τύψεις, ούτε λιποψυχία... Έλ'ατε και σεις δυο-τρεις φορές συνέχεια και θα δείτε ότι την τετάρτη θα είσθε πιο ψύχραιμοι από μας...

Ίσως η δεσποινίς να έχουν δίκιο. Τις φωτογραφώ λοιπόν, τις ευχαριστώ και απέρχομαι.

Η ΓΑΤΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 58)

τά πεντακόσια δολάρια, σ'ας τα χαρίζω. Σ' αυτό το γατάκι τη «Μίτσι» σας χρωστώ τη ζωή μου. Ένα θρόνο είχα κερδίσει δλη μου την περιουσία στα χαρτιά. Δεν μου έμεινε λοιπόν παρά να... κρεμαστώ. Γι' αυτό μ' άργο θήμα πρόσφατα για το διαμέρισμά μου με το σκοπό να πραγματοποιηθεί η σκέψη μου. Ξαφνικά μέσα στο σκοτάδι, ένοιωσα κάτι μπλέκη στα πόδια μου, λίγα μέτρα πιο μπρος από την τα του σπιτιού μου. Έσκυψα να ιδω τι είναι. Ήταν ένα μικρό γατάκι, που μ' άκολουθούσε κι' έπαιζε με το λαιμό κορδόνι του παπουτσιού μου. Αυτό το πράγμα μου φάνηκε τόσο κωμικό, ώστε γέλασα, και σε μια στιγμή φύγαν όλα η σκοτεινές σκέψεις από το μυαλό μου. Σκέφτηκα μάλιστα ότι αυτό το γατάκι θα μου έφερνε τύχη. Και άπεφάσα να διακινδυνεύσω και τα τελευταία δέκα δολάρια με τα οποία ήθελα ν' αγοράσω το σχολινί της κρεμάλας μου! Γύρσα λοιπόν τρέχοντας πάλι στο χαρτοπαίγνιο κρατώντας το γατάκι στην άγκαλιά μου. Έπαιξα και κέρδισα. Και την άλλη νύχτα ή τύχη πάλι άρχισε να μου χαμογελά. Κι' αυτή η ιστορία εξακολούθησε μέχρι που έγινε πάλι πλούσιος. Αλλά το γατάκι είναι αδύνατο πειά να το αποχωρισθώ. Ήθελα μόνο να σ'ας ειδοποιήσω ότι ζή κι' ότι δεν πρέπει καθόλου να στενοχωριέστε. Βρίσκεται σε πολύ καλά χέρια!

Η Κάθριν Χέμπουρν μάταια τον παρακάλεσε να της το επιστρέψει. Έκείνος άρνήθηκε. Της είπε μόνο ότι μπορεί όποτε θέλει να πηγαίνει να το βλέπει. Κ' η θενέττα δέχθηκε ξετρελλαμένη από αυτή την παράδοση περιπέτεια. Έπειτα όμως από ένα μήνα άρχισε να γίνεται νευρική και άσχημη.

— Τι έχεις; άπόρησε ο χαρτοπαίκτης.

— Σ' αγαπώ, τ' απάντησε η θενέττα... «Ό,τι κι' αν είσαι σ' αγαπώ!...

Κι' ο χαρτοπαίκτης έγινε φίλος της και μάλιστα ζήση με τον ένθουσιασμένο μαζί της.

Μά ή μόδα των γατών όπως σ'ας αναφέραμε δεν έχει κατακτήσει μόνον όλους τους «αστέρες», αλλά και τις γυναίκες της Αμερικής. Είναι η πιο έξωφρενική μόδα που παρουσιάσθηκε ως σήμερα στον Νέο Κόσμο.

ΑΝΤΡΕ ΜΑΖΕ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΑ «ΒΟΥΛΛΑ» ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Στα 1147, ο τότε πάπας της Ρώμης Ευγένιος ο 3ος τελείωσε μια περιοδεία του μπαίνοντας θριαμβευτικά για πρώτη φορά στο Παρίσι.

Οι εύσεβεις Παρισινοί τον υποδέχτηκαν με εύλαση και άφάνταστον ένθουσιασμό. Η ημέρα της εισόδου του αυτή όμως, έτυχε να είναι Παρασκευή, δηλαδή ημέρα άσπληγής νηστείας για τους χρόνους εκείνους! Πώς να έσπασουν λοιπόν πιο χερσιπαστά οι Παρισινοί την άφιξη του υπερτάτου ποντίφηκος για πρώτη φορά στην πόλη τους;

Ο πάπας Ευγένιος όμως, θέλοντας να ικανοποιήσει το πνευματικό ποίμνιό του, δεν στενοχωρήθηκε καθόλου. Έθυλε άμέσως μια παπική «βούλλα», σύμφωνα με την οποία βάφτιζε την Παρασκευή σέ... Πέμπτη.

Έτσι, έλεύτεροι πειά οι Παρισινοί απ' τους περιηγητές της νηστείας, ρίχτηκαν στην κρεωφαγία, στην ασιτία και στο γλέντι, κι' εώρτασαν με το παραπάνω την άφιξη του κυλού πάπα κοντά τους...

Από τότε, το 1147 έτος, είναι γνωστό στα καθολικά εκκλησιαστικά καλενδάρια ως έτος «με μια παραπάνω Πέμπτη και με μια λιγώτερη Παρασκευή»!

SCHERK

Από τους
Πεκέδες και
μπιμπικία
ούλε
ιχνος πλέον.

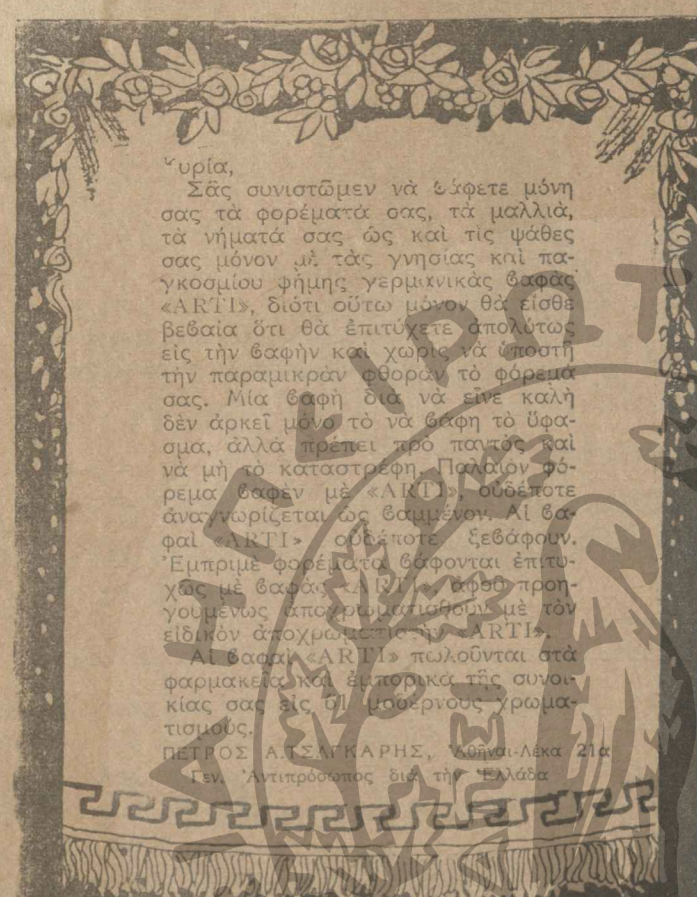
Scherk
Face
Lotion

(Λοσιόν διά το πρόσωπο)

Έτσι μάς γράφει μια Κυρία από το Ψυχικό. Αυτό δείχνει άλλη μια φορά πόσο άποτελεσματικά έπενεργεί η Λοσιόν προσώπου Scherk. Μεταμορφώνει το δέρμα και αφαιρεί όλες της άκαθαρσίες. Η νέα επιδερμίδα παρουσιάζεται φρέσκια, χωρίς λεκέδες, λεία. Γεν. Άντηος: Π. Ι. Μαγκριώτης, Έρμου-Νίκης άρ. 10. Τηλ. 25-739.

MATITE L.T. RIVER PARIS

Κυρία,

Σ'ας συνιστώμεν να έχετε μόνη σας τα φορέματά σας, τα μαλλιά, τα νήματά σας ως και τις ψάβες σας μόνον με τας γυνήσιες και παγκοσμίου φήμης γερμανικές βαφές «ARTI», διότι ούτω μόνον θα είσθε βεβαία ότι θα επιτύχετε άπολύτως εις την βαφήν και χωρίς να υποστή την παραμικράν φθοράν το φόρεμά σας. Μία βαφή δια να είναι καλή δεν άρκει μόνο το να βαφεί το ύφασμα, αλλά πρέπει πρό παντός και να μη το καταστρέψει. Παλαιόν φόρεμα βαφέν με «ARTI», ουδέποτε αναγνωρίζεται ως βαμμένον. Αί βαφαί «ARTI» ουδέποτε ξεθαίνουν. Έμπριμε φορέματα βαφονται επιτυχώς με βαφές «ARTI» από προηγούμενως αποχρωματισθέν με τον ειδικόν αποχρωματιστήν «ARTI».

Αί βαφαί «ARTI» πωλούνται στα φαρμακεία και έμπορικά της συνουκίας σας εις όλην μόνον γερμανισμούς.

ΠΕΤΡΟΣ ΑΓ. ΣΜΑΡΚΗΣ, Αθήναι-Λέκα 21α
Γεν. Άντιπρόσωπος δια την Ελλάδα

ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΤΑΠΗΤΩΝ

Θ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ & ΥΙΟΙ

Βιομήχανοι ταπήτων Ανατολής

Ηλεκτρικό ξεσκόνισμα, πλύσιμο, έπιδιορθώσεις, Διατήρησις κατά το θέρος εις ειδικούς θαλάμους

εύφθνόν και καλό γίνεται στο μόνον ειδικόν εργοστάσιον ταπήτων

ΤΗΛ. 24697 ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 27

Το καλό κτένισμα επιτυγχάνεται με το
ΦΙΞΑΤΕΡ "ΝΙΒΟΥΡ",
Ζητείτε επιμόνως το σήμα

(σωληνάριο κόκκινο)
Αντιπροσωπεία και Παρακαταθήκη,
Κ. Ι. ΜΕΓΑΛΟΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
Στοά Ραζή 6 Τηλεφ. 24,300
ΑΘΗΝΑΙ

Διατηρήσατε
την ωμορφιά
σας με

**CREME
SIMON**

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ
LEMAITRE & HALPHEN
Χειρουργός - Ώτορρινολαρυγγολόγος
Πατησίων 59 - Αθήναι
Τηλ. 29-562

ΕΥΛΟΥΡΓΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
Κ. Β. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΝ ΚΗΦΙΣΣΙΑ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ

Το άγγλικόν
γαλβανικόν
δακτυλίδι

Θεραπεύει τους ρευματισμούς, ισχυαλγίαν, άπνιαν, νευραλγίαν, αρθρίτιδα και συναφή παθήματα. Η θεραπευτική του ιδιότης συνίσταται εις τον ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΝ, τον μέγαν ισχύον της φύσεως. Πωλείται επί εγγυήσεως, δηλ. η αξία του εκ δοχ. 300.— επιστρέφεται εις το άκέραιον εάν εντός μηνός ο πάσχων δεν θεραπευθής.

Γράψατε εις το γραφείον ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ Περικλέους 25 (Αθήναι) Τηλ. 23-273 αποστέλλοντες το μέτρο του δακτύλου σας.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

Σεβρίστια μαχαιροπήρουνα πολυτελείας εύρίσκετε εις τιμὰς εγγυστασίαν στο γραφείον
ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 26
ΑΘΗΝΑΙ

VICHY
ΠΗΓΑΙ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
CELESTINS
ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΝΕΦΡΟΝ, ΦΑΡΜΑΚΙΣΕΩΣ, ΔΙΑΒΗΤΟΥ, ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΥ
HOPITAL
Grande Grille
ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΚΑΙ ΕΝΤΕΡΩΝ
ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΗΠΑΤΟΣ ΚΑΙ ΧΟΛΟΛΙΘΩΝ

ΖΗΤΕΙΤΕ ΤΟΝ ΚΥΑΝΟΥΝ ΣΤΑΥΡΟΝ
ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΘΕΘΕΝ

VICHY-ETAT
ΠΡΟΙΟΝΤΑ
ΒΑΣΕΙ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΛΑΤΟΣ
ΕΞΑΓΟΜΕΝΟΥ ΕΚ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ

PASTILLES ΚΑΙ **SURPASTILLES**
ΑΡΩΜΑΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΣΤΟΜΑ, ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΟΥΝ ΤΗΝ ΤΡΑΧΕΙΑ

COMPRIMÉS
ΜΕΤΑΤΡΕΠΟΥΝ ΤΟ ΥΔΡ ΕΙΣ ΧΩΛΕΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΔΙΟΥΡΗΤΙΚΟΝ

ήμιν
ΜΙΑ ΣΥΖΥΓΟΣ
ΠΑΡΑΜΕΛΗΜΜΕΝΗ

Ο Παύλος μου, πού τον αγαπούσα τόσο, πατέρας των δύο αγαπημένων παιδιών μας με παραμελούσε. Περνούσε σπάνια τα βράδια στο σπίτι, και όταν έμενε ήτο μαζί μου απότομος και κακόκεφος. Άκουσα τότε ένα βράδυ να μιλούν για μία άλλη γυναίκα. Ένόμισα ότι η καρδιά μου θα έσπαζε και όταν η αδελφή μου Λουίζα ήλθε να μάς επισκεφθής της είπα όλον τον πόνον μου. Μου έδωσε μία θαυμασία συμβουλή:

«Η μητρότης και αι οικιακά έργασαι έχάλασαν το πρόσωπό σου Νίνα, μου είπε. Σε κανένα άνδρα δεν άρέσει να ξαναβρίσκη στο σπίτι μία γυναίκα ρυτιδωμένη, γηρασμένη, πού δείχνει κουρασμένη. Άλλά μην απελπίζεσαι, διότι γνωρίζω ένα μέσον ταχύ και εύκολον διά να απαλλαγής απ' αυτές τας ρυτίδας και να ξανακάμης το πρόσωπό σου καθαρό, φρέσκο και νεανικό όπως ήσουν μία σύζυγος τόσο μαγευτική στην άρχή του γάμου σου».

Μου είπε το μυστικόν της, το όποιον συνίσταται εις το να μεταχειρίζεται κάθε βράδυ προτού κατακλιθής ΚΡΕΜΑ ΤΟΚΑΛΟΝ. χρώματος ρόζ. Την έδοκίμασα πράγματι και έμεινα κατάπληκτος από την βελτίωσι όπου έπροξένησε εις την έπιδερμίδα μου. Έντός μερι-

κων εβδομάδων δια-
δες έξηλείφθησαν κα-
κτησα την κοίτη μου
φρεσκάδα. Τώρα ό-
μου μου λέγει ότι έ-
λύ ερωτευμένος μαζί
άλλοτε. Το μυστικόν
ΜΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ προ-
έπιδερμίδα εινε ότι
έν ύλिकόν ανανεωτικόν
αικόν ονομαζόμενον
το όποιον εύρίσκειται
της έπιδερμίδος. Όσοι
δερμίδος χάνη το φυσικόν
«Βιοτέλ» γίνονται αι-
όταν του έπαναβίβεται
τίδες εξαφανίζονται. Τ-
cel» επιτυγχάνεται τα-
νά ζωα κατά την μέση
καθηγητού του Πανεπισ-
της Βιέννης Dr. Paul
και περιέχεται εντός της
ΜΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ, χρω-
ρόζ διά την έπιδερμίδα
Μεταχειρίζοντάς την
δυ πρό του ύπνου κάθε
κα δύναται ν' απαλλαγ-
ως από τας ρυτίδας κα-
νε ώση μία έπιδερμίδα
νι και μαραμμένη και
ται 10-15 χρόνια νεώτε-
λά αποτελέσματα εινε
μένα άλλως τα χρίματα
στρέφονται.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΓΑΠΟΥΝ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ
ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗΝ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ Η
ΟΠΟΙΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΟΣΟΝ ΚΑΛΑ

...Και οι όδοντοϊατροί
τήν συνιστούν επίσης.

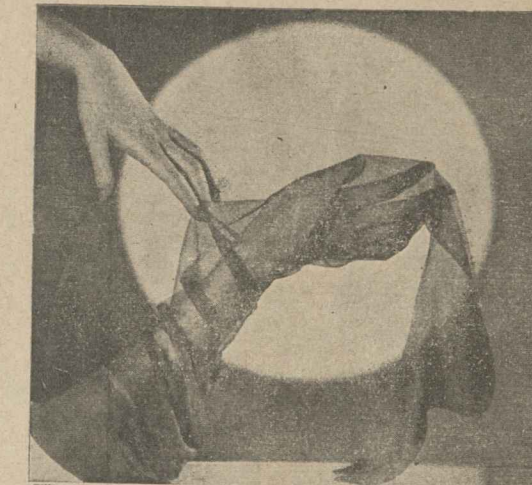
Οι όδοντοϊατροί συνιστούν την ΚΟΛΥΝΟΣ διά τας αντισηπτικές ιδιότητάς. Καταστρέφει άμέσως όλα τα επικίνδυνα μικρόβια τα όποια εύρίσκονται μέσα εις το στόμα και τα όποια είναι αιτία των πόνων και της σήψεως. Καθαρίζει πάσαν επιφάνειαν καθώς και την ελαχίστην σχισμίν. Λευκίζει, καθαρίζει τα δόντια και απομακρύνει όσον ούδεμία άλλη συ-

νήης όδοντόκρεμα δύναται να τό κάμη.
Χρησιμοποιείτε και εις τα παι-
διά σας την ΚΟΛΥΝΟΣ πρωί και βράδυ. Μία μικρά ποσότης επί ξηράς φήκτρας άρκει. Έχει ένα καλό άρωμα, προστατεύει τα λε-
πτά ούλα και το σμάλτον και προξενεί μέσα εις το στόμα μίαν οίσθησιν γλυκύτητος, καθαριότη-
τος και δροσιάς.

ΤΗΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 18 ΤΗΛ. 28 8076

ELBEO
Eubermie

Η κάλτσα **ELBEO** επεβλήθη εις δλόκληρον τον κόσμον διά την άφθαστον έφαρμογήν και στερεότητά της.
Δέν θα μετανοήσετε ποτέ αγοράζοντες κάλτσες **ELBEO**. προσέξατε όμως διά να είνε γνήσια. να φέρουν πάντα κεντητήν την μάρκαν **ELBEO**. έπειδή κυκλοφορούν άπομιμήσεις.
Πωλείται εις τά καλύτερα καταστήματα εις τιμὰς ώρισμένας.
Αποθήκη μόνον χονδρικής πωλήσεως:

Όδος Μητροπόλεως άριθ. 46
Τηλ. 21.318
ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α. Ε.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας: Αθηνών — Πειραιώς προς
εύκολίαν του κοινού
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ όδός Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ, όδός Πιπτησίων άριθ. 165.
ΚΥΨΕΛΗΣ, όδός Κυμέλης άριθ. 86.
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θεσφός άριθ. 110
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, όδός Εδναχίδου.
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομυχάλη και Καλλιδομίου
ΠΛΑΚΑΣ, όδός Καπναγασίας άριθ. 37.
ΚΟΛΩΝΟΥ, όδ. Συρακούσων πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ—ΣΕΚ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, όδ. Πρασίδος 79, πλησίον Λαχαναγοράς
ΒΑΘΗΣ, όδός Αριστοτέλους 12α
ΠΛ. ΗΡΩΩΝ, όδός Καραϊσκάκη 31
ΑΧΑΡΝΩΝ, όδός Αχαρνών 114
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Όδός Όμήρου 16, παρὰ την Άγίαν Τριάδα
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρὰς Στοάς άριθ. 55
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, όδός Αγ. Διονυσίου και Ψαρών.
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Αττικής 2.
ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
Συναλλασσόμενοι με το πλησιέστερον ανωνυμικόν παράστημα
μας άποφύγετε τα έξοδα και την άργασιότητα της μεταβάσεως
εις το κέντρον.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Σᾶς παρουσιάζομεν μερικὰς Περι-
νάντ ἀπὸ ἐκείνας πού μόνον ἐμεῖς
ρομε νὰ δημιουργοῦμε.

ΧΑΜΑΡΑΚΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ

37

(Στοὰ Δημοσίων Ὑπαλλήλων)

Ἐναντι Ἀρσακείου

Τηλ. 23-208